

สารบัญ

ห้องรับแขก

ต่อสารโทรที่สัปดาห์.....๓๕
ถึงชาวไทยที่รักในหลวง.....๔๑

บุคคลกับสถานการณ์

ภาณุ ภัทน์เพ่า.....๒๒
อังคาร...ผู้ผ่านปลงฌาย์.....๔๔

ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความชาวที่บางพร้อมสารพิษ.....๘๘
ชยะชวยะ.....๙๒

ธรรมะสำราญ

การเมืองใหม่.....๑๑
สำนักสวนสาธารณะ.....๓๒
ธาตถ/”ชนะ”กับที่”ศีล”.....๕๐

ประจำ-ปภิมกะ

บทวิจารณ์/ความยุติธรรมในความเป็นธรรม.....๔
รอบบ้านรอบตัว/อ่านมาตยาธิปไตย.....๑๗
ถ้อยคำสิริมงคล/ให้ ๑ ล้านกัมมัฏฐาน.....๕๖
โปสการ์ดจาก อ.ทนต์.....๕๘
หลายชีวิต/สยามเมืองยิ้ม.....๖๐
You've got mail.....๖๘
จาก U.S.W./ทนต์ ๖๓ เดือนทด.....๖๖
สุขภาพและความงาม/แพรววัยใส.....๗๒
เรื่องสั้น/โม.....๗๖
ธรรมะกับการเกษตร.....๘๓
บอกบอกกล่าว.....๙๖

๑๑๔๗

ปีที่ ๒๕ ธันวาคมที่ ๑๔๒

ปี.ศ.-พ.ศ. ๒๕๕๒

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๓/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๓๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : dokya@hotmail.co.uk

บรรณาธิการ : ธีรธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สมพงษ์ สุบุญ

พักตร์วัน สุปรีย์ วิสุต

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์นวมินทร์ธรรมสันติ

๖๓/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีเชนตัน เลิศบุญชัย

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม



Cover

‘ไม่สยบให้อัธรรม’

นางฟ้าช่วยพระมหากษัตริย์
ที่พยายามจัญน้ำในมหาสมุทร
ให้ถึงฝั่งอย่างปลอดภัย

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดใหม่หมู่สมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

กลางใจเมือง

โดย เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์



ไม้ใช้ชนชั้นไพร่ไล่จ๋ามาตย์
หากเป็นความพินาศแห่งยุคสมัย
เดือนอกรรมย้ายขีขาทไทย
อันจุกจุกจุกติในใจกลางเมือง

เอาโลกขึ้นต่อตั้งบังหน้าเข็ด
เอาโกรธขึ้นเป็นระเบิดบรลล์เหวี่ยง
เอาหลวงเป็นคว้นร่ายงานไฟเรือง
ล้วนเป็นเรื่องของคนเขียงคนเดียว

นี่คือความพินาศแห่งยุคสมัย
ที่ปล่อยให้เงินตรามาเช่นเขี้ยว
จนก่อเกิดขุนทรราชพินาศเคี้ยว
ขี้ชาติกราดเกรี้ยวด้วยกำลัง

เรายกย่องผองผู้สู้ ไม้ถอย
กับเดือนถ่อยอยู่ดิตรรม ความบ้าคลั่ง
หากแต่เรารังเกียจโกรธเกลียดชัง
กับการตั้งตัวเป็นชนชั้นของโจร

อนาคตความหวังหลังจากนี้
ถึงคราวที่คนไทยต้องเขกระโดน
อย่าแน่คิดซิดถูกโยนลูกโยน
ต้องบุตรากลอนโคนโจรจัญไร

แผ่นดินไหว แต่เราใจยังบ่ ?

ทุกวันนี้เดินไปไหนมีแต่คนบ่นอากาศร้อน แหงนมองท้องฟ้า ดูมืดครึ้มเหมือนฝนจะตก แต่ก็ไม่ตก ไร่นาเสียหาย สัตว์ป่าอยู่อย่างทรมาน อาหารและน้ำหายากขึ้นเรื่อยๆ ช้างป่าออกจากป่าเพื่อความอยู่รอด กินและทำลายพืชผลจนชาวบ้านหมดตัวไปหลายราย น้ำในนาแห้งเหือด แม้แต่กบเขียดก็ไม่มีเสียงร้องให้ได้ยิน แล้วข้าวหรือจะมีแรงงอก

เสียงเรียกร้องหาฝนหลวงระงมไปทั่วอีสาน ทำไมไม่เรียกหาคนที่อยู่มอเตเนโกรละคนอีสานส่วนใหญ่รักพ่อหลวง เพราะรู้ว่าพ่อหลวงเสด็จไปอีสานและทำนุบำรุงพื้นที่มากมาย จนพระองค์ท่านประชวร ถึงกระนั้น หน้าที่ของพ่อที่ปกป้องและให้ความอบอุ่นแก่ลูกๆ ก็ยังดำรงอยู่ ด้วยพระเมตตาและพระปรีชาญาณที่ทรงปกป้องชาวไทยได้เสมอแม้ยามหน้าลี้หน้าขวาน

ประเทศไทยจะเป็นไปในทิศใดไม่ต้องสงสัย ประเทศมหาอำนาจหลายประเทศผ่านความวิบัติมาแล้วทั้งนั้นในอดีต แล้วเราเป็นใคร ทำไมจะต้องกลัวหรือกังวลในสิ่งที่กำลังจะเกิด เพียงแค่ถ้าเราหันมาเห็นอกเห็นใจกันมากขึ้น ไม่ใช่เห็นใจคนชั่ว แล้วทำมั่วๆกับคนดี ชาตินี้ก็ยังมีชาติในสังคมไทยไม่ได้ ถ้าการทำดียังไม่เป็นที่นิยม แม้จะใช้แผนปรองดองก็สืบแผนก็ตาม

นึกถึงคำกล่าวของอาจารย์เสรี วงศ์มณฑา ที่ว่า *“กลัวจะเห็นประเทศไทยตายก่อนที่ตัวท่านจะตาย”* ฟังดูหวาดเสียวไหม

อย่าเพียงบอกให้อภัย แล้วลืมๆกันไปเสีย นี่ไม่ใช่เรื่องเด็กวัดแย่งขนมกันกิน แต่เป็นเรื่องของคนโกงกำลังจะหันประเทศเป็นเสี่ยงๆ

“อย่าให้คนไม่ดีมาบริหารประเทศ” พ่อหลวงเคยตรัสไว้

กำจัดคนชั่ว อภิบาลคนดี เพื่อศักดิ์และศรีของมหาชนชาวสยาม แล้วเราจะก้าวเดินไปด้วยกัน สู่ความเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ที่ศิวิไลซ์กว่า...



ความยุติธรรมในความเป็นธรรม



โครงสร้างของตึกราม
บ้านช่องที่ตั้งตระหง่านเหนือพื้น
ดินให้เราเห็นอยู่นั้น จะมีความ
มั่นคงแข็งแรงเพียงใด ย่อมขึ้น
กับโครงสร้างของฐานรากส่วนที่
ฝังอยู่ใต้ดินซึ่งเรามองไม่เห็นด้วย
เช่นเดียวกับในทฤษฎีจิตวิเคราะห์
ที่ชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมทั่วไปของ
มนุษย์นั้น จะถูกกำหนดจาก
อิทธิพลของโครงสร้างส่วนที่เป็น
จิตใต้สำนึก (subconscious)
และจิตไร้สำนึก (unconscious)
ที่อยู่ลึกลงไปกว่าระดับของจิต
สำนึกปรกติ (conscious)



เนื่องจากโครงสร้างที่อยู่ลึกลงกว่าระดับผิวพื้นปรกติเหล่านี้เป็นโครงสร้างส่วนที่เรามองเห็นตัวคนโดยง่าย เราจึงมักจะมองข้ามความสำคัญ สุดท้ายก็กลายเป็นสาเหตุของปรากฏการณ์แห่งปัญหาต่าง ๆ ที่แก้ไขได้ยาก เพราะไม่สามารถสืบสาวไปถึงมูลเหตุที่แฝงอยู่ในระดับของโครงสร้างส่วนลึกดังกล่าว

ระบบสังคมการเมืองของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน ปรากฏการณ์ของปัญหาต่าง ๆ ในโครงสร้างส่วนบนทางสังคม (super-structure) จะถูกกำหนดจากอิทธิพลของโครงสร้างส่วนล่าง (sub-

structure) ในแบบวิถีการผลิต (mode of production) และความสัมพันธ์ทางการผลิต (production relation) รวมถึงอิทธิพลของโครงสร้างส่วนลึก (deep structure) ที่เป็นปฏิสัมพันธ์ทางด้านความรู้สึกนึกคิดของผู้คนในสังคมอันจับต้องตัวตนได้ยากด้วย ทั้งนี้ถ้าสืบสาวไม่ถึงมูลเหตุที่แฝงอยู่ในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคม ก็ยากที่เราจะสามารถแก้ไขปัญหาเหล่านั้นให้คล่องตัวดีได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล

ปัญหาความขัดแย้งแตกแยกในระบบสังคมนการเมืองไทยปัจจุบันที่ยืดเยื้อมากกว่า ๔ ปีนั้น มีสาเหตุสำคัญส่วนหนึ่งจากปัญหาด้านความรู้สึกนึกคิดของผู้คนเกี่ยวกับเรื่อง “ความชอบธรรม” ที่แฝงอยู่ในโครงสร้างส่วนลึกของระบบสังคมนการเมืองไทย ปัญหาความขัดแย้งครั้งนี้จึงเป็นเรื่องแก้ไขไม่ได้ด้วยการพยายามจะใช้ “อำนาจ” ในลักษณะต่าง ๆ เข้าไปบีบบังคับเพื่อทำให้ปัญหาคือกลายลงให้จงได้

นับแต่ครั้งน้ำแข็งที่ปกคลุมโลกเมื่อประมาณ ๑๐,๐๐๐ ปีก่อนหลอมละลายมนุษย์สายพันธุ์ใหม่ที่เรียกว่าโฮโมเซ



เปียนส์ซึ่งได้รับการคัดเลือกจากธรรมชาติ (natural selection) ให้ผ่านพันยุคน้ำแข็งอันโหดร้ายทารุณมาได้ก็เริ่มเข้ายึดครองโลก

สติปัญญาของมนุษย์โฮโมเซเปียนส์นำไปสู่การค้นพบวิธีเพาะปลูก และได้เปลี่ยนแปลงแบบวิถีการผลิตของมนุษย์จากการล่าสัตว์มาเป็นการทำเกษตรกรรม จากนั้นเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็เริ่มหยุดเร่ร่อนและลงหลักปักฐานตั้งรกรากอยู่ตามลุ่มน้ำสำคัญของโลก พลังของวิถีการผลิตแบบเกษตรกรรมทำให้มนุษย์มีอาหารมากขึ้น และมีเวลาเหลือจากการหาอาหารยังชีพในแต่ละวัน จนสามารถใช้เวลาว่างคิดค้นพัฒนาศิลปวิทยาต่างๆ ที่นำไปสู่การก่อเกิดของอารยธรรมมนุษย์บนพื้นพิภพนี้

ขณะเดียวกันวิถีการผลิตแบบเกษตรกรรมทำให้มนุษย์มาอยู่รวมกันเป็นสังคมขนาดใหญ่บนพื้นที่ราบซึ่งเหมาะต่อการเพาะปลูกตามลุ่มน้ำต่างๆ เมื่อผู้คน

อยู่รวมกันจำนวนมาก สุดท้ายก็กลืนหายไปสู่ การสร้างระบบการเมืองในโครงสร้างส่วนบน ทางสังคมตามมา เพื่อจัดระเบียบการอยู่รวม กันอย่างปรกติสุขของชุมชนมนุษย์

ความมีสติปัญญาและเหตุผลทำให้มนุษย์ พยายามจะเข้าใจตำแหน่งแห่งที่ของตนเองใน ธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อวิถีการผลิต แบบเกษตรกรรมต้องพึ่งพาดินฟ้าอากาศเป็น อย่างมาก ส่งผลให้มนุษย์พยายามจะแสวง หาคำอธิบายถึง “เหตุและผล” ของปรากฏ การณ์ทั้งหลาย เพื่อมนุษย์จะได้สามารถ ควบคุมธรรมชาติในทิศทางที่เอื้อต่อการดำรง ชีวิต และคำอธิบายที่มนุษย์ในอารยธรรมต่างๆ ค้นพบเบื้องต้นแรกก็คือ มีเทพหรือพระเจ้าที่ ทรงอำนาจคอยควบคุมกำกับอยู่เบื้องหลัง ปรากฏการณ์ในธรรมชาติ ซึ่งถ้ามนุษย์ ประกอบพิธีกรรมเพื่อเอาอกเอาใจเทพหรือ พระเจ้านั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม ก็จะสามารถ ควบคุมธรรมชาติให้เป็นไปในทิศทางที่มนุษย์ ต้องการได้ (อันเป็นเสมือนการคิดค้นเทคโนโลยี แก่แก่ที่มนุษย์ใช้ควบคุมธรรมชาติขึ้น)

ขณะที่ความเชื่อทางศาสนาแบบ เทวนิยม ได้ครอบงำอารยธรรมของมนุษย์ในซีก โลกต่างๆ นั้น สิ่งที่ติดตามมาก็คือการ พยายามเชื่อมโยงคำอธิบายถึง “ความชอบ

ธรรมแห่งอำนาจ” ในระบบสังคมการเมือง ของมนุษย์เข้ากับพื้นฐานความเชื่อทางศาสนา จนเกิดเป็น “ลัทธิเทวสิทธิ์” ที่ให้คำอธิบาย ถึงความชอบธรรมแห่งอำนาจของผู้ปกครองบ้านเมืองว่ามาจากเทพหรือพระเจ้าบนส วรค์ เพราะผู้ปกครองบ้านเมืองเป็นอวตาร ของเทพ สืบสายโลหิตจากเทพ ได้รับอาณัติ จากเทพหรือพระเจ้าให้มาปกครองมนุษย์บน โลก ฯลฯ ฉะนั้นจึงมีความชอบธรรมที่จะใช้ “อำนาจจากสวรรค์” เพื่อปกครองเหนือ มนุษย์คนอื่นๆ และเนื่องจากบุตรของเทพ ย่อมสืบสายโลหิตแห่งความเป็นเทพด้วย ส่งผลทำให้เกิดระบบการสืบทอดอำนาจทางการเมือง ผ่านทางสายโลหิตตามมา

จนกระทั่งเมื่อประมาณ 500 ปีก่อนที่ ภูมิปัญญาทางวิทยาศาสตร์เริ่มก่อเกิดขึ้นใน ช่วงฟื้นฟูศิลปวิทยาของยุโรปหลังยุคมืด คำ อธิบายปรากฏการณ์ของธรรมชาติอย่างเป็นทางการ เป็นเหตุเป็นผลตามหลักวิทยาศาสตร์เริ่มทำลาย ความเชื่อทางศาสนาแบบเดิม ผลที่สุดปาฏิหาริย์ แห่งภูมิปัญญาของวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี แบบใหม่ที่ช่วยให้มนุษย์สามารถควบคุม ธรรมชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิ ผลยิ่งกว่าพิธีกรรมทางศาสนาแบบเดิมก็เป็น ฝายชนะความเชื่อทางศาสนา อันส่งผล

กระทบไปถึงระบบความคิดทางการเมืองภายใต้ลัทธิเทวสิทธิ์ที่ผูกติดอยู่กับความเชื่อทางศาสนาด้วย

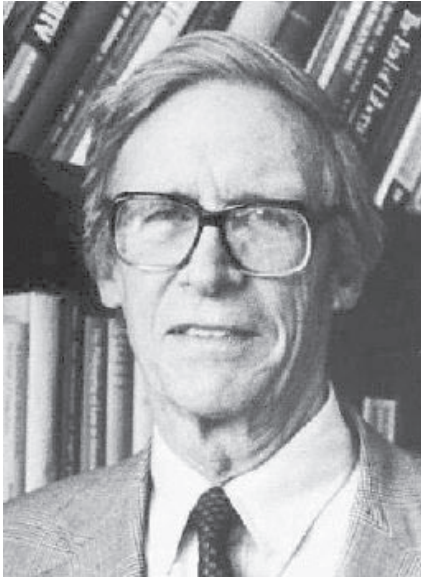
สุดท้ายก็มีผู้เสนอชุดของคำอธิบายถึง “ความชอบธรรมแห่งอำนาจ” ในระบบสังคมนิยมเมืองมนุษย์ขึ้นใหม่บนพื้นฐานของความคิดที่สอดคล้องกับหลักวิทยาศาสตร์ภายใต้ทฤษฎีสัญญาประชาคม (Social Contract Theory) ที่อธิบายว่า อำนาจรัฐไม่ได้ก่อเกิดมาจากเทพหรือพระเจ้าบนสวรรค์ แต่เกิดจากมนุษย์ด้วยกันบนพื้นโลกนี้ที่เสมือนหนึ่งได้มาร่วมกันทำ “สัญญาประชาคม” เพื่อก่อตั้งรัฐขึ้นโดยมนุษย์พร้อมใจลด “สิทธิ” ที่ทุกคนมีอยู่ตามธรรมชาติบางส่วน และยินยอมให้ผู้ปกครองบ้านเมืองสามารถใช้อำนาจเหนือสิทธิเท่าที่ผู้คนตกลงมอบให้ เพื่อจะได้ใช้อำนาจนั้นปกป้องคุ้มครองสิทธิส่วนใหญ่ที่เหลือของผู้คนในสังคม (เช่น ยินยอมให้รัฐสามารถเรียกเก็บภาษีจากสิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคลจำนวนหนึ่ง เพื่อให้รัฐมีเงินไปจ้างทหารและตำรวจมาปกป้องคุ้มครองสิทธิในชีวิตและทรัพย์สินของผู้คนให้ปลอดภัยจากโจรผู้ร้ายหรือศัตรูผู้รุกรานจากภายนอก เป็นต้น) และเพื่อเป็นการควบคุมไม่ให้รัฐใช้อำนาจที่ประชาชนมอบให้ปฏิบัตินอกกรอบพันธะ

สัญญาประชาคม จึงนำไปสู่ระบบการเลือกตั้งผู้ปกครองบ้านเมืองในทุกรอบระยะเวลาหนึ่งๆ แทนระบบการสืบทอดอำนาจทางการเมืองโดยสายโลหิตแบบเดิม อันเป็นที่มาของลัทธิการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีอิทธิกรอบำอารยธรรมของมนุษย์ในโลกทุกวันนี้

เนื่องจากภูมิปัญญาทางวิทยาศาสตร์ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความเชื่อมั่นในศักดิ์ศรีคุณค่า และศักยภาพของมนุษย์แต่ละคน ที่จะสามารถเข้าถึงความจริงในธรรมชาติ (จนควบคุมธรรมชาติได้) โดยไม่ต้องพึ่งพาพระเจ้าบนสวรรค์ ตลอดจนการให้อิสระเสรีภาพกับมนุษย์ที่จะสามารถคิดนอกกรอบความเชื่อกระแสหลักที่ครอบงำสังคม ฉะนั้นค่านิยมแบบมนุษยนิยม (Humanism) และเสรีนิยม (Liberalism) จึงกลายเป็นคุณค่าสำคัญที่แฝงอยู่ภายใต้ลัทธิการเมืองแบบประชาธิปไตยที่สอดคล้องกับจิตวิญญาณทางวิทยาศาสตร์

จอห์น ราวล์ (John Rawls) เจ้าของผลงาน “A Theory of Justice” ที่มีชื่อเสียง ได้อาศัยทฤษฎีสัญญาประชาคมเป็นพื้นฐานเพื่อสืบสาวต่อไปถึงเงื่อนไขอันจกทำให้ผู้คนที่มีความแตกต่างหลากหลายทางสังคมเศรษฐกิจมาร่วมกันทำสัญญาจัดตั้งรัฐได้ จนพบหลักการพื้นฐาน ๒ ข้อ ซึ่งราวล์เรียกว่า

John Rawls



“หลักความยุติธรรมในความเป็นธรรม” (justice as fairness) ที่อยู่เบื้องหลังสัญญาประชาคม กล่าวคือผู้คนจะยอมรับสัญญาประชาคมในการจัดตั้งรัฐต่อเมื่อ ประการแรกรัฐต้องใช้อำนาจที่ประชาชนมอบให้ในนั้นปฏิบัติต่อคนทุกคนในทางที่ให้อิสระเสรีภาพอย่างเต็มที่ (ตามคุณค่าแบบเสรีนิยม) และให้ความเสมอภาคกับทุกคนอย่างเท่าเทียมกันมากที่สุด (ตามคุณค่าแบบมนุษยนิยมที่ให้ความเคารพต่อศักดิ์ศรีของมนุษย์แต่ละคน) ประการที่สองถ้าหากมีความเหลื่อมล้ำไม่เสมอภาคเกิดขึ้นการใช้อำนาจรัฐอย่างไม่เสมอภาคเท่าเทียมดัง

กล่าว จักพึงยอมรับได้ก็ต่อเมื่อเป็นการช่วยให้คนที่ทุกข์ยากที่สุดในสังคมมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น

ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า “หลักความยุติธรรมในความเป็นธรรม” ก็คือสิ่งที่ซ่อนอยู่ในโครงสร้างส่วนลึกของระบบสังคมการเมืองแบบประชาธิปไตย (หรือลัทธิ “โลกาธิปไตย” ที่ยึดถือประชาชนหรือโลกเป็นใหญ่ อันต่างจากลัทธิ “อัคราธิปไตย” ที่ยึดถือผู้ปกครองบ้านเมืองผู้ทรงเทวสิทธิ์เป็นใหญ่) เพราะเมื่อยึดประชาชนเป็นใหญ่ ขณะที่ประชาชนแต่ละหมู่มุมอาจมีเกณฑ์วินิจฉัยความผิดชอบชั่วดีที่เป็นเรื่องเชิงคุณค่าแตกต่างกันไป ตาม “เหตุผลและตรรกะ” ของเกณฑ์วินิจฉัยนั้นๆ ในกรณีเช่นนี้เราจะไม่สามารถตัดสินและแสวงหา “ข้อยุติโดยธรรม” ได้ด้วย “เหตุผล” เนื่องจากเมื่อพยายามจะตอบคำถามว่าเกณฑ์วินิจฉัยและเหตุผลของฝ่ายใด “ถูกต้องกว่า หรือดีกว่า” ก็หมายถึงต้องมีเกณฑ์วินิจฉัยและเหตุผลในอีกระดับหนึ่งเพื่อใช้เป็นบรรทัดฐานในการตัดสินว่า “ใครดีกว่า หรือถูกต้องกว่า” ซึ่งถ้ามีผู้เสนอเกณฑ์วินิจฉัยของเกณฑ์วินิจฉัยมากกว่าหนึ่งเกณฑ์ ก็หมายถึงต้องมีเกณฑ์วินิจฉัยและเหตุผลที่เหนือขึ้นไปอีกระดับหนึ่งเพื่อมาตัดสินเกณฑ์วินิจฉัยและ

เหตุผลในระดับที่ต่ำกว่าดังกล่าว สุดท้ายก็
จะสามารถตั้งคำถามต่อไปได้เรื่อย ๆ เช่นนี้
อย่างไม่มีจุดสิ้นสุด (infinite regress)

ฉะนั้น “ข้อยุติโดยธรรม” ของสังคมจึง
อยู่ที่การหันกลับมาคิดถึงส่วนมากของผู้คน
ว่าจะถือเอาเกณฑ์วินิจฉัยแบบไหนเป็น
บรรทัดฐาน แล้วปฏิบัติต่อกันทุกคนอย่าง
“เสมอภาคเท่าเทียม” ภายใต้บรรทัดฐานนั้นๆ
จนกว่าเมื่อผู้คนส่วนใหญ่พบว่าบรรทัดฐานดัง
กล่าวใช้การไม่ได้ ก็ค่อยเปลี่ยนไปยึดบรรทัด
ฐานใหม่ ดังนั้นก็จักสามารถเป็นหลักการยึด
โยงให้ผู้คนที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันใน
ระบบสังคมการเมือง สามารถอยู่ร่วมกันได้
อย่างปรกติสุข

เปรียบเทียบการจะตัดสินว่านักศึกษาที่
เรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นเรียนแห่งหนึ่งมี
ความรู้ภาษาอังกฤษ “ดีพอ” หรือไม่ ถ้าใช้
“เกณฑ์วินิจฉัยและเหตุผล” ตามมาตรฐาน
ของฝรั่งเจ้าของภาษามาเป็นบรรทัดฐานใน
การตัดสิน ก็อาจประเมินให้นักศึกษาสอบ
ผ่านแค่ 20% สอบตก 80% (โดยอาจารย์
ฝรั่งจะมี “เหตุผล” มากมายที่อธิบายให้เห็น
ได้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่รู้ภาษาอังกฤษ
“ดีพอ” อย่างไร) ขณะที่ถ้าใช้ “เกณฑ์
วินิจฉัยและเหตุผล” ตามมาตรฐานของคน

ไทยมาตัดสิน อาจประเมินกลับกันโดยให้นัก
ศึกษาสอบผ่าน 80% และสอบตก 20%
(โดยอาจารย์คนไทยจะมี “เหตุผล” มากมาย
อีกชุดหนึ่งเช่นกันที่อธิบายให้เห็นได้ว่านัก
ศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ภาษาอังกฤษ “ดีพอ”
ที่จะให้สอบผ่านได้อย่างไร)

ข้อถกเถียงในกรณีเช่นนี้มิใช่จะหาทางยุติ
ได้ด้วย “เหตุผล” แต่เป็นเรื่องของความเชื่อ
ที่ว่าสถาบันการศึกษาใดจะยึดมาตรฐานหรือ
บรรทัดฐานแบบไหน ซึ่งก็คงไม่มีใครว่าอะไร
ถ้าหากสถาบันการศึกษาหนึ่ง ๆ จะยึด
มาตรฐานที่เข้มข้นแบบฝรั่ง หรือยึด
มาตรฐานที่ผ่อนคลายเป็นไทย ๆ แต่ปัญหา
ความขัดแย้งจะเกิดขึ้นทันที ถ้าหากใน
สถาบันเดียวกัน อาจารย์ใช้มาตรฐานแบบ
ฝรั่งเพื่อประเมินนักศึกษาที่ตนไม่ชอบหน้าแล้ว
ให้ “สอบตก” ขณะที่ใช้มาตรฐานแบบไทย ๆ
ในการประเมินนักศึกษาที่ตนชื่นชอบแล้วให้
“สอบผ่าน” เพราะนักศึกษาที่รู้สึกว่าคุณไม่ได้
รับความเป็นธรรมคงจะรวมตัวกันประท้วงการ
ปฏิบัติของอาจารย์ที่ไม่เสมอภาคนั้น

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการใช้อำนาจปฏิบัติต่อ
คนในสังคมเดียวกันด้วยความไม่เสมอภาค
เท่าเทียมแบบสองมาตรฐาน อันขัดต่อหลัก
“ความยุติธรรมในความเป็นธรรม” ตามที่

รอลส์กล่าวถึง จะเป็นสิ่งบั่นทอนทำลาย หลักการสำคัญ(ในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคม)ที่ จักเป็นเครื่องยึดโยงให้ผู้คนภายใต้ระบบ สังคมการเมืองแบบประชาธิปไตย (หรือโลกา ธิปไตย) อยู่ร่วมกันได้อย่างปรกติสุข

หลัก “นามาสังวาส” ตามพระธรรม วินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติให้สงฆ์ที่ขัด แแย้งกันด้วย “เกณฑ์วินิจฉัยและเหตุผล” ที่ ยึดถือไม่ตรงกัน ให้อยู่ร่วมอารามเดียวแต่ แยกกันทำสังฆกรรม (เพื่อมิให้สงฆ์ฝ่ายหนึ่งใช้ เกณฑ์วินิจฉัยและเหตุผลของตนตัดสินอีก ฝ่ายหนึ่ง จนก่อให้เกิดความขัดแย้งแตกแยก ไม่สิ้นสุด) แล้วให้ออกาสต่างฝ่ายต่างพิสูจน์ ตัวเองด้วยความ “เสมอภาคเท่าเทียม” โดยมีพุทธบริษัทส่วนใหญ่เป็นผู้ตัดสินว่าจะเห็น ด้วยกับฝ่ายไหน (แทนการที่พระพุทธเจ้าจะทรง ใช้อำนาจตัดสินว่าสงฆ์ฝ่ายใดถูกฝ่ายใดผิด) ก็ คือตัวอย่างที่สงเคราะห์เข้าได้กับ “หลักความ ยุติธรรมในความเป็นธรรม” ซึ่งเป็นหลักการ ที่จะนำไปสู่ “ข้อยุติโดยธรรม” ของการอยู่ร่วม กันอย่างปรกติสุขในสังคมมนุษย์ตามที่รอลส์ กล่าวถึง

ตราบเท่าที่ผู้กุมอำนาจในบ้านเมืองนี้ยัง คงพยายามจะใช้ “เหตุผล” และ “อำนาจ” เป็น เครื่องมือแก้ปัญหาความขัดแย้งแตกแยก

ของระบบสังคมการเมืองไทยด้วยความ “ไม่ เสมอภาคเท่าเทียม” จนขัดต่อหลัก “ความ ยุติธรรมในความเป็นธรรม” (เช่นแต่งตั้งคน ที่ประกาศตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อกันอย่างเปิดเผย มาก่อนเพื่อให้เป็นกรรมการสอบสวนเอาผิดผู้ คนฝ่ายตรงข้ามตามเกณฑ์วินิจฉัยและเหตุผล ของฝ่ายตน แล้วเขียนรัฐธรรมนูญขึ้นมา ปกป้องการปฏิบัติที่ไม่เสมอภาค ตลอดจน พยายามคุ้มครองรัฐธรรมนูญดังกล่าวเพื่อไม่ ให้มีการแก้ไข เป็นต้น) โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน ยุคข้อมูลสารสนเทศที่รัฐยากจะสามารถยึด กุมช่องทางสื่อสารได้ทุกทาง เพื่อครอบงำให้ ผู้คนในสังคมเชื่อ “เกณฑ์วินิจฉัยและเหตุผล” ชุดเดียวเหมือนกันหมดตามที่รัฐประสงค์จะ ให้ทุกคนเชื่อด้วยแล้ว ย่อมเป็นการยากยิ่ง ที่จะสามารถทำให้เกิด “ข้อยุติโดยธรรม” เพื่อคลี่คลายความขัดแย้งแตกแยกของผู้คน ในระบบสังคมการเมืองไทยครั้งนี้ได้



เปลี่ยนแปลงไม่ได้...

...การเมืองใหม่ไม่เกิด



บทความนี้ ตัดตอนมาจากหนังสือ **เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด**
พิมพ์โดยบริษัทฟ้าอภัย เป็นคำบรรยายของ**สมณะโพธิรักษ์**
ในรายการโทรทัศน์ **“สงครามสังคม ธรรมชาติการเมือง”** ช่อง FMTV
(โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ) เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๑๓๕

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

คนที่ไม่ติดเรื่องกาม ไม่ติดเรื่องที่จะต้องไปแลกเปลี่ยนโลกธรรม ไม่ติดเรื่องลาภ,ยศ,สรรเสริญแล้วจริง แต่ถ้าจะได้สรรเสริญ ได้ลาภ ได้ยศ ได้วัตถุสมบัติ ก็เป็นไปได้ แต่ผู้หลุดพ้น ไม่สุขไม่ทุกข์กับกามกับลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุขนั้น จะไม่ยอมยอสะสม ไม่ยอมยอมีมาก คนเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นต้องไปแข่งกาม ไม่ต้องแข่งชิงลาภ แข่งชิงยศ แข่งชิงสรรเสริญ แข่งชิงโลกีย์สุขเพราะงั้นเวลาที่เหลือก็จะเอามาสร้างสรรทำงานทำการอะไรได้เยอะแยะเลย เอาแรงงานกินมา เอาเวลา กินมา เอาทุนรอนกินมา แล้วก็เอาแรงงานเวลาทุนรอนมาทำสิ่งที่เป็ประโยชน์

ยิ่งตนเองรู้แล้ว ประพฤติปฏิบัติแล้ว ยิ่งไม่ต้องไปหลงสุขหลงทุกข์ตั้งแต่โลกต่ำมา อย่างที่อาตมากล่าวแล้ว คนนี้ก็ไม่ต้องไปเสียเวลา-แรงงาน-ทุนรอนอะไร เพื่อใช้บำเรอตน เพราะมีสุขที่สงบจากกิเลสต่าง ๆ นั้นแล้ว มีจิตสันโดษ..จิต“พอ”แล้ว คนอื่นเขามี ก็เห็นก็รู้ว่าเขามี ไม่ได้ริษยา คนเขาหลงก็รู้ว่าเขาหลง เขายังคิด เขาพากันหลงคิดหลงยึดเขาหลงเสพก็เรื่องของเขา แต่เราไม่ได้หลงติดเราก็ก็นไม่ต้องไปชวนชวย ไม่ต้องไปเสียแรงงาน ไม่ต้องไปเสียเวลา ไม่ต้องเสียทุนรอน คนที่เขามีสุขมีทุกข์กับมันอยู่ เขาก็มีไป เขาก็เสียเวลา เสียแรงงาน เสียทุนรอนกับมันไป โลกสังคมก็จะปรุงแต่งยั่วชวนกันขึ้นมาให้มันจืดจางยิ่งๆอีกก็เรื่องของเขา บ้าๆบอๆกันไปอย่างไร คนหลงเขาก็หลงกันไปหลอกกันไป แต่เราหลุดพ้นจากความหลอกอันนั้นแล้ว ไม่ต้องมีสุขขัลลิกะตามเขาแล้ว คนนี้หลุดพ้นจริงๆ ไม่ต้องหนีจากลาภยศสรรเสริญโลกีย์พวกนี้ ยังสัมพันธ์อยู่กับมันได้ เพราะมีปัญญา มีความรู้ความเข้าใจ รู้เท่าทันโลกโลกีย์เหล่านี้ดีแล้ว เป็นโลกวิทู รู้จริง รู้ความจริงว่าชีวิตของมนุษย์นั้นถ้าเป็นคนช่วยโลกนี้สุดประเสริฐ (โลกานุกัมปา) และเป็นคนมีจิตใจแข็งแรง จิตนี้เป็นโลกุตรจิต จิตอยู่เหนือโลก อยู่เหนือโลกียะนั้นๆจริง อยู่เหนือลาภ, ยศ,สรรเสริญ,โลกีย์สุขได้แล้ว เพราะกิเลสลดจริงถึงขีดถึงขั้น ที่สุดเป็นคนไม่มีกิเลส เป็นคนไม่เป็นทาสได้แล้วสัมบูรณ์ จึงไม่จำเป็นจะต้องมีเงินไปจับจ่ายกับสิ่งเหล่านั้นมาสุข จึงไม่ต้องเป็นทาสเงิน ทุกวันนี้เงินเป็นใหญ่ คนที่ยึดติดเงินชะจนไม่กล้าที่จะไม่มีเงิน หรือไม่กล้าจน ไม่กล้าเป็นคนจน จึงเข้าใจความรู้สึกที่“เป็นคนจนก็เป็นสุข” นี้ไม่ได้ หรือเข้าใจผิดในเรื่องนี้อยู่มิฉนาคืออยู่ เข้าใจผิดอะไร เข้าใจผิดว่า ไม่มีเงินนี้มันอยู่ไม่ได้ ขอยืนยันว่าอยู่ได้ และสุขด้วย

จะเป็นการเมืองใหม่ได้ เงินจะต้องไม่ใหญ่



เพราะงั้นต้องเรียนรู้ให้จริงเลยว่า เงินคือเครื่องใช้ชนิดหนึ่ง เหมือนถ้วย เหมือนชาม หรือเครื่องใช้ต่างๆ จริง..เงินมันก็สำคัญในยุคนี้ ยุคสมัยโบราณนั้นเงินเรื่องเล็ก เขามีการอยู่กันอย่างเกื้อกูลกัน แบ่งกันไป แบ่งกันมา แลกกันไป แลกกันมา เอาข้าวของผลผลิตสินค้าอะไรก็ แลกกันไปมา ไม่ได้คิดของใครมากของใครน้อย ไม่ได้คิดกลัวว่าคุณค่าได้เปรียบ-เสียเปรียบอะไรต่ออะไรมากไม่หรรอก แต่สมัยนี้นี่โอ้อโฮ..คิดเล็กคินน้อย ได้เปรียบ-เสียเปรียบอะไรกัน ว่ากันให้ยุ่งกันไปหมด กิดราคาส่วนนั้นส่วนนี้แล้วก็หาทางคิดเอาเปรียบกันซบซ้อนแสนสาหัส *

สรุป คนที่เห็นแก่เงิน ถือเงิน *ยึดเงินเป็นที่พึ่ง* ไม่ยึดสมรรถนะ ของตน ไม่ยึดความขยันของตน เป็นที่พึ่ง ไม่สร้างสมรรถนะ ไม่สร้างความขยัน แล้วก็กลัวที่จะ“จน”โดยไม่ต้องสะสมไม่ต้องกอบโกย ถ้าไม่เข้าใจอย่างนี้ ไม่ประพฤติตนกระทั่งบรรลุดุจธรรมอย่างนี้ คนนั้นแก้ไขอะไรไม่ได้ ก็ช่วยสังคมไม่ได้ ขอยืนยัน เพราะงั้นการเมืองใหม่ที่จะเกิดขึ้นจะต้องมีคนชนิดนี้ คือคนที่มีอิสระเสรีจากการเป็นทาสในอบายมุข-โลกธรรม-กามคุณ และอิตตา จึงพ้นจากวัฏสงสารไปตามลำดับ ไม่ต้องวนเวียนเป็นทาสเอามาบ่าเรอให้กับคนอื่น มีความเป็น “ไท” ได้อย่างอิสระเสรีสัมบูรณ์ที่สุด อันติมะที่สุด

นี่ก็เป็นประเด็นสำคัญที่แสดงถึงความเป็นประชาธิปไตย

จะทำอย่างไรจะมาสร้างคนให้เป็นคนเช่นนี้ได้ ถ้าสร้างคนเช่นนี้ได้ เป็นคนที่มีคุณธรรม คุณภาพแบบที่อดมากล่าวนี้ได้การเปลี่ยนแปลงของสังคมมนุษยชาติในประเทศจะเกิดขึ้น ประเทศไทยมีคำสอนมีทฤษฎีอันนี้อยู่แล้ว ของพระพุทธเจ้า มาช่วยกันศึกษามาช่วยกันเอาอันนี้ออกมา

เผยแพร่ คุณจะเผยแพร่ได้ก็ต้องพิสูจน์ลัทธิธรรมของพระพุทธเจ้าให้ได้ในตนเอง แล้วจึงสอนคนอื่นจะมีประสิทธิภาพ แต่ถ้าสอนคนอื่นทว่าตนเองยังเป็นไม่ได้นี่ ไม่ค่อยมีประสิทธิภาพหรอก

ทฤษฎีสำคัญของศาสนาพุทธที่ว่าไว้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้มีมากมาย จะเห็นได้ว่า ไทยกำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรในสังคม อาตมาขอยืนยันนะว่า ศาสนาพุทธเป็นประชาธิปไตยที่ยอดเยี่ยมที่สุด เพราะเป็นศาสนาที่ปลดแอกให้อิสระเสรีแก่มวลมนุษยชาติสัมบูรณ์จริงแม้แต่“อิตตา”ของตนเองก็ไม่ใช่ทาสตนเองและเป็นศาสนาที่มุ่งประโยชน์เพื่อปวงประชาชนอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นหัวใจของประชาธิปไตยทั้งนั้นแล้วศาสนาพุทธจะไม่ใช่ประชาธิปไตยอย่างไรคนไทยเป็นชาวพุทธถึง ๕๕ เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นก็ควรที่จะมาเอาของดีที่ไทยเรามีอยู่แล้วนี้ ฟันกันขึ้นมาให้เป็นสัมมาทิฐิ อย่าไปหลงแต่วิชาการของต่างประเทศเขานัก ไม่ได้ลบลบลู่วิชาการของต่างประเทศเขานะ แต่ว่าของพระพุทธเจ้านี้ก็ไม่ใช่ของด้อยไม่ใช่ของที่จะต้องดูถูกดูแคลน

แต่อตมาว่าคนไทยใกล้เกลือกินด่าง ทั้งของพระพุทธเจ้าไปชะนาน ที่จริงไม่ทิ้งหรอก แต่เข้าใจศาสนาพุทธผิดเพี้ยนไป มิจฉาทิฐิไป ใครจะว่าอาตมานั้นแหละที่มิจฉาทิฐิ หลงผิดในศาสนาพุทธ จนกระทั่งใส่ความอาตมา หว่ามาทำลายศาสนา มาทำลายพุทธอะไรก็แล้วแต่ ก็แน่นอนที่เขาต้องเข้าใจอย่างนั้น เพราะมันเข้าใจต่างกันแล้วจริงๆ จึงอยู่ที่ต้องใช้เวลาพิสูจน์ความจริงกัน ถ้าอาตมาผิด มิจฉาทิฐิจริง คนที่มาปฏิบัติกับอาตมาก็ย่อมมีบอดจนไม่รู้ได้ว่า มรรคผลเป็นอย่างไร? แต่นั่นเขาก็เห็นผลกันว่า ผู้บรรลุมรรคผล จะเป็นคนเช่นไร? จะตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไหม ?

* ทิศทางเงินใหญ่มหันตภัยของโลก : นพ.ประเวศ วะสี
มหาวิกฤติเศรษฐกิจโลก ซึ่งเป็นเรื่องนี้ไม่พ้น จะทำโลกกลับดำ แต่ประเทศไทยจะกลับดำได้ก่อน ทิศทางที่โลกหลงไปคือ ทิศทางเงินใหญ่ (Big Money Direction), หรือมหานาลย์ ได้นำโลกไปสู่สงครามความขัดแย้งแย่งชิง และการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง เมื่อประเทศไทยรับเอาแนวทางเงินใหญ่เข้ามาใช้ก็เกิดผลอย่างเดียวกัน ทำให้คนไทยขัดแย้งแย่งชิง ศีลธรรมเสื่อมทรามลง และเมื่อเงินใหญ่เข้ามายึดอำนาจทางการเมือง การเมืองก็เบี่ยงเบนไปจนวิกฤติ
มหาวิกฤติเศรษฐกิจโลก จะมาทำให้ประเทศไทยหันกลับไปสู่เศรษฐกิจจริง ถ้าเราพัฒนาขึ้นมาจากพื้นฐานที่ทุกคนพอกินพอใช้ สร้างความเป็นธรรมจากทุกๆด้าน แล้วเราจะดีกว่าสวีเดนหรือแลนด์อีกครับ อะไรที่สวีเดนหรือแลนด์ดีเราทำได้ แต่สิ่งที่สวีเดนหรือแลนด์ไม่มีคือพื้นฐานทางพระพุทธศาสนา

ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน มรรคผลพิสูจน์ผู้ปฏิบัติธรรม

เป็นต้นว่า.. เป็นคนเลี้ยงง่าย (สุภระ) เป็นคนบำรุงง่าย (สุโปสะ) เป็นคนมักน้อยหรือ
กล้าจน (อับปิจละ) เป็นคนใจพอหรือสันโดษ (สันตมฺหิ) เป็นคนมีการขัดเกลากิเลส (สัถฺตละ) เป็น
คนมีศีลเคร่งได้ (ฐุตตะ) เป็นคนมีอาการที่น่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ) เป็นคนไม่สะสมวัตถุทรัพย์สิน
ไม่สะสมกองกิเลส (อปจยะ) เป็นคนมีความเพียรอยู่เสมอ (วิริยารัมภะ)

จริงไหม ?

หรือ จะเกิดชุมชนสังคมคน... ที่มีปรากฏการณ์แสดงออกทางกายซึ่งเป็นความปรารถนา
จะให้ผู้อื่นพ้นทุกข์มีแต่สุข (เมตตาทกกรรม) ที่มีปรากฏการณ์แสดงออกทางวาจาซึ่งเป็นความ
ปรารถนาจะให้ผู้อื่นพ้นทุกข์มีแต่สุข (เมตตาวจกรรม) ที่มีปรากฏการณ์แสดงออกทางใจซึ่งเป็น
ความปรารถนาจะให้ผู้อื่นพ้นทุกข์มีแต่สุข (เมตตามโนกรรม) ที่มีทรัพย์สินเป็นของส่วนกลางให้
ทุกคนต่างก็ร่วมกินร่วมใช้ได้ ไม่ยึดเป็นของส่วนตน (สาธาณโภคิ) ที่มีศีลเสมอสมากัน (ศีล
สามัญญตา) ที่มีความเห็นไปในจุดหมายเดียวกัน (ทิกฺขูสามัญญตา)

และมีความระลึกถึงกัน (สาราณียะ) มีความรักกัน (ปิยภระ) มีความเคารพกัน
(ครุภระ) มีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน (สังคหะ) ไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ) พร้อมเพรียงกัน
(สามัคคียะ) มีความเป็นเอกภาพ(เอกภวระ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในสาราณียธรรม

ได้ไหม ?

คำสอนของพระพุทธเจ้า ผู้ปฏิบัติบรรลุได้เรียกว่า อริยชน คือผู้ที่เห็นแก่ตัวน้อยลงๆ
แต่เห็นแก่ผู้อื่น มากขึ้นๆ ตามฐานะลำดับของความเป็นอริยบุคคล ที่สุดก็ไม่เห็นแก่ตัวเลย
คือ อรหันต์

จึงเป็นคนทำประโยชน์เพื่อปวงประชามหาชน พุทฺชนฺหิตายะ อย่างเป็นจริง
และทำงานเพื่อความสุแก่ปวงประชามหาชน พุทฺชนฺสุขายะ อย่างเป็นจริง ซึ่งเป็น



“สุข”ที่พิเศษเหนือสุขโลกีย์ด้วย
และทำงานช่วยเหลือ
แก้อุทอุณฺเฑาะหิโลก โลกานุกัมปายะ
อย่างเป็นจริง

ไม่กลับกลอกหลอกลวง
ไม่ทำแค่สร้างภาพ หรือแค่มารยาท
สังคมแห่งสามัญสำนึกเท่านั้น เพราะ
เมื่อได้ปฏิบัติจนบรรลุธรรม จิตของผู้
บรรลุก็จะเข้าสู่ความเป็นโลกุตระตาม
ฐานานุฐานะแต่ละบุคคลจริงซึ่งคนชนิด

นี้แม้ในสังคมปัจจุบันก็มีจริงเป็นจริงอยู่ แต่คนปุถุชนทั้งหลายถึงแม้จะเห็น“อาริยชน” จะสัมผัส
สัมผัสกันคลุกคลีกันด้วยซ้ำ ก็ไม่รู้จักว่า เขาเป็น“อาริยชน”ได้ง่ายๆหรือ

เพราะยังเข้าใจศาสนาพุทธไม่สัมมาทิฐิจริง(นี่..อาตมาว่าเขาณะ)

เพราะมี“ความเห็นรวบยอด”หรือมโนทัศน์ว่า อริยบุคคล คือ คนอีกแบบหนึ่งตาม
ที่สอนกันมาผิดๆอยู่ในสังคมศาสนาพุทธมานานแล้ว

คือว่า..ต่างฝ่ายต่างก็เชื่อมั่นกันไปคนละแบบเสียแล้ว ชาวพุทธ ส่วนใหญ่เชื่อมั่น
อย่างหนึ่ง ฝ่ายอาตมาก็เชื่อมั่นกันไปอีกอย่างหนึ่ง แต่ละฝ่าย ต่างก็มี“ัจจาภินิเวส”(ความปัก
มั่นในความเชื่อของตน,ความยึดมั่นที่ตนเชื่อนี้แหละว่าจริง)

จึงเกิด.. “อาริยชน” กับ “อริยชน” หรือโสดาบัน__สภิกทาคามิ__
อนาคามี__อรหันต์ ขึ้นมา ๒ แบบ คือ ต่างก็เห็นว่า คุณสมบัติที่ดี
คุณวิเศษที่ดี พฤติกรรมการดำเนินชีวิตที่ดี ของ“อาริยชน” นั้นก็แบบหนึ่ง ส่วนของ“อริยชน”ก็เป็น
อีกแบบหนึ่ง แตกต่างกันไปคนละแบบ คนละอย่างเสียแล้ว ชนิดที่ต่างฝ่ายต่างก็ยืนหยัดยืนยัน
แน่นเหนียวของตนๆกันไปคนละแบบ



(ต่อฉบับหน้า)

รอบบ้านรอบตัว
อุบลก ซ่อมทำแทน

อำมาตยาธิปไตย : ทุนนิยมสามัญ : นักการเมืองชาติชั่ว

อำมาตยาธิปไตย : ทุนนิยมสามัญ : นักการเมืองชาติชั่ว

ความคิดบวก

ปรากฏการณ์เสื้อเหลือง เสื้อแดง
เสื้อน้ำเงิน เสื้อขาว เสื้อไม่เอาความรุนแรง
ณ พ.ศ.๒๕๕๓ ถือเป็นนิมิตใหม่ของการ
เมืองใหม่

เป็นยุคที่คนไทยตื่นตัวทางการเมือง
สูงสุด !

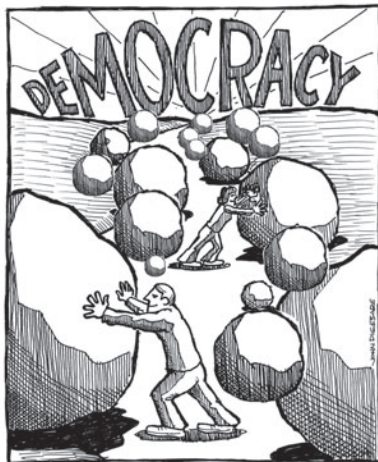
เหตุการณ์ของบ้านเมือง การต่อสู้
ทางความคิด การเดินขบวน การก่อการร้าย
การก่อวินาศกรรม การใช้กำลัง การมีหุ่น
เชิด การมีคนชักใย ฯลฯ

กิจกรรมของแต่ละฝ่าย คือส่วนผสมของน้ำพริกอันแสนอร่อย...การเมืองใหม่!
การเมืองที่ประชาชนสนใจผลประโยชน์ของประเทศชาติ สนใจพฤติกรรม
ของนักการเมือง

การเรียกร้องประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว
ไม่มียุคใดจะเร้าใจยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว

ประวัติศาสตร์การเมือง

ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองปี ๒๔๗๕ ประชาชนหยิบมือเรียก
ตัวเอง 'คณะราษฎร' ขอบริการจัดการแทนพระมหากษัตริย์



เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามาบริหารจัดการบ้านเมือง จนเกิดประชาชนสายพันธุ์ใหม่ ‘นักการเมือง’ เป็นอีกชนชั้น เข้ามาควบคุม ‘ข้าราชการ’ ซึ่งทำงานต่างพระเนตรพระกรรณ ทุกหัวมุมเมือง

คำว่า ‘ข้าของงานราชการ’ จึงเป็นคำยกย่อง ให้เกียรติสถาบันกษัตริย์... “อย่าลืมว่าเรา ข้าราชการ ต่างทำงานให้แก่พระมหากษัตริย์ ขอให้ตระหนักและสำนึกให้มาก...”

แต่โดยข้อเท็จจริง ยุคเปลี่ยนผ่าน อำนาจประชาชนสายพันธุ์ ‘นักการเมือง’ เป็นผู้ควบคุมข้าราชการทั้งหมด โดยมีรัฐบาล เป็นผู้กำกับดูแล

แม้สถาบันกษัตริย์จะได้รับการเคารพ ยกย่องสูงสุด แต่กลับไม่ได้สร้างอำนาจ แทรกแซงหรือถ่วงดุลย์อำนาจรัฐบาล

ทรงเน้นงานด้านพัฒนาเป็นหลัก เป็นผู้ เสริมและสนับสนุนให้ประชาชนพ้นจากความยากจน

หากรัฐบาลจะมีน้ำใจ เดินตามสานต่อ สิ่งที่สถาบันกษัตริย์กระทำ คนไทยก็คงไม่ยากจนขึ้นแค่นขนาดนี้ !

คำแก้ตัวของทุนสามานย์

ยุคอดีตนายกษัตริย์มีพำนักที่ดูไบ คำ

พังเพยที่ตอบโต้กันในประเทศไทยมีอยู่วลีหนึ่ง “ถึงจะเป็นทุนสามานย์ แต่ก็ยังดีกว่าอำมาตยาธิปไตย !”

ยุคทักษิณครองเมือง เป็นยุคที่นายทุนเข้ามาบริหารจัดการประเทศมากกว่ายุคใดๆ

ทุนนิยมเขาจะโก่งกินสารพัด เล่นพวก เล่นญาติพี่น้อง แต่เห็นม็อบ เศรษฐกิจบูม คนรอกัญญาได้รับการดูแลยิ่งกว่ารัฐบาลยุคใดๆ

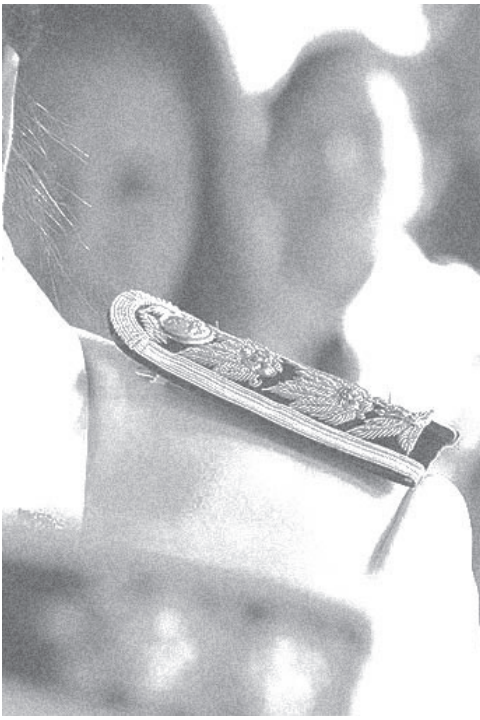
นี่แหละ ทุนนิยมสามานย์ ถึงจะชั่วร้าย แต่ก็ทำประโยชน์ให้กับพี่น้องมหาศาล แล้วอำมาตยาธิปไตยที่ผ่านมามีทำอะไร ?

เรื่องจริงยิ่งกว่านิยายในกระทรวง

“ชนชั้นโดยอ้อมรักษาผลประโยชน์ของชนชั้นนั้น” เป็นลัทธิความจริง คงทนต่อการพิสูจน์มาตลอด

งานบริหารในทุกกระทรวง มีการต่อสู้แย่งชิงอำนาจ แย่งชิงผลประโยชน์มาตลอด ระหว่าง ‘ข้าราชการ’ (ตัวแทนอำมาตยาธิปไตย) กับประชาชนสายพันธุ์ ‘นักการเมือง’

ผลัดกันมีอำนาจ ผลัดการเปลี่ยนแปลง ยุคที่นักการเมืองอ่อนแอ ข้าราชการก็จะชี้หน้าควบคุมกลไกทั้งหมด เกิดผลการทำงานเชิงรับ กินเงินเดือนไปวันๆ คนตั้งใจจะทำอะไร สุดท้ายก็ไปอยู่บริษัทเอกชน จนเรียกกันว่า



‘สมองไหล’

ยุคที่นักการเมืองเข้มแข็ง (จะเกิดน้อยครั้ง) ข้าราชการที่มีมือไม่พายๆ ก็จะถูกจัดออกไป ด้วยวิธีการต่างๆ

กฎระเบียบที่คอยขัดขวางการทำงานเชิงรุก โละทิ้ง สร้างใหม่ กฎระเบียบที่ดีต้องเอื้อการทำงานเชิงรุก เพื่อผลประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก

ยุครัฐบาลทักษิณนับเป็นแสงทองส่องอำไพทีเดียว ที่ข้าราชการถูกควบคุม ถูกกำกับดูแลจนถึงขั้นถูกรุกราน !

งานบริหารแผ่นดินที่มีกฎระเบียบปิดกั้น
ถูกทะเลาะลวงจนหมดสิ้น

น่าจะเป็นยุคประชาชนเป็นใหญ่ได้ทีเดียว
แต่ทว่ารัฐบาลชุดนี้ก็กลับนำพลังมหัศจรรย์หาผล
ประโยชน์ใส่ตัว แบ่งกันกินอย่างมูมมาม

แก้กฎหมายเพื่อพวกพ้อง
แก่นโยบายเพื่อเปิดทางให้กฎหมายที่
เอื้อพวกพ้อง

จัดการองค์กรอิสระให้เข้ามาอยู่ในสังกัด
หาเสียงด้วยการแจกงบประมาณแผ่นดิน
ดินมากมายเสียยิ่งกว่ายุคใดๆ

กฎระเบียบกฏเกณฑ์ที่เป็นความถูกต้อง
เป็นคุณธรรมจริยธรรม ถูกฉีกทิ้งด้วยข้ออ้าง
ความคิดเชิงนอกกรอบในระบบบวมเมอแรง !

ทุกอย่างน่าจะดูดี ถ้าไม่วกมาเรื่องผล
ประโยชน์ของวงศ์ตระกูลรัฐบาล !

ทุนนิยมสามานย์จริง

ระบบเศรษฐกิจโลกลัทธิทุนนิยมรุกรานผู้
อ่อนแอกว่า ภายใต้นิวทิด

‘ปลาใหญ่ต้องกินปลาเล็ก’

‘ผู้เข้มแข็งเท่านั้นที่จะยืนหยัดอยู่ได้’

ทุนนิยมเน้นการผลิต ด้วยการกระตุ้นให้
บริโภครวมมีเป้าหมายที่ผลกำไร

เพราะเหตุนี้ทุนนิยมจึงทำลายชีวิต

๑๑๔๓ ๑๙

ประชาชนที่อ่อนแอ

และสร้างคนรุ่นใหม่ให้พึ่งตนไม่ได้ ต้อง
แบมือขอความช่วยเหลือจากเจ้านายหรือ
เจ้าของกิจการ

ซึ่งมิใช่แนวทางเศรษฐกิจพึ่งตนแต่
อย่างไร

ระบบทุนนิยมทำให้คนเมืองหลงใหล
การบริโภค และผูกพันกับการหา ‘เงิน’
ตลอดชีวิต

ไม่มีเงินก็เหมือนหมาตัวหนึ่งใช่ไหม ?

ระบบทุนนิยมทำให้ชนบทล่มสลาย การ
หว่านล้อมให้ปลูกพืชเชิงเดี่ยว ทั้งภาครัฐและ
เอกชนช่วยกันย่ำยีซ้ำเติมจนไม่มีชั้นดี

เกษตรกรเป็นหนี้สินรุงรังทั่วแผ่นดิน !

ระบบทุนนิยมก่อเกิดระบอบอุตสาหกรรม
เน้นการผลิต การแสวงหาวัตถุดิบมหาศาล
ทรัพยากรของโลกร่อยหรอ สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ
 ฯลฯ

ประชาชนอดอยากด้วยค่าแรงถูกมาก

คนงานตกงานก็ไม่มีปัญญาพึ่งตนเอง
ต้องคอยหางานเป็นลูกจ้าง เป็นกรรมกร

ไม่มีงานก็ไม่มีเงิน ตายอย่างเชียดจริงๆ

รัฐบาลชุดทักษิณเป็นรัฐบาลชุดนายทุน
เบียดเสียด ทุกคนมีกิจการมากมาย

การเลือกตั้งรัฐมนตรีมิใช่ความสามารถ

แต่อยู่ที่ใครจะลงทุนลงขันให้พรรคมากกว่ากัน
เป็นรางวัลที่พรรคมอบให้

แต่เป็นการคบหน้าประชาชนที่แท้จริง !
เพราะเหตุนี้งบประมาณที่แจกลงในชนบท
จึงเป็นเพียงสร้างอำนาจการซื้อของที่บริษัท
ผลิตของ ก็คือบริษัทของคนในรัฐบาลทั้งสิ้น !

ยิ่งปีนหน้าเดียวได้คะแนนเสียง ได้ความ
จงรักภักดี และได้เงินย้อนกลับมา !

ตำนานศึกสามเส้า

เมื่อทหารเป็นใหญ่ ประเทศชาติยังเป็น
เผด็จการ การบริหารบ้านเมืองจึงเป็น
ข้าราชการ+ขุนศึก โดยมีนายทุนเป็นอีแอบ

เมื่ออบตบาททหารลดก็จะได้สูตร
ข้าราชการ+นักการเมือง โดยมีขุนศึกนายทุน
เป็นอีแอบ

เมื่อประชาธิปไตยเบ่งบาน สูตรก็จะขยับ
เป็น ข้าราชการ+นักการเมือง (ประชาชน+ขุน
ศึก+นายทุน)

เมื่อประชาธิปไตยเบ่งบานขึ้นอีก ระบบ
เศรษฐกิจ ความเติบโตทางเศรษฐกิจถูกอ้าง
กันพร่ำเพรื่อ สูตรบริหารก็จะเปลี่ยน ข้าราชการ
+นักการเมือง (ที่เป็นนายทุนมากขึ้น)

เมื่อนายทุนส่วนใหญ่เป็นรัฐบาล เราก็
จะได้ตัวเลขเศรษฐกิจ GDP สวยหรู สินค้า



ส่งออกก็เยอะ ผู้คนจับจ่ายอุดหนุน นายทุนกิน
๓ ต่อเข้าฮอรัส

แพะรับบาปอำมาตยาธิปไตย

นักการเมืองที่ทุ่ทุ้งเทศติปัญญาเพื่อชาติ
บ้านเมือง ประชาชนยอมอยู่ดีมีสุข แต่หาก
คิดแต่แสวงหาผลประโยชน์ ทำเนียบรัฐบาล
กระทรวงใหญ่น้อย ก็คือ บริษัทเอกชนที่เข้ามา

ขอยืมสถานที่ประกอบกิจการโดยไม่เสียค่าเช่า!

ระบบอำมาตยาธิปไตยถูกกล่าวหาว่า เป็น
ระบบที่สร้างความยากจนให้คนไทย ทั้งถ่วง
ทั้งดึงทั้งทิ้งสารพัด

แต่ความจริงแล้วระบบอำมาตยาธิปไตย
เปลี่ยนผู้บริหารจัดการมาตลอด โดย
ประชาชนกลุ่มต่างๆ ที่ผลัดกันเข้ามาบริหาร
ที่เรียกตัวเองว่า ‘*นักการเมือง*’

เราจะเปลี่ยนชื่อข้าราชการเป็นอะไร
ก็ตาม ก็เป็นเพียงบุคลากรที่ทำงานประจำตาม
กระทรวงต่างๆ แต่ ‘*นักการเมือง*’ ที่เข้ามา
ควบคุมดูแล หากไม่แสวงหาผลประโยชน์
ประเทศชาติจะเจริญรุ่งเรืองกว่านี้มากมาย

บทสรุป

ประชาชนสายพันธุ์ ‘*การเมือง*’ คงต้อง
ค้นหากลุ่มใหม่ ที่ไม่มี DNA เลือดชั่ว ที่คิด
แต่ผลประโยชน์ของตัวเอง ญาติพี่น้องตัวเอง
เพื่อนฝูงตัวเอง

*ค้นหา DNA เลือดดี โดยช่วยกันคิด
ระบบคัดกรองนักการเมืองใหม่*

**คงไม่ยากหากร่วมมือกันคิดอย่าง
จริงจัง**



ปดทอทล็ดพร:
พทรากน

‘พอเพียง
อย่างเพียงพอ’

ภาณุ
พิทักษ์เผ่า



“เศรษฐกิจพอเพียงต้องจับต้องได้
คือไม่ให้ชาวบ้านต้องเป็นทาสของสารเคมี
ทำให้ชาวบ้านถูกย่ำยีความเป็นมนุษย์ ไม่
ได้เป็นเกษตรกรอีกต่อไป แต่เป็นกรรมกร
ของทุนนิยม”

เป็นคำกล่าวของคุณภาณุ พิทักษ์เผ่า เมื่อถูกถามถึงทำไมถึงเลือกที่จะทำงานกับชาวบ้าน
แทนที่จะเป็นอาจารย์สอนหนังสือในมหาวิทยาลัย

“

ปกติชาวโศกทำงานในองค์กรในชุมชนของเรา เป็นรูปแบบที่ใครๆก็รู้จัก แต่กรณีของผมเป็นชาวโศกที่ไปสร้างเครือข่ายกับประชาคมสงขลา ที่มีทั้งนักวิชาการ ข้าราชการ เอ็นจีโอ องค์กรชาวบ้าน เป็นความหลากหลายว่า โศกทำงานหลายรูปแบบ ผมไปก่อตั้งสมาคมเกษตรอินทรีย์วิถีไทย ซึ่งมีสมาชิกอยู่สองพันกว่าคน คือคนที่ผ่านกระบวนการของเรา แล้วชีวิตเปลี่ยน คือลด เลิก ละ อบายมุข เรามีเกษตรครบแบบที่ไม่มีอบายมุขหรือสารเคมี และสนุกกับการช่วยเพื่อน ในรูปแบบที่ผมทำมีทั้งพุทธและอิสลาม ในกระบวนการเรียนรู้ของเรา มีการเรียนรู้ทั้งเรื่องศาสนาพุทธก็เข้าเรียนพุทธ ใครนับถืออิสลามเข้าศึกษาอิสลาม

ชาวโศกที่อยู่ตามจังหวัดต่างๆ เราสามารถสร้างพลังของการขับเคลื่อนในนามของชาวโศก ซึ่งอันนี้ทำให้สังคมได้รู้จักชาวโศกในอีกแง่มุมหนึ่ง และในรูปแบบที่เราอยู่ในชุมชนก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง

ผมลาออกจากราชการปี ๒๕๓๐ ครอบครัวนักศึกษาที่อยู่ในชุมชนเขาลงมาเยี่ยม ปรากฏว่าไม่มีครอบครัวไหนที่ไม่เป็นหนี้ มีแต่ทุกข์ มีแต่หนี้ ไม่มีความสุข ก็คิดแล้วคิดอีกว่าต้องลาออกดีกว่า เพราะเป็นครูบาอาจารย์ก็ไม่มีความหมายอะไร

ผมสอนอยู่ที่คณะศิลปกรรม เทคโนโลยีที่โคราช ลาออกแล้วมุ่งมันไปเป็นเกษตรกรเสียเอง เพื่อพิสูจน์ว่าแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของพระเจ้าอยู่หัวมันไปได้จริง เรียกได้ว่าเป็นความไฝ่ฝัน เป็นความตั้งใจที่จะใช้ชีวิตให้มีค่า เพราะรู้สึกว่าการเป็นครูสอนหนังสือนี้ซักราค่า มันไม่มีความหมายเท่าที่ควร อยู่ไปก็ยั้งงั้น มีแต่ความสุขสบาย ความมั่นคงส่วนตัว ตอนผมลาออกนี้ผมไม่มีบ้านเช่าบ้านญาติอะไรเลยนะ อีกสักปีก็คงได้บ้านแน่แต่เราไม่ต้องการ สิ่งนั้นไม่มีความหมาย ความไฝ่ฝันก็คืออยากไปร่วมสร้างเครือข่ายขององค์กรการเกษตรที่พึ่งตนเองได้ เป็นอิสระ ที่ไม่มีความรู้สึกว่าคุณกบิบบิ้น เป็นไทแก่ตัว

ตอนนั้นปฏิบัติธรรมแล้ว คือเข้าใจแล้วว่าแนวทางที่พ่อท่านบอก ว่าการมอบตนในทางที่ผิด แม้แต่อาชีพข้าราชการนี้ะ รู้สึกชัดเจนว่าใช่ ในช่วงที่กำลังเตรียมตัวจะก้าวสู่เส้นทางใหม่นั้น วันนั้นได้รับการติดต่อให้ไปช่วยคุณจำลอง (ศรีเมือง) อยู่ช่วงหนึ่ง เป็นช่วงที่ไม่ได้คาดฝันนะว่าชีวิตมันจะเป็นแบบนั้น แต่ก็เป็นเรื่องดี พอมาทำงานการเมืองก็มาเห็นเกษตรกรทั้งแผ่นดินมา

ตายคาบหน้าอยู่ในกรุงเทพฯ มาอยู่ที่สะพานลอย ความเป็นอยู่แย่มาก ถามว่าทำไม อยู่บ้าน นอกชนบทอากาศดีกว่า อะไรก็ดีกว่าเยอะเลยนะ เขาบอกเขาอยู่ไม่ได้ อาชีพเกษตรกรรมเหลว อย่างสิ้นเชิง นั่นหมายถึงต้นทุนการผลิตสูง ปลูกอะไรแล้วถูกกดราคา ก็คือข้าซาก ผมไปพบผู้นำชุมชน ไปเกือบทุกวัน ลงพื้นที่ ก็มีปัญหานี้แหละ แล้วยิ่งทำทนายความรู้สึกว่า เราต้องวางมือทางการเมือง เพราะงานการเมืองไม่ใช่งานที่ยั่งยืน มันเป็นงานเฉพาะหน้า (ที่ไปช่วยคุณจำลอง ในขณะนั้น)

ในที่สุดผมก็วางมือ ลาท่านเพื่อไปตามความฝันที่จะไปแก้ปัญหาให้แก่เกษตรกร ตอนไปช่วยบุกเบิกที่โรงเรียนผู้นำ จ.กาญจนบุรี ทำเกษตรไร้สารพิษอยู่ ๔-๕ ปี ก็ลงใต้ซึ่งเป็นบ้านเกิด เพราะรู้สึกว่ภาค



อีสานเราอยู่มานานแล้ว ส่วนที่ กทม.ก็พอสมควร ในการร่วมช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ชุมชนแออัด ฯลฯ ไปอยู่ที่ภาคตะวันตกอยู่หลายปี แผ่นดินแม่ก่อนตายเราน่าจะได้มีโอกาสตอบแทน การลงไปได้ก็คือการไปสร้างเครือข่าย เพราะเวลาเราเปิดเวทีชาวบ้านหรือเกษตรกรด้วยกัน เราจะพบที่มาของความทุกข์ในเกษตรเคมีวิธิตาส การจะให้หลุดพ้นไปจากพันธนาการที่ว่า เราก็ต้องสร้างเครือข่ายที่เป็นอิสระ และนี่คือที่มาของเกษตรอินทรีย์วิถีไทย

พ้นจากความเป็นทาสก็คือความเป็นไท ผมก็ต้องไปเริ่มต้นด้วยตัวเอง ไปแก้ปัญหาให้ เราต้องเป็นเกษตรกรให้ได้ คือเราลงมือทำ ไม่ใช่คิดเอา ไปยื่นเอามือล้วงกระเป๋าหรือไปจ้างใคร มาทำ เกษตรกรอย่างนี้ก็เยอะนะ แบบยื่นทำ นั่นทำ แต่ผมก็แบกน้ำ หาบน้ำ ไม่เคยทำมาก่อน

เลยนะ เพราะพ่อแม่ไม่เคยเป็นเกษตรกร แต่คิดว่าถ้าจะช่วยเขา เราต้องเข้าใจความทุกข์ยาก เข้าใจเลยนะว่าอาบเหงื่อต่างน้ำคืออะไร ก็ต้องตื่นตั้งแต่ตี ๓ เดินขึ้นเขาไปปลูกและดูแลต้นไม้ จนบ่าย ๓ โมงจึงได้กินข้าวมื้อแรกของแต่ละวัน จนชาวบ้านเขาแปลกใจว่ามันทำหนักมากกว่า เขาเสียอีก มันพิสูจน์ตัวเองว่า เรานะจริงไหม เราพร้อมไหมล่ะ การออกจากงานก็เป็นการพิสูจน์นะ เพราะไม่มีบ่าเหน็บให้ชาวบ้านพูดได้ว่าเรามีทุนอยู่แล้ว แต่ผมเหมือนทุบหม้อข้าวตัวเอง ไปก่อร่างสร้างทุกสิ่งทุกอย่างเอง ไม่มีเครื่องทุ่นแรงนอกจากแรง จนได้รับคัดเลือกเป็นเกษตรกร



ตัวอย่างเมื่อปี ๒๕๔๒ คือตอนนั้น ผมเริ่มสร้างเครือข่ายเกษตรกร ก่อนจะมาเป็นสมาคมอย่างในปัจจุบัน คุณสมบัติของสมาชิกข้อหนึ่งว่า ต้องเป็นอิสระ ต้องเป็นไท ไม่มีอบายมุข ไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ไม่เล่นการพนัน ไม่ใช่แค่ไม่ใช่สารเคมีนะ เราต้องมีอิสระ เพราะเราต้องหลุดพ้นจากพันธนาการ เพื่อให้เกษตรกรด้วยกันเห็นว่านี่คือทางรอด นี่คือทางออก

จากความเป็นเครือข่ายเรา

จึงจำเป็นต้องพิสูจน์ เรียนรู้ เพื่อหลอมความคิดให้คนไปในทางเดียวกัน นี่เป็นที่มาว่าเราจะต้องมีระบบให้คนเข้าใจอย่างเดียวกัน และหลุดพ้นจากความทุกข์ที่วันนั้นให้ได้

การทำร้านอาหารก็เป็นการสร้างตลาดเพื่อรองรับ เราจะไม่ไปหาตลาดเพราะเป็นการเข้าหากับดัก เป็นค่ายกล คือมันเป็นผลประโยชน์ว่าคุณจะให้เท่าไรหรือต้องเข้าไปหาความเห็นใจ เพราะพ่อค้าเป็นผู้ยื่นข้อเสนอ ซึ่งเป็นชีวิตยั้ง ทั้งที่ตัวเองไม่เคยเหนื่อยเลย ไม่เคยรู้ว่าความทุกข์ยากเป็นอย่างไร ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องสร้างตลาดของตัวเอง อย่างเป็นธรรมและยั่งยืน ให้ผู้ผลิตได้ราคาและอยู่ได้จริง เขาจะได้มีกำลังใจผลิตอาหารให้คนบริโภคสำหรับผู้รักสุขภาพ

ส่วนราคานั้นต้องเป็นธรรมด้วย ต้องมีกำลังซื้อ ก็ต้องให้คนจนเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยจากสารพิษ และปลอดภัยได้ ไม่ใช่แค่คนรวย คนชั้นกลางซื้อได้ แต่คนจนหมดสิทธิ์ (เป็นการตักต้วงว่าคนจนเป็นผู้กำหนด ไม่ใช่พ่อค้า)

ยกตัวอย่างเช่น ช่วงมีนาฯ เมษาฯ เรามีแดงโมไร่สารพิษซึ่งราคาขายปลีกเราขายเท่ากับแดงโมมีสารพิษเลย ไม่ใช่ช่วยโอกาสว่าผลผลิตดีแล้วจะต้องราคาสูง เราขายในราคาเดียวกัน สิ่งที่ประชาชนได้กำไรคือ จ่ายเงินเท่ากันแต่ได้คุณภาพที่ดีกว่า ทีนี้ถามว่าเกษตรกรได้อะไร ผมนี้ทำให้เกษตรกรไม่ต้องถูกคนกลางเอาเปรียบ อย่างแดงโมไร่สารพิษพ่อค้าซื้อ กิโลละ ๕ บาท แต่ผมให้เกษตรกรทำได้กิโลละ ๑๐ บาท เท่าตัวเลย ไปถึงตลาดราคา ๑๒ บาท เท่ากับราคาขายปลีกส่วนต่าง ๒ บาท เป็นการบริหารจัดการ เป็นค่าขนส่ง น้ำมัน เกษตรกรควรได้มาก อันนี้พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์พูดเลยว่าผู้ผลิตต้องได้มากกว่า เพราะเขาเหนื่อย ลำบาก แล้วผมไม่ได้ทำหน้าที่พ่อค้าคนกลาง แต่ทำหน้าที่ประสานให้เกิดการตลาดที่เป็นธรรม เช่น การสร้างสภาความร่วมมือด้านอาหารปลอดภัย สภานี้จะให้คนกินกับคนปลูกได้พบกัน คนกินสามารถเห็นหน้าว่า อ้อ..นี่เป็นคนปลูกแดงโมให้เรากินทุกปี คนนี้ปลูกผัก คนนี้ปลูกส้ม ฯลฯ และมีกิจกรรมไปเยี่ยมสวน เยี่ยมแปลง เกิดความสัมพันธ์ที่สนิทสนม เป็นพี่น้อง เห็นหน้าค่าตา และมีโอกาสได้พบกันทุกฤดูกาล นี่คือสภาให้ความร่วมมืออาหารปลอดภัย คือนึกถึงภาพว่าทุกคนยื่นมือเข้ามาจับกัน

เมื่อก่อนผู้ผลิตก็ไม่รู้จะไปขายที่ไหน คนกินก็ เอ๊ะ เราจะไปซื้อที่ไหนอาหารที่ดีๆ และปลอดภัย หรือปลอดภัยจริงหรือเปล่า มันต่างฝ่ายต่างคิดต่างทำ สภาความร่วมมือก็มานั่งโต๊ะ มาคุยกันเลยว่าคุณอยากจะกินอะไร ต้องการอะไร ฉะนั้นจะผลิตให้ ผู้บริโภคก็รำพันถึงความทุกข์ พี่น้องผองเพื่อนฉันเป็นมะเร็ง



ทะยอยตายทีละคนสองคน ฉันทก็ไม่อยากเป็นอย่างนั้น ก็เป็นการปรับทุกข์ในหมู่มิตรว่าเป็นไปได้ไหมว่าปลูกพืชผักให้เรากินอย่างปลอดภัย และเราก็จะให้ราคาที่เป็นธรรม มันเป็นการเกื้อกูลกันนะ ว่าเกษตรกรก็ไม่ถูกเอาเปรียบ ผู้รักสุขภาพ ผู้บริโภคก็มีความรู้สึกรู้ว่ามีความมั่นคงทางอาหาร บรรยากาศอย่างนี้มันน่าจะสร้างให้เกิดในสังคม ตัดพ่อค้าคนกลางออกไป ไปรับออเดอร์มาจากผู้บริโภค แล้วก็ไปบอกคนปลูกว่า ผมรับซื้อในราคาเท่านี้ๆ มันขาดพลัง มันขาดจิตวิญญาณนะ สภาความร่วมมือที่ว่าก็นำมาสู่การแก้ไข สู่การขับเคลื่อน ทำให้ผู้ผลิตเกษตรกรและผู้บริโภครับบริการที่อยากได้ผลผลิตดีๆ เช่น โรงพยาบาลมีผู้ป่วยโรคร้ายต้องการผลผลิตที่ปลอดภัย เราก็สามารถทำงานร่วมกันได้ เกษตรกรก็มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี มีคุณค่าในฐานะผู้ผลิตอาหารให้ผู้ป่วย เขาก็บอกกับเพื่อนบ้านได้ว่าผักที่ผมปลูกนี้ส่งให้โรงพยาบาลด้วยนะ



ก่อนที่จะให้เกษตรกรไปสร้างสุข

เขาต้องเห็นทิศทางที่จะทำได้ชีวิตพอเพียง

และพึ่งตนเองได้



โรงพยาบาลเองก็มีสหกรณ์สุขภาพ ผมก็พาชุมชนไปทัวร์ เป็นทัวร์เกษตรเพื่อสุขภาพ แล้วเรามีสถานีวิทยุที่เราสามารถฟังได้ไกลทั้งสงขลาและใกล้เคียง มีคลื่นสุขภาพทางอากาศ ผมก็ส่งข่าวถึงผู้บริโภคได้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง มีผู้ตอบรับมาว่าดีจังเลย ชีวิตมีความสุข เขาารู้สึกมั่นคงและปลอดภัย เขารู้แล้วว่า การได้มาซึ่งอาหารที่ดี มีคุณค่า ไม่ต้องระแวงระวัง มันต้องใช้ระบบอย่างนี้ร่วมมือกัน แล้วเราก็ชวนเกษตรกรไปนั่งคุยกันว่า การมีสภาพแบบนี้มีความหมายต่อชีวิตอย่างไร ทำให้เขามีความมั่นคงทางตลาด มันเป็นตลาดที่เป็นธรรมและยั่งยืน ไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน เราเชิญทางโรงพยาบาลมาพูดเรื่องการปรุงอาหารให้คนป่วยมันมีความสุขกันทุกฝ่าย ผู้ประกอบการร้านอาหาร โรงเรียน โรงแรม ฯลฯ แล้วมันก็จะนำไปสู่การขยายเครือข่าย จากหาดใหญ่ก็ขยายไปยังอำเภอ นั้นอำเภอนี้ ทุกวันนี้ก็เป็นการเดินหน้าร่วมกันสร้างความป้องกันด้านอาหารปลอดภัยกลายเป็นพระราชดำริในหลวง และเป็นจังหวัดเดียวในประเทศไทยที่อาสาทำเรื่องนี้ก่อน

๑๑/๕/๒๕๖๑ ๒๓๗



สภาพความร่วมมือ
ด้านอาหารปลอดภัยเป็น
สภาพที่มีการขับเคลื่อน
อย่างเต็มรูปแบบใน
จ.สงขลา มีเพื่อนที่อยู่
จังหวัดใกล้เคียงมาเรียนรู้
จะเห็นกิจกรรมที่มีชีวิต
ชีวา เป็นกิจกรรมแห่ง
ความสุข เป็นการสร้างสุข
ก่อนที่จะให้
เกษตรกรไปสร้างสุข
เขาต้องเห็นทิศทางที่

จะทำให้ชีวิตพอเพียงและพึ่งตนเองได้ ในฐานะที่เขาติดอยู่ในค่ายกลดั้งเดิมแบบเก่าๆ หลายชั่ว
อายุคน พอเกษตรกรเข้าสู่กระบวนการ เขากลับออกไป เขาก็จะไปบอกปากต่อปากว่าหลักสูตร
นี้ดีนะ เพราะกระบวนการนี้ทำให้เขาตาสว่าง เห็นทางชัด รู้ว่าจะกลับไปเริ่มต้นที่ตัวเองอย่างไร
เปลี่ยนชีวิต เปลี่ยนแผนการผลิตใหม่ ต้นทุนการผลิตที่เคยใช้เคมีแล้วมันก็ไม่สามารถทำให้ผล
ผลิตมีกำไรได้ มันมีแต่ทำให้เกิดกำไรในธุรกิจเกษตรเคมี เช่น พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ต้องซื้อจากบริษัท
อาหารสัตว์ก็ต้องซื้อจากบริษัทอีก ปุ๋ยที่ใส่ให้พืชก็ต้องซื้อจากบริษัทอีก พอผลผลิตออกมาก็ให้
บริษัทตีราคา เราเป็นทาสซัดๆ ที่นี้เราก็มีประเด็นอย่างนี้ เกษตรกรที่ผ่านกระบวนการเปลี่ยนชีวิต
ลดละอบายมุข คนที่ดื่มเหล้า ทะเลาะเบาะแว้งกับลูกเมียจนเป็นความขมขื่น ความเจ็บปวด
แต่พอสามี่มาเปลี่ยนในกระบวนการแบบนี้ เขาจะกลับมาทั้งครอบครัวเลยว่า อาจารย์คะ หนูมี
สามี่ใหม่แล้ว ซึ่งก็คือคนเก่าที่เปลี่ยนใหม่ อันนี้คือความสุขของเรา

คือเราไม่ใช่แค่ผลิตอาหาร แต่เราสร้างชีวิตใหม่ให้คนที่ตกทุกข์่ กระทบทุกข์มานานสิบปี
สิบปีมาเปลี่ยน ฉะนั้นการเปลี่ยนชีวิตนี้สำคัญมาก คือได้เวลาที่เรต้องเปลี่ยน เพราะมันทุกข์
มานานจนไม่รู้ว่าเป็นภารกิจของใคร หรือกระทรวงไหน ที่เราทำนี้เป็นเรื่องบูรณาการ ทุก

เรื่องเป็นองค์กรรวม คือ มีเรื่องธรรมชาติ สุขภาพ เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงสิ่งแวดล้อม เรื่องจิต
สำนึกในความรักประเทศชาติบ้านเมือง

ในวันสุดท้ายของกระบวนการ ก็จะมีรายการทำให้ได้ คือ แก่ใจตัวเอง ทุกคนที่อยู่ในห้อง
ประชุมจะนั่งร้องไห้ มีไม้ค้ผ่านมือบอกว่าผมกลับไปจะเปลี่ยน ฉันจะกลับไปเปลี่ยน ฯลฯ ผม
ฟังแล้วชื่นใจมาก บางคนบอกว่าผมกินเหล้ามา ๒๐ ปี ไม่มีอะไรดีขึ้นเลย ผมจะหยุดเหล้า
ตอนช่วงอบรมไม่มีใครได้ดื่มเหล้าเลยนะ คนที่สูบบุหรี่ไปอยู่ที่นั่นสูบบุหรี่ได้น้อยมาก เพราะเรา
ให้สูบบุหรี่ได้เฉพาะเวลาพัก
ตอนอยู่บ้านสูบบุหรี่วันละซอง
มาอยู่ที่นั่นสูบได้ ๔-๕ มวน
หรือมวนสองมวน มีหลายคน
เลิกบุหรี่ เด็กที่อยู่ในแก๊งค์ขบถ
ซึ่งก็เลิกนะ จากการติดตามผล
ซึ่งตรงนี้นั้นเป็นเรื่องที่ชื่นใจมาก
มันเป็นกระบวนการเปลี่ยน
เราก็ซุมมือพร้อมกันได้ว่า ถึง
เวลาเปลี่ยน (ไมโซโอบามาอะ)
ก็เป็นพลัง



ทุกคนพูดหมดกันว่า
ผมกลับไปจะไปเลิก ไปลด ไปละ แม้แต่กาแฟ ผมพูดในฐานะผู้บริโภคว่า กาแฟนี่เป็นส่วน
หนึ่งที่ทำให้กระบวนการของการประชุมถูกขัดเยียดนะ เบรกด้วยกาแฟ แล้วกาแฟนี่มันเป็น
ธุรกิจของบริษัทข้ามชาติที่ทำลายป่ามากมาย ต้องโค่นป่าเพื่อปลูกกาแฟ แล้วเราในฐานะผู้
บริโภคไปสนับสนุน เรามีส่วนร่วมกับการทำลายป่า คือเราต้องมีกระบวนการ ฉายให้เห็นภาพว่า
ป่าในประเทศโลกที่สาม ในอะเมซอน บราซิล หรือที่ไหนก็แล้วแต่ แม้แต่ที่ จ.ชุมพรนี่ก็เถอะ
ภูเขาหัวโล้นหมดเลยนะ กาแฟปลูกเป็นไร่ๆ เพราะฉะนั้นเราต้องทำให้ได้ คือแก่ใจ ถึงเวลาเปลี่ยน
คนที่ดื่มกาแฟวันละ ๒-๓ แก้ว มาอยู่ที่ศูนย์ไม่ได้กิน เพราะเราให้ดื่มน้ำจืด น้ำตะไคร้ แล้วคน

ก็เปลี่ยน บางคนก็บอกว่ากลับไปนี้จะกินมังสวิรัตทุกวันเกิด เพราะอยู่ที่นี่สุขภาพดีมากเลย คนที่มีโรคภัยไข้เจ็บก็รู้เลยว่านี่ถูกต้องแล้ว เริ่มกินทุกวันเกิด และสมัครเข้าอบรมการทำอาหารมังสวิรัต เป็นหลักสูตรฟรี ๒ วัน ๑ คืน ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย มีคนสมัครต่อเป็นร้อย แต่ผมก็มีหลักสูตร ต่อเนื่องนะ คนในเมืองที่มีฐานะเป็นนักธุรกิจหรือชาวบ้าน คนจนคนรวยมาพบกันหมดเลย แล้วเขาไปมาหาสู่กัน มันอบอุ่น มีพลัง เห็นอกเห็นใจเกื้อกูลกัน ศูนย์เรียนรู้เพื่อเศรษฐกิจพอเพียงก็เหมือนเป็นสถานที่ที่ทำให้ทุกฝ่ายมาพบกัน มามีไมตรีจิตต่อกัน

มันก็เหมือนการตามหาญาติหาพี่หาน้อง เพื่อบอกว่าถึงเวลาแล้วที่พวกเราต้องปลูกผักกินเอง เราทำเรื่องนี้ให้เป็นเรื่องสนุก ผมสังเกตดูคนที่มาเข้าหลักสูตรที่นี่ ๒ วัน ๑ คืน มีหมอเยอะมาก พยาบาลด้วย เพราะเขาพยาบาลคนมาจนตายกับมือ เขาแข็ง เบื่อ ทำไมมันตายเยอะขนาดนี้ แล้วก็นึกถึงตัวเองและอาหารที่เขากิน อย่างผมมีเพื่อนเป็นหมอ ก่อนตายเป็นมะเร็งบอกว่าเป็น เพราะอาหาร เขาพูดเลยว่าเป็นเพราะอาหาร เขาดูแลตัวเองดีมาก ปั่นจักรยานทุกวันเป็น ๑๐ กิโลเมตร น้ำ สารพัด กล้ามเป็นมัดๆ แต่เป็นมะเร็ง แล้วรู้เลยตัวเองตอนเช้าก็กินอาหารตรงนั้น ตอนเย็นก็กินอาหารตรงนั้น ไปงานเลี้ยง อยู่อย่างนั้นไปวันๆไม่มีการจัดการที่ดี พอเป็นมะเร็งมาผมบอก อาจารย์งานฯ ช่วยเตรียมผักให้ผมวันละครักร้านะ แต่มันสายไปแล้ว

ผมเอาเรื่องนี้มาเล่าให้คนฟังเพื่อจุกคิด แล้วก็ฉายภาพให้ดูภาพคนเป็นมะเร็งนำกลั้มาก เห็นแล้วคุณต้องคิดเลย ถ้าคุณรักตัวเองนะ นี่ๆดูกระบวนการอย่างนี้เราต้องทำ เพราะคนล้ม หลงว่าคนต้องหาเงินได้มากๆ คิดว่าเงินซื้อได้ทุกอย่าง



ซึ่งมันไม่ใช่ เราก็ยกตัวอย่างของมหา
เศรษฐีที่อยู่หาคใหญ่ ไม่กล้าไปซื้อผัก
ในห้างซึ่งเขาจะซื้อเท่าไรก็ได้ แต่เขา
ไม่มั่นใจว่ามันดีจริงหรือเปล่า เขาพา
ครอบครัวไปเรียนที่ศูนย์ฯ คือแม่
กระทั่งการทำงานที่ปลูกในยางรถยนต์
คุณสมารถทำได้ นาขนาดย่อมๆ นี่นะ
ผมจึงไม่แปลกใจเลยว่าคนที่อบรมแล้ว
ขอกลับมาอีก ผมถามเขาว่าไม่เบื่อหรือ
เขาบอกไม่เบื่อ มีความสุข เขาอยาก
มาเติมพลังนะ

เพราะฉะนั้นมันไม่ใช่ศูนย์ฝึก
อบรมของเกษตรกรเท่านั้น แต่สำหรับ
ผู้คนจากทุกสาขาอาชีพ ชีวิตจะพึ่งเรื่อง
พวกนี้ไม่ได้

ผมต้องการงานรับใช้ อย่างพระ
โพธิสัตว์มีจิตวิญญานที่ช่วยโลก เรา
ต้องมีสำนักซึ่งเรา สามารถทำได้ใน
ท้องถิ่นที่เราอยู่ ทุ่มเทกายใจพลัง
ทั้งหมดของเรา ประสานเครือข่าย
อย่างมีพลัง ไม่มีอุปสรรคขวากหนาม
ใดๆ เลย การที่เราทำเรื่องดีๆ เพราะ
เรามีปณิธานว่าทำเพื่อถวายในหลวง
พ่อหลวงของพวกเราทุกคน... ”



จากบัณฑิตมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
จากอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลวิทยา
เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลาออกมาเป็นนัก
กิจกรรมทางสังคม เป็นนักการเมือง เป็นเจ้าของร้าน
อาหารปลอดสารพิษครัวสุขภาพ ในตัวเมืองหาคใหญ่
จังหวัดสงขลา เป็นเกษตรกรตัวอย่างดีเด่น ของ
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

วันนี้ อาจารย์ภานุ พิทักษ์เผ่า นายกสมาคม
เกษตรอินทรีย์ วิถีไท ก้าวไปข้างหน้าอีกหนึ่งก้าวด้วย
การเปิดศูนย์เรียนรู้คุณธรรมเพื่อเศรษฐกิจพอเพียง
ถึงแม้จะสู้แนวทางการพัฒนากระแสหลัก ที่ชักนำ
ประเทศนี้สู่อุตสาหกรรมไม่ได้ ทว่า อาจารย์ภานุ พิ
ทักษ์เผ่า ยังเชื่อว่า นี่คือการสร้างภูมิคุ้มกันให้กับชุม
ชนไม่ให้เพลิดเพลินไปตามกระแสทุนนิยมเสรี

ธรรมะสารานุกรม

พ.ทศิณโฑ

สำนึกสวนสาธารณะ

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังบันทึกข้อความส่งมาถึงท่านทั้งหลายอยู่นี้ เป็นตอนบ่ายวันหนึ่ง ณ สวนลุมพินี ซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นสวนสาธารณะกลางใจเมืองกรุงเทพมหานคร ถนนด้านนอกโดยปกติก็จะมีรถยนต์มากมาย มักมีสภาพคับคั่งและติดขัด แต่เมื่อเข้ามาในสวนลุมพินี ก็ จะพบบรรยากาศอีกแบบหนึ่งที่ตรงกันข้ามกับบรรยากาศข้างนอก เมื่อยังมากมีด้วยต้นไม้ก็ยังมีชีวิต โดยเฉพาะนกนานาชนิดมีอยู่มากน้อย ผู้คนมาใช้ชีวิตแบบผ่อนคลายเป็นความขัดข้องไม่น้อยที่นอนเอนราบไปกับพื้น หนุ่มสาวบางคู่ถึงกับแสดงบทรักทั้งในที่นั้งและท่านอนตามธรรมชาติของสัตว์โลก เพียงแต่ไม่มีใครตั้งใจจดจ้องมองใครเท่าใดนัก

หญิงชายคู่หนึ่งเข้าใจว่าเป็นสามีภรรยา กัน ได้นำพาเด็กชายสองคน เข้าใจว่าเป็นลูกของหญิงชายคู่นั้น เข้ามาเล่นบอลในพื้นหญ้าใกล้โคนต้นก้ามปูที่ข้าพเจ้านั่งบันทึกข้อความอยู่ สักพักหนึ่งก็มีเจ้าหน้าที่ของสวนเข้าไปบอกว่าตรงนี้เล่นบอลไม่ได้ ต้องไปเล่นอีกที่หนึ่งของสวนนี้ ทั้งสี่ชีวิตจึงย้ายบอลหนึ่งลูกไปที่อื่น การมีระเบียบแบบบทปฏิบัติให้ชัดเจน และมีผู้คอยดูแลระเบียบแบบบทปฏิบัติอย่างแท้จริง ย่อมช่วยให้สวนสาธารณะพอจะมีสภาพที่น่ารื่นรมย์อยู่บ้าง แม้การจัดสวนจะยังไม่สวยหรือล้าการเท่าใดนักก็ตาม



ยิ่งชีวิตแบบชาวเมืองขยายตัวมากขึ้นเท่าใด ก็จะขาดแคลนธรรมชาติที่นำชื่นชมมากเท่านั้น การสร้างและการดูแลรักษาสวนสาธารณะไว้ด้วยความใส่ใจ ย่อมเป็นการช่วยเสริมในส่วนขาดให้กับชีวิตคนเมืองได้มาก อย่าว่าแต่คนเมืองเลย แม้แต่คนชนบทในยุคนี้ก็ไม่ค่อยเหลือธรรมชาติให้นำชื่นชมเท่าใดนักดอก ล้วนพากันวิ่งตามวิถีชีวิตแบบชาวเมือง ได้ทราบสถิติจากสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล รายงานว่า จำนวนประชากรในเขตเทศบาลทั่วประเทศมีจำนวนมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว ตัวเลขในวันนี้ คนในเขตเมืองจะมีมากเป็นครึ่งหนึ่งของประชากรทั่วประเทศนั่นแปลว่าคนเลือกใช้ชีวิตแบบกระจุกมากกว่าแบบกระจายก็แหมละการเป็นอยู่แบบชาวเมืองนั้นย่อมแออัดขัดเคียดและต้องยื้อแย่งแข่งขัน ก่อให้เกิดความเครียดในช่วงวันหยุดยาว คนเมืองจำนวนไม่น้อยก็จะทิ้งชีวิตแบบเมืองไปสู่บรรยากาศแบบชนบทสบายๆ แล้วก็กลับมาใช้ชีวิตแบบคนเมืองอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า การเข้ามาใช้บริการในสวนสาธารณะก็คือการหวนกลับคืนสู่วิถีธรรมชาติโดยไม่ต้องวิ่งออกไปไกลถึงชนบท ด้วยสวนสาธารณะหลายแห่งก็อยู่กลางเมืองนี้เองเพียงแต่ต้องทำให้สวนสาธารณะมีสภาพเป็นสวนสาธารณะไม่ควรมียุทธกรรมล่วงล้ำก้ำเกินความเป็นส่วนตัวของคนที่มาใช้บริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ

เปิดเรื่องขยายเสียงในกิจกรรมใดๆ ให้เป็นที่รับกวนผู้อื่นที่ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นๆ เป็นข้อควรระวังสังวรให้จงหนัก สวนสาธารณะไม่ควรมีการค้าขาย เช่น การออกร้านจำหน่ายสินค้า ซึ่งควรจะมีในที่แห่งอื่นมากกว่าในสวน สมควรทำให้สวนเป็นที่ว่าง ที่โล่ง ที่เงียบสงบ ซึ่งเป็นส่วนขาดของคนเมือง กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นกิจกรรมที่น่าสนับสนุน แต่ไม่ควรให้มีเสียงรบกวนผู้ไม่มีส่วน

สวนสาธารณะควร
วัตถุประสงค์หลัก
วัตถุประสงค์รอง

บันทึกถึงตรงนี้
เสียงเพลงดังใน
เสียงเบาๆ และอย่า
ก้ามปูที่แผ่กิ่งก้าน
หนึ่งของสวนลุมพินี
คำเพื่อบันทึกเรื่องราว



เกี่ยวข้อง รวมความว่า
เป็นที่ตอบสนอง
ของการมีสวนยิ่งกว่า

เริ่มได้ยินเสียงประกาศ
บริเวณสวน ขอให้เปิด
บ่อยๆ นั่งอยู่โคนต้น
สาขาอยู่ในบริเวณ
พุ่มพีศึคร้อยเรียงถ้อย
ต่างๆ มาหลายชั่วโมง

ติดต่อกัน ยามเย็น พระอาทิตย์อ่อนแสง มีผู้คนเข้ามาใช้สวนลุมพินีมากขึ้น ที่มาคนเดียวก็ออกวิ่ง ที่มากันเป็นครอบครัวก็พากันเดินเรียงหน้ากระดาน บางคนและบางคู่ก็ขี่จักรยาน ชีวิตแบบช้าๆ ได้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง แม้จะถูกบังคับให้ต้องช้าๆ แต่ก็น่าชม แตกต่างจากวิถีชีวิตบนท้องถนนนอกบริเวณสวนลุมพินี ซึ่งเป็นชีวิตที่ต้องรีบเร่งไปสู่ความร่ำรวย อันที่จริงชีวิตในสวนลุมพินีเป็นชีวิตที่ไม่ได้เงินทองทรัพย์สินสมบัติใดๆ พุดให้ใ้ๆ ก็คือเป็นชีวิตที่ไม่มีมูลค่า แต่เป็นชีวิตที่มีคุณค่า จากการได้ออกกำลังกาย และจากการที่ได้พักผ่อนหย่อนใจ คนเมืองมักมีชีวิตรีบเร่งเร้าร้อน สวนลุมฯ ช่วยเติมเต็มในส่วนขาด

ผู้ต้องการมีชีวิตที่เป็นสุข สมควรทำอะไรให้ช้าลงบ้าง เมื่อทำอะไรช้าลงโดยไม่ใช่เป็นคนเฉื่อย แต่เป็นคนช้าๆ ย่อมจะได้สัมผัสความงามของชีวิต





ดอกลำใยโศก...
น้ำใจ
พี่สอแดง

หลายปีมานี้ เรื่องแผ่นดินไทย ปัญหาหนักอกต้องใช้คำถามครุ่นคิดวนไปวนมาซ้ำซากกับตัวเองเหมือนวงเวียน

วันนี้พบทาง สรุปลัดสินได้เรื่องเดียวคือพระองค์ คนเขียนจะช่วยพระองค์ได้อย่างไร เพราะหากประเทศนี้ไม่มีพระองค์ คงไม่ต่างกับชนชาติรอบๆบ้านเรา

ตัวหนังสือทุกตัวเขียนด้วยภาษาชาวบ้าน เนื่องจากการสนทนากับชายอายุเกือบ๖๐ปี ความรู้ไม่แน่ใจ จบ๒๕หรือเปล่า พี่เสื้อแดงคนนี้เลิกอาชีพเป็นช่างพร้อมกับเป็นเจ้าของอู่ซ่อมรถเล็กๆแห่งหนึ่งในย่านนนทบุรี เมื่อต้นปีนี้เอง

การกล่าวถึงพระองค์ท่าน คนเขียนเองมีความรู้น้อย ใช้ราชาศัพท์ที่ไม่เป็น ทั้งเป็นการพูดคุยกับชาวบ้าน การใช้ภาษาจึงจำเป็นต้องเอ่ยกันอย่างชาวพื้นบ้านแท้ๆ เพียงเพื่อให้พี่เสื้อแดงคนนี้เข้าใจตื่นรู้ ค้นพบความจริงด้วยการถามและตอบอย่างครอบครัวไทยแท้ๆครอบครัวหนึ่ง

หากไม่สุขภาพ กรุณาช่วยกดลบให้ด้วยค่ะ คนเขียนต้องเดินทางไปต่างจังหวัด ไม่อยู่ในพื้นที่ติดต่อสื่อสารสัญญาณใดๆทั้งสิ้น



สุดลมหายใจลึกๆ๓หน....กดโทรศัพท์หาพี่เสื้อแดงชาวร้อยเอ็ด ชื่อพี่หวินคนนี้ ถือคิดสมาธิ รำเรียง อ่อนหวาน โอบอ้อมอารีย์ จัดทอดผ้าป่าไปบ้านร้อยเอ็ดทุกปี เป็นที่รักของชุมชนชาวบ้านชื่อกๆ คนพิเศษคนหนึ่ง

ปัญหาสำคัญที่สุด...ใครห้ามแตะทักษิณ ครอบครัวเหลืองบ้านนี้ต้องเจียบปิดปากมาหลายปีเอ๋ยแะเอมาได้สักนิดเดียว คนดี พอเพียง สมณะ แต่คือที่สุด ทำให้ทุกคนตัดสินใจไม่เอ๋ยทำร้ายน้ำใจ



พี่หวิน (รับสายส่งเสียงถูกคนถูกเบอร์) ครับ ผมหวินครับ

คนเขียน กุ้งเองค่ะ ตอนนี้พี่อยู่ร้อยเอ็ดหรืออยู่มื้อบราชดำเนินค่ะ โทรมาทั้งที่ไม่เคยโทรมานานแล้ว ขออภัยด้วย หากרבกวนพี่หวินค่ะ เกรงใจพี่มากๆค่ะ

พี่หวิน มีอะไร กุยกั้นได้ หัวเราะด้วย ไม่เป็นไรครับ

นิตยภัทวินคุยไปต้องหัวเราะไปด้วยทุกครั้ง เรื่องทุกซักร้อนหากปรึกษากันก็ต้องหัวเราะ
คนเขียน แต่ก่อนอื่นกึ่งขอสารภาพว่า ก่อนโทรมาหาที่หวิณ กึ่งกราบพระ กราบภาพในหลวง
ข้างฝาบ้าน อธิษฐานขอพรจากท่าน กึ่งถึงกล้าโทรหาที่หวิณ

ที่หวิณหัวเราะอารมณ์ดีแต่เริ่มสงสัย และรู้ว่าทำไมกัน แน่แนวเสื้อแดงซีท่า

คนเขียนรู้ว่าควรช้าลงนิด นิ่มนวนลหากจริงใจมากกว่าจริงจัง

คนเขียน ถามที่หวิณเพียงข้อเดียว ถ้าคำตอบตรงกัน...ก็ขอยุ่ต่อ

ที่หวิณ ถามได้เลยครับ ถามหลายๆข้อก็ได้

คนเขียน ขอถามที่ระหว่างทักษิณกับในหลวง ที่หวิณเลือกใคร

ที่หวิณ (หัวเราะเบาๆ) คำถามจื๊อขี้ข้อย ก็ต้องเลือกในหลวงซี นี่ไปฟังใครมาว่าทักษิณไม่รักในหลวง

ที่หวิณถามกลับมาทันที

คนเขียน ถ้าอย่างนั้น ขอยุ่เรื่องในหลวงพระองค์เดียว...ตัดคนไทยออกไปทั้งประเทศ ทักษิณ
แกนนำเสื้อแดง อำมาตย์ นายก เสื้อเหลือง สนธิ ป้าเปรม หลวงพ่อ หลวงพี่ ญาติพี่น้อง ชาวทีวี
หนังสือพิมพ์ วิฑู แกนนำเสื้อแดง กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ลูกเมียที่บ้าน คัดให้หมด คิดถึงแต่พระ
องค์ ขอยุ่เรื่องพระองค์คนเดียว ตกงได้ไหมคะพี่ คุยถึงหลายคนมันไม่ใช่ เรื่องพระองค์
อย่างเดียว เพราะสิ่งที่กำลังทำ ทำให้พระองค์ท่านคะ

ที่หวิณ

คนเขียน ขอถามต่อได้นะคะ เพราะคำตอบแรกของเราตรงกัน ที่หวิณทุกซักร้อนมากไหม
ที่ประเทศเราเป็นอยู่ขณะนี้

ที่หวิณ (ตอบจริงจัง) ทุกซัซี ทุกซัมากด้วย ยิ่งเข้ามาในเมืองในที่ชุมนุม เห็นทีวีรัฐบาลบิดเบือน
ข่าวเสื้อแดงแล้ว ทำไมต้องโกหก แกล้งทักษิณ แกล้งชาวเสื้อแดง ยูแหยว่าทักษิณไม่รักในหลวง

คนเขียน (รีบกล่าวแย้ง) สัญญาว่าจะไม่คุยเรื่องรัฐบาลนายกหรือทักษิณ เราตกลงกันแล้ว ไซ้
ไหมคะ

อีกหนึ่งคำถามคนไทยแตกแยกยากจะสมานฉันท์เข้าไปทุกที ทุกซักร้อนจิตใจกันไป
ทุกคนทั้งประเทศ ขอถามที่ ใครคือผู้ที่ทุกซัที่สุดในประเทศไทย

ง่าย ๆ กับคำตอบที่ที่หวิณเพิ่งให้ตัวเองในใจ ๑ ข้อ

คนเขียน (เรียกว่านั่น) เราทั้งคู่ต่างไม่ใช่ผู้ทุกข์ที่สุดในประเทศไทย...

ความเสียช่วยให้ที่หิวค่อยๆคิดตามอย่างตั้งใจขึ้นกว่าเดิมมาก

ความเข้าใจมาแล้ว เพิ่มความตั้งใจอยากได้ยินเรื่องถัดต่อไป การนั่งเงียบไม่ใช่เพราะหงุดหงิด แต่กำลังคล้อยตามอย่างช้าๆเพราะมีเหตุผลให้พิจารณา

ชายเสื้อแดงเริ่มฟังด้วยหัวใจ ทิฏฐิเริ่มอ่อนลง คนเขียนรับรู้ได้แม้เป็นคู่กันทางโทรศัพท์ ทั้งไม่เห็นหน้ากัน

คนเขียน ที่หิวเกิดก่อนกึ่งหลายปี เห็นพระองค์ท่านทรงงานมายาวนาน ๖๐ ปี ข่าวกวีราชสำนัก ข่าววิทยุตอนเช้า ตอนเย็น เราทั้งคู่ได้ยิน ได้เห็นภาพท่านเหน็ดเหนื่อย ทรงงานตั้งแต่มยังเป็นหนุ่ม ตอนนีท่านอายุ๘๐ แล้วนะพี่

ที่หิวเอยถึงพระองค์อย่างรักใคร่เทิดทูนให้คนเขียนรู้ว่ามาถูกทางแล้ว

ช่วงหนึ่งที่หิวแย่ง ที่ช่วยทักษิณเพราะเก่งเรื่องเศรษฐกิจ

คนเขียน พี่หิวคะ ความรักของเรา แม่ต้องยากจนแต่เพื่อให้พระองค์มีความสุขที่หิวก็เลือกเหมือนกึ่ง ยอมกลับไปยากจนกว่าที่เคยจน จนแคไหน ถ้าท่านมีความสุขเราก็พร้อมจะจนอะไรใหม่พี่

เสียงที่หิวสุภาพตอบด้วยหัวใจ จริงครับ...ใช่ครับ

คนเขียนเน้นในเรื่องเวลาของเราทั้งคู่ที่เหลือ ต้องรีบกระทำอย่างเร่งด่วน ผัดผ่อนไม่ได้ อีกแล้ว

คนเขียน พี่หิวคะ...บางเรื่องพี่หิวยังไม่รู้ เพราะว่าพี่หิวไม่รู้จ็อกอินเตอร์เน็ต ในนั้นมีคนหนุ่มสาวคนรุ่นใหม่ หลายคนวิจารณ์.....

เสียงที่หิวเหมือนไม่เชื่อ

คนเขียนให้เหตุผลง่ายๆว่า คนรุ่นใหม่หัวสมัยใหม่มากมาย ทำธุรกิจ ทำงานธนาคาร ทุกสาขาอาชีพ ทั้งนักร้องนักแสดง คนหัวสมัยใหม่ ไม่ได้รับรู้ขณะท่านทำงานหนัก

รู้แต่ปัจจุบัน....คือชายชราคนหนึ่ง

หน้าที่คนหนุ่มสาววัยสร้างฐานะ ทุกชาติ ทุกภาษาเปลี่ยนประเทศตัวเองให้ทันหรือก้าวไปไกลกว่าชาวโลก

น้ำเสียงของพี่หิวเหมือนชายที่อยากโอบกอดความทุกข์ทั้งหลายเอาไว้คนเดียว พี่ไม่รู้เลย



เรื่องอย่างนี้

คนเขียน เราทั้งคู่รู้กันอยู่ว่าตอนนี้ท่านอยู่โรงพยาบาลศิริราชมามากหลายเดือน ประเทศชาติยับเยิน ประชาชนคือลูก ลูกทั้งประเทศกำลังดิ้นกัน ในขณะที่พ่อของเราอยู่โรงพยาบาล เราควรทำหรือคะพี่ ที่นี้..ลองนึกถึงพระองค์ท่าน ด้วยเป็นกษัตริย์ที่มีธรรม ... ทักษิณเป็นอย่างไรที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ ประชาชนควรต้องคิดและวิเคราะห์สัญญาณให้เป็น ประชาชนก็บอกว่ารักพ่อ ให้ในหลวงเป็นพ่อ ท่าน๘๐ชันษาแล้วพี่ เดินก็ไม่ค่อยไหว นั่งรถเข็น

สมัยก่อนงานของพระองค์ท่านคือช่วยชาวบ้านชาวป่า...ประชาชนชาวชนบททุกจังหวัดจนถึงหมู่บ้าน ย้อนหลังเมืองไทยเมืองลาวความเจริญไม่แตกต่างกัน หัวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ช่วยกึ่งกับพี่หวิ นมีบุญกุศลร่วมกัน

พี่หวินพรำรำพันย่ำให้รู้อย่างตั้งใจ พี่หวินรักในหลวง คนไทยที่เป็นคนบ้านนอกในอีสาน รักในหลวงกันทั้งนั้น ด้วยประโยชน์ชื่อแสนชื่อหลายประโยชน์บริสุทธ์ จริ่งใจ

คนเขียน ถ้ามพี่หวินต่อณะคะ ความรักของเรามีต่อพระองค์ ถ้ากึ่งเป็นทักษิณ รักในหลวงอย่างที่ทักษิณโฟนินบอกทุกคืน ความร่ำรวยเงินทองเป็นแสนล้าน ลูกเมียต่างสุขสบาย แค่มไม่ได้กลับเมืองไทย ให้คนในชาติสามัคคี กัน ประเทศกลับสงบสุข เพื่อพระองค์อย่างเดียวมันช่างง่ายมากๆ สามมารถตัดสินใจทำเพื่อพระองค์ทันที หากกึ่งคือทักษิณกึ่งยอมเสียสละคะ ถ้าหากพี่หวินคือทักษิณ พี่หวินจะทำเหมือนกึ่งหรือเปล่าคะ

พี่หวินเงียบ หัวใจเหมือนนกุญแจถูกปลดล๊อค ไม่ต้องมีเสียงตอบมา...คนเขียนก็รู้ทันทีว่า พี่หวินมีคำตอบเพิ่มในใจอีกข้อเพื่อพระองค์

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกของชีวิตคุยกับเสื้อแดงได้อย่างอímเอิบในหัวใจ ในรอบหลายปีตั้งแต่ปี๕๕
คนเขียนรู้ทันทีแสงธรรมได้ช่วยพีหวินให้พ้นจากระบอบทักษิณแล้ว แต่ไม่ควรรีบอวดตัว
เองเกินไป นั่นคือเปิดประตูแห่งความประมาท แค่มสมควรให้กำลังใจตัวเองบ้าง

คนเขียนฝากคำวิงวอนสุดท้ายว่า....

วันหนึ่งหากมี๒๕ชั่วโมง ขอให้ธรรม สิด พระพุทธที่เพียรปฏิบัติมาเกือบ๒๐ปี การสวด
มนต์ตั้งแต่สองทุ่มทุกวัน พีหวินมีธรรมสะอาด บริสุทธิ์ แน่นอนต้องมีพลังมากกว่ากั๊งหลาย
เท่านัก เราช่วยกันระลึกถึงพระองค์ให้มากที่สุดในแต่ละวัน สำคัญต้องตัดความคิดความกังวล
เรื่องบ้านเมืองออกไป

สุดท้ายขอนัดหมายสำหรับชักชวนพีหวินไปศิริราช เอาธรรมนำหน้า พาที่เสื้อแดงไปนั่ง
สมาธิเพื่อพระองค์

วันนั้นงานของคนเขียนก้าวหน้าไปอีกนิด ไม่อยู่แต่ในวงเสื้อสีเหลืองต่อไป
คิดว่า...เราจะเริ่มกับที่เสื้อแดงคนนี้ต่อไป แต่ต้องทิ้งช่วงสักระยะหรือต่อภาคสองหาทาง
สรุปให้จบ

พี่น้องเสื้อเหลืองช่วยคนเขียนคิดด้วยค่ะ

คิดว่าควรจบบันทึกเพียงเท่านี้ ไก่ชนข้างบ้านเริ่มขัน นกกาเหว่าร้องดังเพื่อขอนกสาวให้
ไต้ยีน กาเหว่าไม่ไกลต้นหัวบ้านเป็นเพื่อนคนเขียนจนจบบันทึกค่ะ



หมายเหตุ: คัดมาจาก blog ใน Manager online 23/03/2553

เขียนโดย pkkk2714

ด้วยเห็นว่าผู้เขียนมีศิลปะที่งดงามในการสื่อสารเพื่อสันติ สามัคคี

สิริมา ศรสสุวรรณ

คำอธิษฐาน...เพื่อผ่านฟ้า

ทวยฟ้าควายพาลด้นตามซ้อ
ลำพองต้อจิตฆ่าพ่อก่อบาปหนา
ผยองจิตเผยตนพิน้อตรา
ฉกาฉกฉักก่อการผลาญพงศ์พันธุ์
เทพไทไม่พิทักษ์ศอชกรักษา
ผู้ยกตัณญาตาควรวาตีญ
อัญญาณซ้อกลับชาติใหม่หรือไรกัน
คนผู้หนึ่งเริงเลอฉล้าทำนองเดิม
เสียดายความเก่งกาจฉลาตลิก
ไร้คุณธรรมไร้สำนึกเชิงอีกเหม
แปรลัญชาติก่อการใหญ่ใจเหิมเกริม
ไขกตโกงเพิ่มเติมเสริมบารมี
หลากหลายเสห์ฉ้อฉลสันตสิกล้ำ
ดอบกระทำการใหญ่โฉนนี้
ยังมีคนหลงหลมคมวุฒิ
ต้อยภักดีเงิงตราขายค่าตน
พระเลื้อเผื่องทรงเผื่องผู้เรื่อญกั
เทพศักดิ์ลึท้อทุกตำแหน่งทุกแห่งหน
โปรตพิทักษ์กษัตริย์ชาติศาสนาชน
คินม่งคลลลู่ถิ่นแผ่นดินทอง
ขอคนเลอวุฒิแม่เหล็กแยกสลาย
องแพ้วายศุณธรรมกรรมสันอง
อัญญาณควายทวยฟ้าลำพอง
องศกปล่องสุตทำยใต้ไลกันต์

ชนกนถ กัษิณธรรม



ถึง เพื่อนชาวไทยที่รักในหลวง

ได้โปรดอย่าได้ FORWARD จดหมายเวียนที่ส่งมาให้ร้ายในหลวง (FORTUNE magazine ลำดับภักษัตริย์ที่รวยที่สุดในโลก) ต่อไปอีก เพราะนอกจากจะเข้าข่ายร่วมกระทำการหมิ่นและให้ร้ายต่อในหลวงของเรา แล้วยังร่วมกล่าวหาอย่างเป็นทางการเป็นเท็จต่อพระองค์ท่านอีกด้วย โดยพระองค์ท่านเองไม่สามารถออกมาชี้แจงหรือโต้ตอบอย่างใดได้เลย

ท่านทราบไหมว่า วังที่ในหลวงประทับที่สวนจิตรลานั้น เป็นบ้านที่เล็กกว่าบ้านของเศรษฐีไทยหลายพันคน เล็กกว่ากระทิงบ้านของอดีต รมต. หลายร้อยคน วังสวนจิตรลดาถึงแม้จะมีบริเวณใหญ่ แต่ส่วนที่เป็นที่ประทับมีบริเวณเล็กมาก ที่ดินส่วนใหญ่เป็นโรงเรียน โรงงานทดลองทำปุ๋ย โรงเลี้ยงวัว แปลงทดลองปลูกข้าว

บุคคลทั่วไปก็เข้าไป ร.ร.จิตรลดา ได้ โดยขอแลกบัตรได้ทุกคน จากบริเวณโรงเรียนก็มองเห็นอาคารที่ประทับได้ห่างออกไปไม่ถึง ๑๐๐ เมตร

ใครอยากเห็นด้วยตาตนเองก็เข้าไปดูได้สะดวก ง่ายๆ ผมเห็นว่าพระองค์ท่านกิน อยู่ แบบคนไทยชั้นกลางทั่วไป ไม่ใช่แบบเศรษฐีไทยอย่างแน่นอน

คนซ่อมรองเท้าบาทของพระองค์ท่าน ได้เล่าให้พวกเราได้รับทราบ ว่า ท่านจะส่งรองเท้าบาทเก่าของท่านมาซ่อมตลอด จนซ่อมไม่ไหว รองเท้าบาทเก่าคู่นั้น ช่างยังเก็บไว้ให้เราไปดูได้

สมาคมทันตแพทย์ไทยไปเข้าขอพระราชทานหลอดยาสีฟันเก่า ที่ทรงใช้ยาสีฟันได้จนหยุดสุดท้าย โดยรีดจนหลอดแบนเป็นกระดาษ ไปขอดูที่สมาคมได้

๑๑/๑๓

เกี่ยวกับทรัพย์สินมูลค่ามาก ของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ที่ฝรั่งไปเอามูลค่าของ บริษัทในตลาดหลักทรัพย์ เช่น บริษัทปูนซีเมนต์ไทย ธนาคารไทยพาณิชย์ นั้นมารวมว่าเป็นทรัพย์สิน ของในหลวงด้วยนั้น ไม่ใช่ครับ

ที่เป็นของพระองค์ท่านส่วนพระองค์ มีครับ แต่ไม่มาก เรียกว่า ทรัพย์สินส่วนพระองค์ จะต้อง เสียภาษีอากรภายใต้กฎหมายเหมือนประชาชนทั่วไป

ทรัพย์สินของพระมหากษัตริย์เดิม ส่วนที่ถูกยึดมาเป็นของรัฐ หลังปฏิวัติ พ.ศ.๒๔๗๕ นั้น ตกเป็น ของรัฐทั้งหมด เห็นได้ว่าทรัพย์สินส่วนนี้จึงไม่ต้องเสียภาษี เหมือนส่วนที่เรียกว่า ทรัพย์สินส่วนพระองค์

สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ จัดตั้งขึ้น โดยรัฐบาลยุคเปลี่ยนแปลงการปกครอง ๒๔๗๕ ให้ รมต.คลังของรัฐบาลเป็นประธานควบคุมดูแล ที่จริงก็คือ ทรัพย์สินสมบัติของราชวงศ์จักรีเดิม ถูกยึด มาเป็นของกลาง เป็นของรัฐฯ หมดแล้ว หลังจากได้ยึดอำนาจจากระบบ ปกครองโดยกษัตริย์ โดย รัฐบาลใดๆที่ชนะการเลือกตั้งก็จะได้สมบัติที่ยึดมาทั้งหมดนี้ไปดูแล ที่ดินของราชวงศ์จำนวนมากก็ถูกยึด มาเรียกว่า ที่ดินราชพัสดุ กระทรวงการคลังดูแล

ธนาคารออมสิน ธนาคารที่ ร.๖ ตั้งด้วยเงินส่วนพระองค์เริ่มต้นเอง ปัจจุบันมีเงินเพิ่มพูนเป็นแสนล้าน ก็กลายเป็นธนาคารของรัฐ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ใช้ระเบียบที่ ร.๖ ท่านวางไว้เดิมให้ เสนาบดีพระคลังเป็นคนดูแล ปัจจุบัน รมต.คลังเป็นคนดูแลเอง ตั้งกรรมการได้เองทั้งคณะรัฐบาลจึงเอาเงินไปใช้ได้สะดวก มาก พระราชวงศ์ไม่มีสิทธิ์ใดๆ ในธนาคารเลย

ผมเป็นคนไทยธรรมดา มิได้เกี่ยวข้องกับราชินิกุลแต่อย่างใด มีเชื้อสายบรรพบุรุษ เป็นมอญ ลาว จีน มีเชื้อสายไทยแค่ ๑ ใน ๔ เท่านั้น แต่ก็ได้เกิดมาในประเทศไทยที่มีความสุขและมีกษัตริย์ที่ดี ผมจึงรัก ในหลวงมาก การใส่ร้ายพระองค์ท่านต่างๆ ในขณะนี้ ไม่ให้ความเป็นธรรมกับพระองค์ท่านเลย และเริ่ม มีคนหลงใหล และเชื่อคำใส่ร้ายต่างๆเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

จึงต้องออกมาชี้แจง ข้อเท็จจริงมีอยู่ พิสูจน์ได้

ใครยังไม่เห็นจริงก็ออกมาโต้ได้ อย่าเชื่อโดยไม่พิสูจน์ก่อน

ขอแสดงความนับถือ

รองศาสตราจารย์ ดร.ต่อตระกูล ยมนาค

fw mail



๑๑๒๓ ๔๓

อังคาร... ผู้ผ่านปัจฉิมวัย



ในงาน “อังคาร...ผู้ผ่านปัจฉิมวัย” ณ หอประชุมบุญนิยม พุทธสถานสันตติโสภณ ย่านบึงกุ่ม เมื่อวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ.2553 เพื่อหารายได้ช่วย อังคาร กัลยาณพงศ์ จิตรกร, กวีวัย 84 ปี เจ้าของรางวัลซีไรต์ปี พ.ศ. 2529 จากผลงานกวีนิพนธ์เรื่อง “ปณิธานกวี” และศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ (กวีนิพนธ์) ปี พ.ศ. 2532 ที่กำลังเจ็บป่วยเพราะหลายโรครุมเร้า ได้มีผู้เดินทางไปร่วมงานกันแน่นสถานที่จัดงาน

โดยงานได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ช่วงเช้า เพื่อให้แต่ละคนได้ซื้อหาสินค้าจาก “ร้านน้ำใจ” ที่มีร้านค้าเฉพาะกิจนำของมาขายรวมกันเป็นตลาดขนาดเล็ก เพื่อนำรายได้จากการขายโดยไม่หักค่าใช้จ่ายมอบให้กับท่านอังคาร

จากนั้นเวลา 09.00 น. จึงเริ่มมีการเสวนา “ญี่ปุ่นไม่ถึงกวีศิลป์” โดย อังคาร กัลยาณพงศ์ , เยาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์, ศ.ศิริรักษ์ และสมณะโพธิรักษ์ ดำเนินรายการโดย สมณะแพะพุทธจันทเสฏฐโฐ และยุทธยิณ ลิมเลิศวาทิ

ซึ่งสาระส่วนหนึ่งของการเสวนานอกจากแต่ละท่านจะมาแสดงทัศนะส่วนตัว ว่าเหตุใดผู้คนในปัจจุบันจึงเข้าไม่ถึงบทกวี ตามหัวข้อที่พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ เจ้าของสถานที่ได้หยิบมาเป็นประเด็นพูดคุย และกล่าวถึงท่านอังคารไว้ว่า

“อาตมาไม่มีความรู้ในภาษาต่างประเทศจึงไม่ลึกซึ่งในบทกวีของต่างประเทศ แต่อาตมาซาบซึ้งในภาษาไทย อาตมาเห็นว่าท่านอังคารเป็นกวีอย่างแท้จริง และนอกจากชั้นเชิงภาษากวีแล้ว

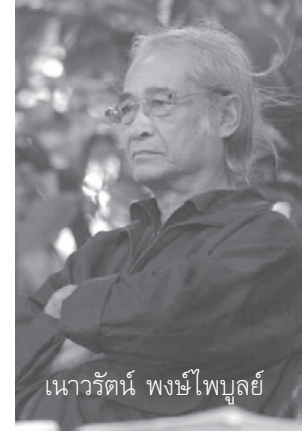


ส.ศิริรักษ์

“ท่านอังคารยังมีภูมิธรรมระดับชั้นโลกุตระธรรมอยู่ด้วย”

ขณะเดียวกันผู้อาวุโสทุกท่านยังมาร่วมกันบอกย้ำกับสังคมด้วยว่า เวลานี้กวีที่ดีที่สุดยังมีชีวิตอยู่ และทุกวันนี้กวีคนนี้ กำลังถูกโรคร้าย ไข้เจ็บรุมเร้า ตลอดปัญหาเศรษฐกิจและการเงิน ดังนั้นอย่าได้รอมายกย่องกันเมื่อตอนเสียชีวิต

จบวงเสวนา หลังจากที่ทุกคนได้แยกย้ายกันไปรับประทานอาหารที่ทาง พุทธสถานสันตโศภก จัดไว้ให้รับประทานฟรีตลอดทั้งวัน และเลือกซื้อหนังสือจากสำนักพิมพ์กนิกรินทร์ ที่มีผลงานของท่านอังคารมาจำหน่าย อาทิ *ลำนํ้าภูกระดัง* *บางกอกแก้วกำสรวล* *หยาดน้ำค้างคือน้ำตาของเวลา* *กวีนิพนธ์ของ อังคาร กัลยาณพงศ์* *ครบรอบ 81 ปี อังคาร กัลยาณพงศ์ ฯลฯ* มาจำหน่าย และผลงาน

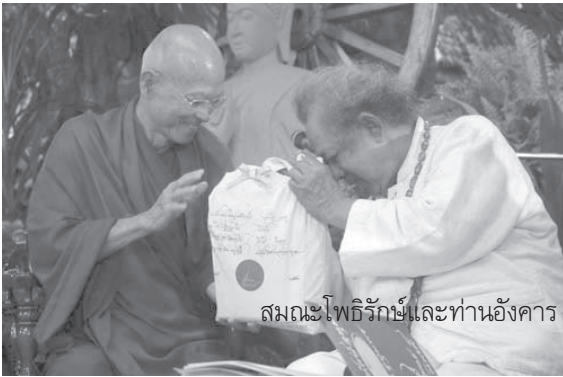


เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

เล่มล่าสุดของ ส.ศิริรักษ์ เรื่อง “เสียง จากปัญญาชนสยาม วัย 77 ปี” โดยสำนักพิมพ์สยามปริทัศน์ ผู้ยกย่องให้ท่านอังคาร เป็นกวีที่มีอิทธิพลต่อยุคสมัยในรอบ 100 ปี

ส่วนคนที่อยากได้บทกวี “*ราชเดินนำ ราชดำเนิน*” ผลงานของเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ที่อาจารย์เนาวรัตน์นำมาโชว์และอ่านให้ฟังในวงเสวนาซึ่งรายได้ครึ่งหนึ่งจากการจำหน่ายจะมอบให้ ASTV แฟนผลงานของอาจารย์เนาวรัตน์ต้องตามไปซื้อในงานสัปดาห์หนังสือที่บูธ F11

ช่วงบ่ายของงานผู้คนยิ่งทยอยกันมาร่วมงานกันมากขึ้น หลายคนเดินทางมาจากต่างจังหวัด



สมณะโพธิรักษ์และท่านอังคาร



อัญชะลี โพธิ์รัก
ศรีณณู วงศ์กระจ่าง



ไพรม์ ธรรมชาคือโสภ

เพื่อมาร่วมงานนี้โดยเฉพาะ เพราะถือว่าเป็นวันรวมญาติของชาวพันธมิตรไปด้วยในตัว แม้จะไม่มีที่นั่งเหลือพอให้หย่อนก้นลงนั่งและ เอนกายภายในบรรยากาศอันร่มรื่นของพุทธสถานสันติอโศก ที่มีทั้งต้นไม้ โขดหินและเสียงน้ำตก

ขณะที่ศิลปิน ดารา และนักร้องชื่อดัง อาทิ ชินกร ไกรลาส สุชาติ ชวางกูร หรั่ง ร็อกเคสตรา อูมาพร บัวพึ้ง ศรีณณู วงศ์กระจ่าง น้ำเสก ศักดิ์สิทธิ์ วงโอบ คีตาญชลี วงสิชล วงคันนายาว กรรณิกา อารีสมาน ทอดด์ ทองดี เบ็ญจ สิชล นุช สกถ ฯลฯ สลับเปลี่ยนกันขึ้นเวทีเพื่อร้องเพลงขับกล่อมผู้ที่มาร่วมงานและส่วนหนึ่งเตรียมเงินในกระเป๋ามาร่วมกันประมูลภาพเขียนของท่านอังคารและศิลปินรายอื่นๆ ที่ทั้งส่งผลงานมาร่วมประมูล และมาเขียนภาพเพื่อประมูลกันสดๆ อาทิ ชัยราชวัตร, วสันต์ สิทธิเขตต์, เต๋-ซิงชัย, เอกชัย ลวดสูงเนิน หรือแม้แต่ภาพโปสเตอร์จากคอนเสิร์ต “กาลครั้งหนึ่งของคีรีบูน” ที่ฮ็อต คีรีบูน ส่งมาร่วมประมูล ตลอดจนอาจารย์และลูกศิษย์จากคณะศิลปะวิจิตร สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์และคณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อาจารย์สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ หนึ่งใน 5 แกนนำพันธมิตร เดินทางไปร่วมงานด้วยเช่นกันและบอกเล่าว่าเมื่อ 30 ปีก่อน สมัยที่ยังเป็นนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เคยประทับใจบทกวี “วัชทะเล” ของท่านอังคารเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะตอนที่ว่า

วัชทะเลทะเลใสจาง

รับประทานกับข้าวขาว

เอื่อมเก็บบงดวงดาว

ไว้คลุมข้าวขาวเกลือกินฯ

และเห็นว่าท่านอังคารเป็นกวีที่จินตนาการอันล้ำลึก จนถึงวันนี้บทกวีทุกบทก็ยังคงเป็นอมตะ แม้จะผ่านเวลานานหลายปี

ยลศิริ คำช่วย เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลกองอำนวยการในงาน “อังคาร...ผู้ผ่านปัจฉิมวัย” ได้สรุปยอดของเงินเพื่อช่วยเหลือท่านอังคาร(ในช่วงเวลา ๑๕.๐๐ น.) ก่อนที่กิจกรรมจะสิ้นสุดลง (ไม่รวมส่วนที่มีการโอนเข้าบัญชีของอาจารย์อุ๋นเรือน ภรรยาอาจารย์อังคารและมอบให้กับมือท่านอังคารโดยตรง) แบ่งเป็น ๓ ส่วนคือ ยอดเงินธารน้ำใจ (ยอดเงินที่ผู้มาร่วมงานบริจาค) ๗๓๕,๗๕๒ บาท, ยอดเงินร้านน้ำใจ (ยอดเงินจากการขายสินค้าของร้านค้าเฉพาะกิจ) ๑๑๕,๕๒๗ และยอดเงินจากการประมูลผลงานศิลปะ ๓๒๗,๔๕๐ บาท

รวมเป็นเงินที่มอบให้กับท่านอังคาร ทั้งสิ้น ๑,๑๗๘,๗๒๙ บาท



อาจารย์สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์



เรื่อง : ชัยก้า

ภาพ : ศิวกร เสนสอน

ASTV ผู้จัดการออนไลน์

๑๑๔๗ ๔๗



ปณิธานวิญญานแก้ว

๑.ฉันเอาฟ้าห่มให้ หายหนาว
 ดึกคืนกินแสงดาว ต่างข้าว
 น้ำค้างพร่างกลางทาว หาดิม
 ไหลหลังกวีไว้เช้า ชั่วฟ้าดินสมัย ฯ

๒.พลีใจเป็นป่าช้า อาดรรพณ์
 ขวัญลิวไปเมืองฝัน ลังฟ้า
 เสาะทิพย์ทั่วมิติสวรรค์ มาโลก
 โลมแผ่นทรายเส้นหญ้า เพื่อหล้าเกษมศานต์ ฯ

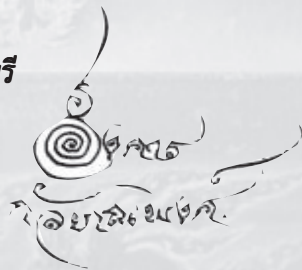
๓.นิพนธ์กวีไว้เพื่อกู้ วิญญาน
 กลางคลื่นกระแสกาล เชี่ยวกล้า
 ชีวิตี่ถุานาน เปลืองเปล่า
 ใจเปล่งทิพย์ไว้ทำ ค่าฟ้าอนันตกาล ฯ

๕.จิตกาธารกรุ่นไหม้ โคมไป กิติ
 กาศย์ร่ำหอมแรงใจ ไปแล้ว
 อุบัติภาพเอกภาพไหน ภาพนั้น
 ขวัญท่ามทิพย์พรางแพรว ร่วงแก้วมณีสมัย ฯ

๕.ลายสือไหววิเวกให้ หฤหรรษ์
 ฝนท่าแก้วสวยสวรรค์ ดับร้อน
 ใจปลิวลิวไปฝัน ภาพอื่น
 หอมโลกโคกคิลปีสะท้อน โลกหน้ามาหอม ฯ

๖.ซ้ายอมสละทอดทิ้ง ชีวิต
 หวังสิ่งศิลปินฤมิต ใหม่แพรว
 วิชาการจูงศกดิ์สิทธิ์ สูงสุด
 ขลังตั้งบุหงาป่าแก้ว ร่วงฟ้ามาหอม ฯ

๒๕๐๒ ภาณุวิ





‘ขาดก’ กับที่ ‘คือ’ (ราโชวาทขาดก)

ในปัจจุบันมีการแสดงบัญชีทรัพย์สิน ใช้เป็นวิธีการหนึ่งที่จะตรวจสอบ ‘ความซื่อสัตย์สุจริต’ ของรัฐมนตรี ซึ่งเข้าไปทำงานในคณะรัฐบาล แต่ในสมัยโบราณกาลนานมาแล้ว ผู้ปกครองบ้านเมืองใช้วิธีการอื่นๆ ยิ่งกว่านั้น ในการตรวจสอบ ‘คนดี’ และตรวจสอบ ‘ผลงาน’ ที่ทำไว้ให้กับประชาชน

พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมเรื่องของการตรวจสอบความดีโดยตรัสเล่า ‘ราโชวาทขาดก’ เอาไว้ว่า

ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี พรหมทัตถกุมาร ได้เจริญวัย มีพระชนม์ ๑๖ พรรษา ก็เสด็จไปจำเรียนที่เมืองคักกสิลาทรงสำเร็จศิลปศาสตร์ทุกแขนง เมื่อพระราชบิดาสวรรคตไปแล้ว ก็ทรงได้ดำรงอยู่ในราชสมบัติ จัดการปกครองบ้านเมืองตามทำนอง





ภาพประกอบ : วิสูตร นวพันธุ์

คลองธรรม ทรงวินิจฉัยคดีต่างๆอย่างไม่มือคตใดๆ เลย

เมื่อพระองค์เสวยราชสมบัติโดยธรรมอย่างนี้ แม้พวกอำมาตย์ก็ทำตาม วินิจฉัยคดีโดยธรรมเหมือนกัน

ครั้นคดีทั้งหลายได้รับการวินิจฉัยโดยธรรม จึงไม่มีคดีคดโกงเกิดขึ้น แล้วก็เพราะไม่มีคดีคดโกงนี้เอง การร้องทุกข์ ณ พระลานหลวงจึงหมดไป ดังนั้นแม้พวกอำมาตย์จะมานั่งบนบัลลังก์ศาลอยู่ตลอดวัน ก็ไม่เห็นใครๆ มาเพื่อให้วินิจฉัยคดี จนต่างก็พากันลุกกลับไป ปล่อยให้สถานที่วินิจฉัยคดีนั้นถูกทอดทิ้งไว้อย่างเงียบเหงา

พระเจ้าพรหมทัตจึงทรงดำริว่า

“เมื่อเราครองราชสมบัติโดยธรรม ไม่มีผู้คนมาให้วินิจฉัยคดี ไม่มีผู้มาร้องทุกข์ บัดนี้เราควรที่จะตรวจสอบโทษของตนเองได้แล้ว หากเรารู้ว่าเป็นโทษของเรา ก็จะละโทษนั้นเสีย ประพฤติในสิ่งที่เป็นคุณเท่านั้น”

ตั้งแต่นั้นมา พระราชาก็ทรงสำรวจดูว่า

“จะมีใครๆ พุดถึงความคิดของเราบ้างหนอ”

ครั้นไม่ทรงเห็นใครๆ กล่าวถึงความผิดใดๆ บ้างเลย แม้ในระหว่างข้าราชการบริหาร

ภายใน กลับทรงสดับแต่คำสรรเสริญคุณของพระองค์ถ้อยเดียว จึงทรงดำริว่า

“ชะรอยชนเหล่านี้เพราะกลัวเรา จึงไม่กล้ากล่าวถึงโทษภัยความผิดของเรา กล่าวแต่คุณของเราเท่านั้น”

ดังนั้นเองจึงทรงสอบถามข้าราชการบริพารภายนอก แม้ในหมู่ข้าราชการบริพารเหล่านั้น ก็มีแต่สรรเสริญอีก จึงทรงสอบถามชาวเมืองภายในพระนคร แม้ในที่นั้นๆ ก็มีได้ทรงเห็นใครๆ กล่าวถึงความผิดใด เลย ทรงสดับแต่คำสรรเสริญพระองค์เท่านั้น จึงทรงดำริว่า

“เราจะต้องไปตรวจสอบชาวชนบทดู”

แล้วทรงมอบราชสมบัติให้เหล่าอำมาตย์ดูแล เสด็จขึ้นรถไปกับสารถีเท่านั้น ทรงปลอมพระองค์ไม่ให้ใครรู้จัก เสด็จออกจากพระนคร พยายามสอบถามชาวชนบทต่างๆ จนเสด็จถึงภูมิภาคชายแดน ก็ยังมีได้ทรงเห็นใครๆ กล่าวถึงโทษของพระองค์ ทรงสดับแต่คำสรรเสริญพระคุณเท่านั้น ดังนั้นจึงทรงบายพระพักตร์สู่พระนคร โดยเสด็จกลับตามทางหลวงจากเขตชายแดนนั้น

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเอง แม่พระเจ้าโกศลผู้ทรงพระนามว่า พัลลิกะ ก็ทรงครอบครองราชสมบัติโดยธรรม ได้ทรงตรวจสอบหาโทษของพระองค์เอง ในบรรดาข้าราชการบริพารเช่นกัน แต่มิได้ทรงเห็นใครๆกล่าวถึงโทษเลย ทรงสดับแต่คำสรรเสริญพระคุณของพระองค์เท่านั้น จึงทรงตรวจสอบไปถึงชาวชนบท จนกระทั่งได้เสด็จถึงภูมิภาคเดียวกันนั้น

กษัตริย์ทั้งสองจึงได้ประจันหน้ากัน ในที่ทางเกวียนอันราบลุ่มแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีทางที่รถจะหลีกกันได้ สารถีของพระเจ้าพัลลิกะจึงพูดกับสารถีของพระเจ้าพรหมทัตว่า

“จงหลีกรถของท่านออกไป”

สารถีของพระเจ้าพรหมทัตก็ตอบว่า

“พ่อมหาจำเริญ ขอให้ท่านหลีกรถของท่านก่อนเถิด บนรถนี้มีพระเจ้าพรหมทัตมหาราช ผู้ครอบครองราชสมบัติในกรุงพาราณสีประทับอยู่”

สารถีของพระเจ้าพัลลิกะจึงรีบพูดบ้างว่า

“พ่อมหาเจ้าเวรียุ บณรณนี้พระเจ้าพัลลิกมหาราช ผู้ครอบครองราชสมบัติในแคว้น
โกศลก็ประทับอยู่ ขอท่านได้โปรดหลีกรถของท่าน แล้วให้โอกาสแก่รถพระราชของ
เราเถิด”

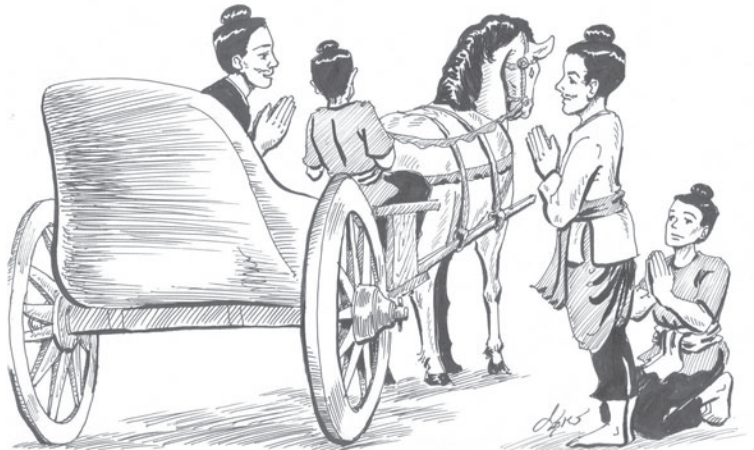
ฟังดังนั้นสารดีของพระเจ้าพรหมทัตคิดในใจว่า

“แม้ผู้ที่นั่งอยู่ในรถนั้นก็เป็พระราชเหมือนกัน เราควรจะอย่างไรดีหนอ”
ทันใด...ก็นึกขึ้นได้ว่า

“เราน่าจะถามถึงวัย หากพระราชามีพระชันษามากกว่า ก็ให้รถของพระราชานุ่ม
หลีกไป แล้วให้พระราชทานโอกาสแก่พระราชาวัยแก่กว่า”

ครันตกลงใจ

แล้ว จึงได้ถามถึงวัย
ของพระเจ้าพัลลิกะ
กับสารดี แล้วกำหนด
กันไว้ แต่ผลปรากฏ
ว่า พระราชทั้งสอง
มีวัยเท่ากันอีก จึง
ถามถึงปริมาณราช
สมบัติ กำลังพล ยศ
ชาติ โศทร ตระกูล
และประเทศ



ผลการตรวจสอบก็คือทั้งสองฝ่ายเป็นผู้ครองรัชสีมาประมาณฝ่ายละสามร้อยโยชน์
มีกำลังพล ยศ ชาติ โศทร ตระกูล และประเทศทัดเทียมกันอีก

สุดท้ายสารดีของพระเจ้าพรหมทัตนึกคิดขึ้นมาได้

“เราจะให้โอกาสแก่ผู้มีศีลสูงกว่า จึงจะเป็นการถูกต้องที่สุด”

จึงถามออกไปว่า

“พ้อมหาจำเริญ สีลและมารยาทแห่งพระราชาทของท่านเป็นอย่างไร”

เมื่อนั้นสารดีของพระเจ้าพัลลิกะจึงประกาศคุณแห่งพระราชาทของตนว่า

“พระเจ้าพัลลิกะทรงแข็งต่อผู้ที่แข็ง ทรงอ่อนต่อผู้ที่อ่อน ทรงชนะคนดีด้วยความดี ทรงชนะคนไม่ดีด้วยความไม่ดี พระราชาทของเราคือคุณเป็นอย่างนี้ ดูก่อนสารดี ท่านจงหลีกเลี่ยงถวายพระราชาทของเราเถิด”

ลำดับนั้นสารดีของพระเจ้าพรหมทัตก็กล่าวบ้าง

“ท่านจงฟัง...พระเจ้าพรหมทัตแห่งพาราณสีทรงชนะคนโกรธด้วยความไม่โกรธ ทรงชนะคนไม่ดีด้วยความดี ทรงชนะคนตระหนี่ด้วยการให้ ทรงชนะคนพูดเหลวไหลด้วยคำสัตย์ พระราชาทของเรานี้เป็นเช่นนั้น ดูก่อนสารดี ท่านจงหลีกเลี่ยงถวายพระราชาทของเราเถิด”

เมื่อสารดีของพระเจ้าพรหมทัตกล่าวจบลง พระเจ้าพัลลิกะก็เสด็จลงจากรถทันที สารดีก็ปลดม้าถอยรถ ถวายทางแก่พระเจ้าพรหมทัต

พระเจ้าพรหมทัตจึงได้ถวายโอวาทแก่พระเจ้าพัลลิกะ ถึงการที่พระราชาทควรปกครองโดยธรรมอย่างไร แล้วจึงเสด็จกลับไปยังกรุงพาราณสี

กษัตริย์ทั้งสองทรงกระทำบุญ เพิ่มพูนทางสวรรค์ ตราบจนกระทั่งสิ้นพระชนม์



พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดง แล้วตรัสว่า

“นายสารดีของพระเจ้าพัลลิกะในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระโมคคัลลานะในบัดนี้ พระเจ้าพัลลิกะได้เป็นพระอนนท สารดีของพระเจ้าพรหมทัตได้มาเป็นพระสารีบุตร ส่วนพระเจ้าพรหมทัตก็คือ เรตถาคตนั่นเอง”

● ฉวมพุทฺธ

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๕๑
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๑๕๐

เห็นได้ว่ามีมาแล้วแม้ใน สมัย
ก่อน ใ่ว่าจะตรวจสอบ ‘คนดี’
แต่กลายศสรรเสริญเท่านั้น แต่
สิ่งที่สำคัญที่สุด ที่ยอมรับนับถือกันอย่าง
มากก็คือ การเป็นผู้มี ‘ศีล’ แม้ในวงการเมือง
ก็ตาม



ดังนั้นการแสดงบัญชีทรัพย์สิน จึง
เป็นเพียงวิธีการหนึ่งที่จะตรวจสอบคุณภาพ ‘ความดี’ หรือ ‘ความมีศีล’ ของรัฐมนตรี
เพียงคร่าวๆ เท่านั้น แต่ไม่อาจป้องกันการคอร์รัปชันคดโกงได้หมด เพราะไม่มีวิธีการ
ใดๆ ในโลก จะขัดขวางไม่ให้คนเลวทุจริตได้เลย นิสยคนชั่วสามารถจะฉ้อฉล โกงกิน
ด้วยค่ายกลและกลเม็ดศกปรกต่างๆ จนได้

ปัญหาที่จะแก้ไขข้าราชการการเมืองให้สะอาดขึ้น จึงมีได้อยู่ที่เพียงวิธีการสร้าง ‘หลัก
การ’ ทางการเมืองเท่านั้น แต่จะต้องแก้ไขกันที่ตัวต้นเหตุด้วย นั่นก็คือแก้ ‘สันดาน’ ของนัก
การเมือง ให้มีศีลขึ้นมาอย่างแท้จริง ไม่ใช่แค่ทะเบียนศาสนาไว้โก้ๆ เท่านั้น

หากข้าราชการ (ทั้งการเมืองและประจำ) ซึ่งเป็นผู้รับใช้ประชาชน ปรับแก้
สันดานดีขึ้นมาแค่ศีล ๕ ก็พอแล้ว คือมีศีลแม้ทางพฤติกรรม มีศีลทางคำพูด มีศีลถึงจิต
ใจจริงๆ ปัญหาต่างๆ ของบ้านเมืองก็จะลดน้อยลงอย่างมหาศาลเลยทีเดียว

แต่จะให้ข้าราชการเป็นคนดีมีศีล ก็จะแก้ไขเหตุการณ์บ้านเมืองได้บางส่วนเท่านั้น
จะให้ดีกว่านี้จึงต้องให้ประชาชนทั้งหมดนั้นแหละ ร่วมแรงร่วมใจกันมีศีลให้มากขึ้น

อย่ามัวคิดแต่จะไปตรวจสอบศีลของรัฐมนตรี (รมต.) จนเพลิน แล้วลืมหันมา
ตรวจสอบรมต. คือ ‘ตรวจสอบรักษาศีลมาตรฐานของตน’ ละ

ชาติจะเจริญมิใช่แค่ใครทำดีบางคนเท่านั้น แต่ชาติจะเจริญเพราะทุกคนช่วยกัน
ทำดี...



๑๑ ล้าน คำมัย ?

วิชาทำลายกำลังใจ ไม่ต้องฝึกฝน แทบทุกคนต่างเชี่ยวชาญระดับปริญญาทั้งสิ้น
ฝึกอย่างไร ได้อย่างนั้น !

พลังอิทธิบาทก่อเกิดสิ่งมหัศจรรย์ให้แก่ชีวิตอย่างเหลือเชื่อ
แต่จะสักกี่คน ‘ให้กำลังใจ’ ตัวเองให้แข็งแกร่ง ให้ฮึกเหิม ให้ฟันฝ่า ให้อย่าท้อแท้ ?

คณะไหน มหาวิทยาลัยไหนก็ยังไม่มีย
ฝึกอย่างไรได้อย่างนั้น... ทำบ่อยก็จะเชี่ยวชาญ เก่งขึ้นๆ

กาลาประจำชีวิตมีไหม ?

คำบางคำจุดประกาย คำบางคำทำให้บรรลุธรรม ก็เรื่องจริง

‘กาลา’ ทองบ่นย่า ไม่สะกดใคร แต่สะกด ‘ตัวเอง !’

‘ให้ ๑ ล้าน คำมัย ?’ เป็นหนึ่งอุปมาอุปมัย ที่จะให้กำลังใจ มุมานะ ต่อสู้
อาจจะเบื่อ อาจจะรำคาญ อาจจะเซ็ง
แต่ถามสักนิด งานเซ็งหรือใจเซ็ง ?



‘ให้ ๑ ล้าน ทำมัย ?’ ทำไมจึง
กระฉับกระเฉงทันตา

ไม่ไหวแล้วงานนี้ พอทันที ทุนมานาน
แล้ว...ให้ ๑ ล้านละ ผู้มัย ?

เงิน ๑ ล้าน คนใช้เงินย่อมรู้ดี พลัง
มหาศาล จะอุบัติขึ้นทันตาเห็น

วังจังไม่ยอมการประชุม...ให้ ๑ ล้านละ ?

หนักงานนี้...ให้ ๑ ล้านละ ?

งานเยอะแล้วไม่รับเพิ่ม...ให้ ๑ ล้านละ ?

‘ให้ ๑ ล้าน’ จึงเป็นวิธีคิดสร้างจินตนาการ
สังกรรมที่ค้นพบ สุขหรือทุกข์ เปื่อหรือ
อยาก มิใช่ตัวงานหรือสิ่งที่ทำ

‘อยู่ที่ใจ !’

เมื่อสายลมพัด ชงบนยอดเสาพลิวไสว
สามเศร ๒ รูปถกเถียง ‘ชงโบก’ หรือ ‘ลมโบก’

ท่านเฉยหล่างมาพอดี จึงตอบแทน “ใจ
เธอชงโบก !”

เรื่องของแก่นชีวิต ปราชญ์ทั้งแผ่นดิน
พยายาม ‘Change’ เจ้าของชีวิต

เปลี่ยนทิวทัศน์ เปลี่ยนความคิด เปลี่ยน
มุมมองเพื่อเข้าถึงแก่นแท้

อารมณ์ขึ้นลงปรับเปลี่ยนได้ แต่
กายกรรมที่เป็นอกุศลกรรมต้อง ลด-ละเลิก-
พราวจาก

ฝึกกายต้องควบคุม ฝึกใจต้องเปลี่ยน

วิธีคิด

‘ให้ ๑ ล้าน ทำมัย ?’ เปรียบเทียบดู
หยาบตื้น แต่แก่นแท้คือจะบอกว่า ‘ปรับจิต’ ส
วรรค์ก็อุบัติ

ไหนๆ ก็ต้องทำ ทำไมต้องทนทุกข์
เปลี่ยนเป็นทนสุขได้ไหม ?

‘ให้ ๑ ล้าน ทำมัย ?’ เป็นถ้อยคำเนื้อ
กะทิที่กระแทกความรู้สึกได้รุนแรง

อาจจะยังทำไม่ไหว แต่สัมผัสปฏิญาก็เกิด
แล้ว ‘อย่าโทษงาน’ ‘อย่าโทษสิ่งนอกตัว’

ก็เรานี้แหละผู้กำหนดชะตาชีวิต

ผู้บันดาลนรก-สวรรค์

‘เพียงแรงจูงใจ’ ที่มีคุณค่า เราก็อพร้อม
จะสู้ตายมิใช่หรือ ?

- งานชิ้นนี้ทำแล้วจะได้รับพรสวรรค์
แข็งแกร่งตลอดชาติ !

- งานชิ้นนี้ทำแล้ว พ่อแม่เราจะอายุ
ยืนขึ้นอีก ๑๐ ปี !

แรงจูงใจอื่นๆ ต้องคิดเอง คิดใหม่ คิด
กาถาเยอะๆ เพื่อพลังใจจะได้ไม่ตกหล่น

หมอผี หมอนวด หมอสุขภาพ หมอ
ยะเยาะ ขาดก็แต่หมอกำลังใจ

ฟังคนอื่นเสียเงิน ฟังตนไม่เสียสักบาท
เข้าหลักเศรษฐกิจพอเพียงเป๊ะเลย !



โปสการ์ดจาก อ.หญิง

Post Card



ได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยในประเทศสเปน ใ้ไปบรรยายที่
 ประสพการณ์ในการนำความรู้ภาษาสเปนที่มี ไปทำประโยชน์ในสังคม เพราะ
 ดิฉันได้แปลวรรณกรรมเยาวชนภาษาสเปน ๖ เล่มเป็นไทย (กุ๊กไก่ ปลูกฝันไว้
 ในหมอนดิน แม่กุ่มแม่บัวกับขลุ่ยขลุ่ย เบ็ญญิ๋วผู้บันทึกความฝัน ลู๊ เบนนิโอ
 ลู๊) เล่มที่ ๗ คาดว่าจะออกในปลายปีนี้คือ นนรีลือไบเบิ้ลสำหรับเบ็ญญิ๋ว
 เยาวชน โดยลงทุนจัดพิมพ์เองทุกเล่มที่นำอภัย และขายเอง เพื่อนำผลกำไร
 จากการจำหน่ายไปช่วยเหลือลือสังคม ส่วนมากจะเป็นโครงการเกษตรอาหารกลางวัน
 วัน สรรหาน้ำสะอาด น้ำร้อนน้ำ ล้างจาน ปริมาณเท่าไรนี้ ปริมาณผ่านม ฯลฯ เท่าที่
 จะทำได้

ปัจจุบันกำลังสรรหาน้ำสะอาดอยู่ ๒ แห่ง คือที่จ.ตาก และจ.นนทบุรี มี
 เพื่อนผู้คนรู้จักทั่วไทยและสเปนร่วมสมทบทุนในโครงการต่างๆเรื่อยมา

ตลอดหน้ที่เอื้อนในสเปน เป็นการย้ายถิ่นอันศักดิ์สิทธิ์นี้ว่า มิฮารากานนั้น
 ยี่ในหมู่เจ็ยไรดิ ดิฉันโชคดีที่มีเพื่อนมาก และเป็นเพื่อนที่มีคุณภาพอยู่ยี่
 ทุกคนต่างช่วยในสิ่งที่ตนถนัด ในในสิ่งที่ตนมีเพื่อนมาช่วยเหลือแก่กายผู้
 ลือโอกาส ลือคนใดที่มีคนมาก เอื้อเพื่อนใดคนมีน้อยหรือพาทุกคน ลือคน
 นั้นก็จะเป็นสุข ร่วมเย็น

รัตรี กฤษณมิช

ภาพประกอบเรื่องเป็นโครงการห้องสมุดที่จ.ตาก และจ.หนองคาย



หลายช่วง
สปิริต รักนวล

สยามเมืองยิ้ม



สยามเมืองยิ้ม สัญลักษณ์นี้ยังเป็นของคนไทยอยู่อีกหรือไม่ หลายคนชักไม่แน่ใจ แต่ซูซาน อับดัส ผู้หญิงชาวออสเตรเลียคนนี้ เธอเข้ามาเมืองไทยพร้อมรอยยิ้มมอบอุ่นให้กับคนไทยทุกคน ด้วยความตั้งใจจะเปลี่ยนแปลงโลกด้วย ๒ มือ ที่เปี่ยมพลังแห่งความรัก

เราจะพบเธอในโรงพยาบาลของรัฐที่เอาอัดไปด้วยผู้คน ที่นั่งรอคิวยาวเหยียดด้วยความเครียดและทุกข์จากอาการเจ็บป่วยที่รุนแรง เธอเดินเข้าไปจุดประกายแห่งความสุขด้วยภาษาไทยที่ชัดเจนแม้จะแปร่งหู เธอบอกให้ทุกคนละทิ้งความทุกข์ เครียด กังวลใจ ให้ออกจากใจแม่เพียงชั่วขณะหนึ่ง ให้อ่างกายหลังสารสุข (เอนโดฟิน) ด้วยการยิ้มกว้างๆ และหัวเราะเสียงดังๆ จากท่าทางตลกขบขันเชิญให้ทำตาม ที่เธอแสดงแก่พวกเขา เธอแนะนำทุกคนทำได้ ให้ความสุขกับตัวเอง ทำบ่อยๆ คิดเป็นนิสัยและมีความสุขจะอยู่กับเรา แม้ความเจ็บป่วยจะยังคงอยู่ก็ตาม

ด้วยใบหน้าท่วงท่าร่าเริงแจ่มใส มีความกระตือรือร้นที่จะมอบความรู้สึกดีๆ ให้ทุกคน บางครั้งเธอยื่นสองแขนโอบกอดหอมแก้ม ด้วยภาษารักที่เป็นสากลของซูซาน หลายคนกอดตอบเธอ พร้อมรอยยิ้มและน้ำตา ด้วยความรู้สึกซาบซึ้ง แม้สัมผัสแรกจะไม่คุ้นชิน และด้วยลีลาที่สนุกสนาน เธอสามารถเรียกเสียงหัวเราะ

คลื่นแรงจากผู้คนรอบข้าง เป็นขณะแห่งความสุขที่ อบอวล สลาย ความ ประหม่าเคอะเขิน และความ แปลกหน้าให้หายไป

๒๐ กว่าปีที่เธอใช้ชีวิตในเมืองไทย เธอมีงาน ทำทุกวันในช่วงแรกที่เข้ามา เมืองไทย เธอเป็นอาสาสมัคร ต่างๆ เช่น งานช่วยเหลือผู้ อพยพตามชายแดน งานให้ กำลังใจผู้ป่วยวาระสุดท้าย และผู้ป่วยวัณโรคจากการรับ เชื้อ HIV บ้านพักคนชรา ผู้ ต้องขังในเรือนจำ ทำกิจกรรมร่วมกับเด็กกำพร้า รวมทั้งสอนภาษาอังกฤษให้เจ้าหน้าที่ในหลายๆ องค์กรที่ทำงานเพื่อสังคม ปัจจุบันเธอยังทำงาน ด้วยจิตอาสาต่อเนื่อง สถานที่หลักๆสองแห่งที่ไป เป็นประจำ ได้แก่โรงพยาบาลทรวงอก ที่มีผู้ป่วย วัณโรคจากการรับเชื้อ HIV จำนวนมาก และ บ้านพักลูกเงินของสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี ดุแลหญิง ที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาความ รุนแรงทั้งร่างกายและจิตใจ

รู้จักชุมชน อัลตัน

เธอเกิดปี พ.ศ.๒๕๐๔ เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย แม่คลอดทิ้งไว้ เธอถูกเลี้ยง



ดูเป็นบุตรบุญธรรมของครอบครัวที่มีฐานะดี ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ปิดบังความจริง ได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดี ไม่เคยรู้สึกขาดแคลน เรียน หนังสือในโรงเรียนที่ดีที่สุด ไปทุกหนทุกแห่งที่ อยากไป ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ แต่เธอมักเปรียบเทียบตัวเองกับเด็กอื่น พวกเขาขาดแคลนอาหาร ยา เสื้อผ้า ขาดความรักความอบอุ่น ทำไมเด็ก ทุกคนจึงไม่มีอะไรเหมือนเธอ

ชุมชนในวัย ๗ ขวบเหตุการณ์บางอย่างของโลกตอนนั้น เป็นช่วงของสงครามเวียดนาม จากสื่อต่างๆ เธอเห็นภาพการต่อสู้ คนตาย ทำไมคนเราต้องฆ่ากัน เราจะอยู่กันโดยไม่ ทะเลาะไม่ทำร้ายกัน มีความรักเป็นมิตรต่อกันได้

ใหม่ คำถามเหล่านี้ดังอยู่ในใจของเธอ ชูซานคิดมากกว่าเด็กในวัยเดียวกันที่ยังสนุกสนาน ชุขชนไปตามเรื่องแต่เธอนั้นจริงจังกับทุกสิ่งที่เกิดรอบตัว

วัยรุ่นของชูซาน (อายุ ๑๒-๑๖ ปี)

เธอรู้สึกไม่พึงพอใจกับชีวิต ความคิดต่างๆวนเวียนอยู่ในสมองของเธอ ท่ามกลางวัตถุนิยมที่อำนวยความสะดวกสบายให้แก่ชีวิต เธอกลับรู้สึกว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ทำให้ชีวิตมีความสุข หรือสร้างพลังชีวิตได้ เราอาจหาเงินสร้างวัตถุได้ แต่ไม่สามารถสร้างความสุข ไม่ว่าจะมียะโรมาภมายมีตำแหน่งใหญ่โตแค่ไหน ก็กินอาหารวันละ ๓ มื้อทำงาน แต่งาน มีลูก และแก่ตายในที่สุด ชีวิตที่เกิดขึ้นมีแค่เนื้อหรือ เธอคิดว่ามันน่าจะมีความหมายมากกว่านี้ นี่คือคำถามที่ยังหาตอบไม่ได้

ช่วงนั้นฮิปปีกำลังระบาด เป็นอีกพวกที่กำลังแสวงหาด้วยการแหกกฎเกณฑ์ของสังคม เรียกร้องความเป็นอิสระเสรี ชูซานเข้าไปร่วม เพราะเส้นทางนี้อาจมีคำตอบ เริ่มต้นด้วยยาเสพติดเพื่อหลุดจากโลกความจริงที่พวกเขาหาความสุขไม่ได้ เธอเดินเข้าสู่โลกด้านมืดในวัย ๑๓ ปี ทดลองยาเสพติดทุกชนิด สนุกกับการมีเพศสัมพันธ์ เข้ากลุ่มเพื่อนที่ชอบความรุนแรง พกทั้งปืนและมิด เกือบ ๓ ปีกับความเหลวแหลก นอกจากความว่างเปล่าที่หาคำตอบไม่ได้ และคราบความทุกข์ที่ทับถม เธอมองเห็นว่าการดำรงชีวิตเช่นนี้เป็นสิ่งไร้คุณค่าสาระอย่างสิ้นเชิง จน

ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไม เธอฆ่าตัวตายหลายครั้ง กรีดข้อมือ กินยา สูบฝิ่นจนร่างกายรับไม่ไหว พอเธอมีที่ท่าจะไม่ว่าเธอกลับกลัว และร้องขอจาก God ที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ก่อนจะอายุครบ ๑๖ ปี นับเป็นช่วงชีวิตที่ตกต่ำสุดขีด ได้เวลาที่เธอต้องกลับไปเรียนหนังสือตามที่สัญญา กับพ่อแม่บุญธรรม การเรียนก็เป็นเรื่องที่ชูซานไม่เห็นประโยชน์ และมันน่าเบื่อหน่ายมาก ครูพูดสอนซ้ำซาก ไม่มีคำตอบให้ชีวิต นอกจากเรียนจบ ตรีปริญญา ไม่สอนในสิ่งที่ผู้เรียนจะได้ประโยชน์ และนำไปทำให้ชีวิตมีความสุขสบายใจได้ นี่คือข้อสรุปที่ชูซานมีต่อการศึกษา

เมื่อเธอยังกลัวตายและรักจะมีชีวิตอยู่ต่อไปในแบบที่เธอต้องการ เธอเริ่มคิดจะพึ่งใครสักคนรับฟังสิ่งที่อยู่ในใจเธอ ให้คำปรึกษาพร้อมกับชี้ทางสว่าง เพื่อนชวนไปหาฮารี กฤษณะ เป็นกลุ่มลัทธิพราหมณ์ที่กำลังแพร่หลายอยู่ในประเทศออสเตรเลียขณะนั้น แต่เพื่อนผิดนัด เธอจึงเปลี่ยนใจไปหาฮารี กฤษณะคิดในย่านซึ่งเป็นแหล่งอบายมุขครบวงจร เมื่อไม่ได้ไปตามที่ที่ต้องการก็รู้สึกหงุดหงิดจนอยากจะมาฆ่าตัวตายอีกในขณะนั้นเธอเริ่มภาวนาในใจ ถ้าพระเจ้ามีจริงขอให้ช่วยเธอพ้นจากความทุกข์ซึ่งเหมือนอยู่ในนรกเดี๋ยวนี้ เธอจะโกรธมากถ้าพระเจ้าไม่ช่วย

ทันใดนั้นเกิดสิ่งมหัศจรรย์ เธอได้ยินเสียงดนตรี เป็นกลุ่มคริสเตียนอิสระประมาณ ๕-๖ คน กำลังเล่นละครเปิดหมวกอยู่ริมถนนเธอยืนดูจนจบ หลังจากนั้นเข้าไปขอกุญ เล่าหลายเรื่องที้อัดอั้นอยู่ในใจ ประโยคที่ว่าเธออยากฆ่าตัวตาย ใครคนหนึ่งพูดว่า “ถ้าคิดจะทิ้งชีวิต ทำไมไม่คิดจะมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น” พ่อได้ยินชูชานรู้ทันทีว่า นี่คือคำตอบที่เธอแสวงหามาตลอด เธอรู้แล้วว่าความหมายของชีวิตคืออะไร

Change

คำพูดประโยคนั้นมีพลังเหมือนพลิกชีวิตชูชาน กลับเข้ามาอยู่บนเส้นทางสีขาวอีกครั้ง เธอเลิกยาเสพติดและเรื่องเลวร้ายต่างๆอย่างเด็ดขาด ร่วมตระเวนไปกับกลุ่มคริสเตียนอิสระ ทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อสังคม ร้องเพลง เล่นดนตรี แสดงละคร ไปคุยให้กำลังใจแก่คนสิ้นหวัง รับผิดชอบของนักโทษในเรือนจำ หรือเยาวชนที่มีปัญหาตามสถานเริงรมย์ ชูชานสัมผัสถึงคุณค่าของชีวิตและความรักที่มีให้กับผู้คน เธอพบว่าแสงสว่างจุดเล็กๆในความมืดข้างเรื่องรองยั้งนักโทษบางคนแค่เราเข้าไปคุย ไปฟังและกอดเขา พวกเขาหน้าตาไหล เพราะไม่คิดว่าชีวิตที่เหลืออยู่จะควรค่าแก่การใส่ใจของใครอีก ชูชานมักพูดเสมอว่า ถ้าใครไม่มีโอกาสเข้าไปสัมผัสก็จะไม่มีวันรับรู้ได้ เธอตัดสินใจไม่เรียนต่อ คุยกับพ่อแม่บุญธรรม ถ้าเส้นทางนี้ไม่ประสบความสำเร็จ เธอ

จะกลับมา วันที่เธอไปลาครูและเพื่อนๆ ถูกถามถึงเหตุผล เธอพูดประโยคสั้นๆ “ฉันจะออกไปเปลี่ยนแปลงโลกด้วยความรัก” (I'm going to change the world with love)

การเดินทางสู่มิติของความรักที่สูงขึ้น

ตลอดเวลา ๔ ปี ตะเวนทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มคริสเตียนอิสระรอบประเทศบ้านเกิดนั้น เธอพบว่ามันเริ่มอึดตัว อีกเหตุผลคือ ออสเตรเลียเป็นประเทศที่ค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ เธอเริ่มคิดถึงการเดินทางออกจากบ้านเกิด เพราะอาหารจะมีคุณค่าที่สุด ถ้าผู้หิวโหยได้กิน ชูชานวัย ๒๐ ปีด้วยความมั่นใจในตัวเอง ตัดสินใจบินข้ามมายังทวีปเอเชีย ขอตั๋วเครื่องบินเดินทางไปมาเลเซีย เป็นประเทศแรก เพราะที่นี่เธอมีเพื่อนและชาวมาเลย์พูดภาษาอังกฤษได้ดี ไปแบบไม่ได้วางแผนอะไร งานของเธอก็แค่เลือกว่าที่ไหนจะมีผู้ต้องการความช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาล เรือนจำ สถานบำบัดผู้ติดยา ฯลฯ เธอเข้าไปขอทำงานโดยไม่รับผลตอบแทนใดๆ หากแต่เป็นน้ำใจไมตรีที่พร้อมจะแบ่งปันให้ผู้ที่กำลังเผชิญกับความทุกข์ทรมานทุกข์ในชีวิต ให้รู้จักรอยยิ้ม เสียงหัวเราะและความสุข

ถูกเลือกให้มาเมืองไทย

จากมาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ ไทยและลาว ใช้เวลาตระเวนเกือบ ๔



สูง ชื่อหนังสือ ก.ไก่ เล่มละ ๕ บาท เรียนรู้เอง ตามจากเพื่อนคนไทยบ้าง คนบนรถเมล์บ้าง...” เธอกล่าวพูดเมื่จะผิตบ้างถูกบ้าง เช่นเคยเรียกขนามกล้วยบัวดชื่อว่า กล้วยปวดท้องนี้ ทำเอาใครๆที่ได้ยินหัวเราะเสียงดัง

อุดมการณ์ของชุมชน

แน่นอนที่ใครคนหนึ่งสามารถทำอะไรได้ยาวนานกว่า ๓๐ ปีอย่างทุ่มเท ย่อม

ต้องมีเหตุผลและความเชื่อที่เป็นพลังขับเคลื่อนสำคัญ “...เราไม่เคยคิดจะเปลี่ยนแปลงหรือล้มเลิกความคิด เรายังมีความเชื่อว่า ความรักต่อเพื่อนมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงโลกได้...” ในการทำงาน เธอบอกว่าไม่ได้เดินทางด้วยความรู้สึก แต่เดินทางด้วยความศรัทธา พร้อมฟันฝ่าอุปสรรคทั้งปวง

ปี ก่อนที่จะตัดสินใจลงหลักปักฐานทำศูนย์บำบัดผู้ติดยาเสพติดที่อินโดนีเซีย เนื่องจากมีเพื่อนยกบ้านให้เธอดำเนินการ เริ่มโครงการได้ไม่กี่วัน มีโทรศัพท์จากเพื่อนให้มาเป็นล่ามภาษาอังกฤษในเมืองไทย ๕ วัน จากวันนั้นถึงวันนี้ ๒๐ กว่าปีแล้วที่เธอเลือกใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทย ด้วยเหตุผลสั้นๆ เธอรักเมืองไทยและรักคนไทย

ย้อนอดีต

เมืองไทยช่วงแรกๆ ลำบากมาก เธอสื่อสารกับใครไม่ได้เลย พูดไทยไม่ได้ ภาษาอังกฤษสำเนียงไทยก็ฟังยากอีก ทำให้เวลาทำงานจะพูดให้กำลังใจใครสักคนก็ทำไม่ได้ แต่เธอไม่ท้อ เริ่มฝึกฝนภาษาไทยอย่างจริงจัง “...เรามีความพยายาม

เศรษฐกิจพอเพียงแบบชุมชน

เธอก่อนข้างสมดะใช้เสื่อผ้ามือสอง รัปลังของเครื่องใช้จากกรบริการ ออาศัยพาร์ตเมนท์ โดยมีเพื่อนออกค่าเช่าให้ เธอไม่เคยอดอยากขาดแคลนใดๆ ในยามที่เหมือนจะขัดสนก็มักได้รับความช่วยเหลือจากที่ต่างๆเสมอ อีกทั้งยังมี



ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่งที่เข้าใจการทำงานของเธอร่วมกันบริจาคเงินส่งมาให้เธอประจำ บ่อยครั้งจะมีผู้บริจาคเงินเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งสำหรับให้เธอใช้ในกิจกรรมช่วยเหลือสังคม อีกส่วนให้เธอไว้ใช้ส่วนตัว ซึ่งเธอจะทำบัญชีแยกส่วนไว้ชัดเจน

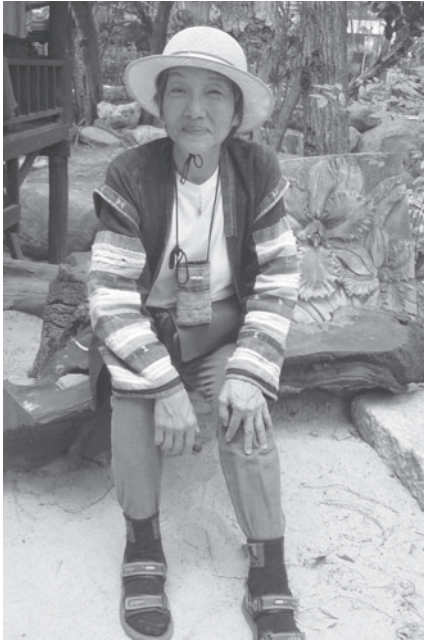
ทักษะเรื่องเงิน

๒๐ กว่าปีในเมืองไทย ชูชานไม่เคยหารายได้ทางอื่น ไม่เคยคิดสอนภาษาอังกฤษหรือเปิดบริษัท ไม่เคยสนใจอยากเป็นตัวแทนขายสินค้าแอมเวย์ ไม่จำเป็นต้องทำอะไรอื่นที่ไม่อยากทำ

เพื่อหาเลี้ยงตัวเอง “...เราไม่ปฏิเสธเงิน เพราะเราก็ยังต้องใช้มันอยู่ แต่เงินไม่ใช่ทุกอย่างในชีวิต มีมากก็ใช้ว่าจะมีความสุข...” เพราะความสุขของเธอไม่ได้อยู่ที่ตัวเงิน อีกทั้งเธอมีความเชื่ออยู่ลึกๆว่า ทรายใดที่ทำความดี เธอจะไม่มีวันอับจน และเมื่อไรที่เรากำความดี เราต้องได้ดี



ข้อมูลบางส่วนและภาพประกอบจากหนังสือ ค.คน
ฉบับที่ ๑๑ (๓๕) กันยายน ๒๕๕๑



หญิง ๒๓ เดือนทรหด เชียงใหม่มุ่งกทม.

ไทยโพสต์ ๑๕.๐๓.๕๓

สาวใหญ่ใจเพชรเดินเท้าทรหดความรุนแรงจากเชียงใหม่สู่กรุงเทพฯ ตอนนี้อยู่เมืองกำแพงเพชรแล้ววอนคนเสื้อแดงชุมนุมด้วยหลักสันติ อหิงสา ไม่ใช่ความรุนแรง พร้อมปลูกพลังเจียบร่วมกันแสดงแนวคิดไม่เห็นด้วยกับกลุ่มจุดไฟเผาบ้านเมือง เจ้าตัวเผยป่วยเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลือง แต่ต้องออกเดินพร้อมยอมสละชีวิตเพื่อรักษารธรรม ระบุมีประชาชนต้อนรับล้นหลาม

เมื่อวันที่ 14 มีนาคม นางฟ้าฉาย คำอโศก สาวใหญ่หัวใจแกร่ง วัย 63 ปี ชาวเชียงใหม่ ผู้ประกาศข่าวเดินเท้าจากจังหวัดเชียงใหม่มุ่งหน้าสู่กรุงเทพมหานคร เพื่อ

รณรงค์เรียกร้องให้การชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดงยึดหลักสันติ อหิงสา หยุดความรุนแรง และเชิญชวนให้ประชาชนร่วมกันแสดงพลังเจียบ ไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรงทุกรูปแบบ

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ขณะนี้นางฟ้าฉายได้เดินทางมาถึงจังหวัดกำแพงเพชร หลังจากเริ่มเดินตั้งแต่วันที่ 9 มีนาคมที่ผ่านมา จากจุดเริ่มต้นที่ลานอนุสาวรีย์ครูบาศรีวิชัย เชียงตอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ ก่อนเดินเท้าไปยังจังหวัดลำพูน ลำปาง ตาก กำแพงเพชร และเตรียมจะเข้าจังหวัดนครสวรรค์ต่อไป ซึ่งตลอดทางเธอเดินพนมมือเป็นสัญลักษณ์ในการวิงวอนขอร้องให้สังคมไทยเห็นด้วยกับแนวทางสันติวิธี

นางฟ้าฉาย คำอโศก ให้สัมภาษณ์ว่า การรณรงค์ครั้งนี้มุ่งหวังไม่ต้องการให้ความรุนแรงเกิดขึ้นกับประเทศไทยเหมือนเหตุการณ์สังกรรมนต์เลือดเมื่อปีที่แล้ว โดยส่วนตัวไม่ได้ต่อต้านการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดง แต่อยากให้ตระหนักถึงแนวคิดสันติ อหิงสา อโหสิ์ หยุดความรุนแรงทุกรูปแบบ พร้อมกับเชิญชวนให้สังคมไทยที่ไม่ต้องการเห็นบ้านเมืองลุกเป็นไฟ ช่วยกันออกมาแสดงพลังให้มากที่สุด เพื่อสะท้อนเสียงไปถึงกลุ่มผู้ชุมนุมได้รับรู้ว่าคุณส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้เกิดความรุนแรง ทั้งนี้ การชุมนุมเคลื่อนไหว



โซว์ลุงเท้าทำนั้วที่เพื่อนให้สวม
ระหว่างเดิน

วิชชี หนูน้อยวัย ๖ ขวบ ยืนยันว่าของแท้แน่นอน

ทางการเมืองเป็นสิ่งที่ไม่ทำได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้
ขอบเขตกฎหมาย ไม่ใช่อาวุธและไม่ละเมิดหรือ
คุกคามสิทธิผู้อื่น

"ทุกจังหวัดที่เดินรณรงค์มาแล้ว ดิฉันจะ
สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองนั้นๆ แล้วเดิน
เข้าในตัวเมืองผ่านตลาดร้านค้า แหล่งชุมชน

และสถานที่ราชการ รวมทั้งรอบนอกตัวเมือง แต่แต่ละวันจะเริ่มตั้งแต่
8 โมงเช้า เดินไปเรื่อยๆ จนกว่าร่างกายจะไปไม่ไหวแล้วค่อยหยุด
พัก ตลอดเส้นทางมีเรื่องราวประทับใจเกิดขึ้นมากมาย แต่สิ่งที่
เห็นได้ชัดเจนนคือ ตอนนี้มีประชาชนจำนวนมากที่เป็นพลังเงียบเข้า
มาให้กำลังใจและร่วมเดินรณรงค์อยู่เป็นระยะๆ" นางฟ้าฉายกล่าว

เธอบอกว่า ทุกวันที่ได้เดินรณรงค์ยุติความรุนแรงไม่ได้รู้สึก
หวาดกลัวอันตรายระหว่างเดินทาง และไม่กังวลว่าจะมีกลุ่มคนไม่
หวังดีเข้ามาทำร้าย เพราะชีวิตตัวเองได้เฉียดผ่านความตายมาแล้ว
ตอนนี้มีโรคประจำตัวป่วยเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองและตับโต
สุขภาพร่างกายก็ไม่แข็งแรงมากนัก แต่ก็ไม่คิดย่อท้อหรือยอมแพ้
เราเดินด้วยหัวใจที่เข้มแข็ง เดินไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงกรุงเทพฯ
หรือเหตุการณ์สงบเรียบร้อย เพราะเป้าหมายคืออยากให้สังคม
ไทยสงบสุข

"ถ้าหากดิฉันจะต้องตายเพราะเดินเท้าเข้ากรุงเทพฯ ก็ไม่เสียใจ คิดประจำใจของดิฉันคือ เรายอม
สละทรัพย์สินเพื่อรักษาอวัยวะ ยอมสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต และที่ถึงที่สุดแล้วต้องยอมสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม"
สาวใหญ่หัวใจแกร่ง วัย 63 ปี กล่าว

นางฟ้าฉายยังกล่าวถึงสถานการณ์เมืองเชียงใหม่ว่า ภาพความรุนแรงที่ปรากฏออกไปนั้นทำลาย
ภาพลักษณ์ของเชียงใหม่ ซึ่งโดยเนื้อแท้แล้วคนเชียงใหม่มีจิตใจอ่อนโยน รักสงบ และเอื้ออาทรต่อนักท่องเที่ยว
แต่เหตุการณ์รุนแรงต่างๆ ที่เกิดขึ้นล้วนเป็นเพียงน้ำมือของคนบางกลุ่ม ไม่ใช่คนส่วนใหญ่อย่างแน่นอน



You've got mail

ทawanไร่แส

No virus found in this incoming message

Checked by Gu-Eng

From : rkrisanamis@yahoo.es

To : tawanraisaeng@live.co.uk

Forward : My Cookies!

Subject : Anyone who loves cookies!

คุกกี้ของฉัน (ประเทศเฮติ)

ในประเทศเฮติ คุณรู้ไหมว่า ชาร์ลีน คุมีส์ สาวน้อยผู้ยากจนที่อาศัยอยู่ในสลัมกรุงปอร์โตแปรงซ์ กินอะไรเป็นมื้อกลางวัน

.. ถ้าได้ฟังคำตอบแล้วคุณอาจจะอึ้งด้วยความสลดใจ เพราะเธอต้อง กินดิน เป็นอาหารประทังชีวิต...

ราคาอาหารที่พุ่งขึ้นพรวดพราดทำให้คนยากจนในเฮติไม่สามารถแม้แต่จะหาข้าวเพียงแค่วันเดียวมาลูบท้องได้ บางคนเลยต้องค้นหาทางออกที่สิ้นหวังเพื่อเติมเต็มกระเพาะที่ว่างเปล่า

ชาร์ลีน สาวน้อยวัย 16 ซึ่งมีลูกชายอายุหนึ่งเดือนแล้วคนหนึ่ง ต้องหันมาพึ่งพิงวิธีประทังความหิวแบบโบราณของเฮติ นั่นคือ การกินคุกกี้ที่ทำด้วยดินเหลืองจากที่ราบสูงทางตอนกลางของประเทศ



คินชินิกนี้ถูกใช้เป็นยาลดครกใน
กระเพาะ รวมถึงเป็นแหล่งแคลเซียมของผู้
หญิงท้อง และเด็กๆชาวเฮติมานานแล้ว
แต่ในสถานที่หลายแห่ง อาทิ ในสลัมไซท์
โซลิสที่ซาร์ลีน และลูกน้อยอาศัยอยู่ในบ้าน
ขนาด 2 ห้องร่วมกับพี่น้อง 5 คน และพ่อ
แม่ที่ตกงานอีก 2 คนแล้ว คู่กักที่ทำจากคิน
เกลือ และคักชินิกนี้ได้กลายมาเป็นอาหารประจำวันไปแล้ว



ซาร์ลีนบอกว่าเวลาที่แม่ของเธอไม่ได้ทำกับข้าว เธอต้องกินคักกักคินเป็นอาหารวันละ 3 มื้อ
เลยทีเดียว ส่วนลูกน้อยของเธอที่ชื่อว่า "วูดสัน" นั้นนอนนิ่งอยู่บนคักของซาร์ลีน คุณอมลงเล็ก
น้อยกว่าเมื่อช่วงแรกเกิดที่มีน้ำหนัก 2.8 กิโลกรัมเสียอีก

ถึงแม้ว่าเธอจะชอบรสชาติที่เหมือนเนยแล้วก็ตามคักกักคินนี้ แต่ซาร์ลีนบอกว่าคักกัก
คินทำให้เธอปวดท้อง แถมเวลาที่เธอให้นม "วูดสัน" ก็ดูเหมือนว่าบางครั้งลูกน้อยก็จะมีอาการ
จุกเสียดคล้ายเช่นกัน

ทั้งนี้ ราคาอาหารในประเทศหมู่
เกาะแถบทะเลแคริบเบียนบางแห่งนั้นพุ่ง
ขึ้นมากถึง 40% ส่วนหนึ่งเป็นผลจาก
ภาวะน้ำท่วม ทำให้พืชผลทางการเกษตร
ได้รับความเสียหายจากฤดูเฮอริเคนเมื่อ
ปีที่แล้ว จนทำให้องค์การอาหารและ
เกษตรกรรมแห่งสหประชาชาติ (เอฟเอโอ)
ต้องประกาศภาวะฉุกเฉินในเฮติ และอีก
หลายประเทศในภูมิภาคเดียวกัน





ทางด้านบรรดาผู้นำ
ประเทศแถบแคริบเบียนเอง
ก็ได้จัดการประชุมฉุกเฉินขึ้นใน
เดือนธันวาคมที่ผ่านมาเพื่อ
หารือกันเรื่องลคภาชีอาหาร
และสร้างฟาร์มประจําภูมิภาค
ขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อลดการพึ่งพิง
สินค้านำเข้า

ที่ตลาดในสลัมลา ซาลิเนส
ชาว 2 ถ้วยวางขายกันอยู่ที่ 60 เซนต์สหรัฐ มีราคาเพิ่มขึ้นจากเมื่อเดือนธันวาคม 10 เซนต์ และ
เพิ่มขึ้นจากช่วงหนึ่งปีที่แล้วถึง 50% เลยทีเดียว ส่วนราคาถั่ว นมข้นหวาน และผลไม้ก็ขึ้นใน
อัตราเท่าๆกัน แม้แต่ราคาของดินที่กินได้ยังขยับขึ้นเกือบ 1.50 ดอลลาร์สหรัฐ

ปัจจุบัน ราคาดินที่นำมาทำคูกี้ 100 ขึ้นนั้นสูงถึง 5 ดอลลาร์ หรือเฉลี่ยขึ้นละประมาณ 5
เซ็นต์ก็ยังนับว่าถูกอยู่ดีเมื่อเทียบกับอาหารประเภทอื่น พ่อค้าจะขยับบรรทุกขนดินจากเมืองฮินเซ



ทางภาคกลาง มายังตลาดแล้วพวก
ผู้หญิงก็จะซื้อดินไปทำคูกี้ ก็จะ
แบกถึงบรรจุกิน และน้ำขึ้นบันได
ไปยังหลังคาตึกที่เคยเป็นคุกเก่า
มาก่อน แล้วไปคลุกเคล้าส่วนผสม
หยอดดินเป็นชั้นคูกี้ แล้วตาก
แดดที่ร้อนระอุจนแห้งสนิท

คูกี้ที่ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้วจะถูกจัดใส่ถังแล้วแบกกลับไป

วางขายที่ตลาด หรือไม่ก็วางขายกันตามถนน นักข่าวที่ลองกินคูกี้ก็พบว่าเนื้อเหนียวละมุน แต่จะดูเคอะความชื้นทั้งหมดภายในปากออกมาทันทีที่ที่ลิ้นแตะขึ้นคูกี้ก็ แอมรสชาติดันไม่พึงประสงค์ของกินจะยังอบอวลอยู่ในปากต่อไป เป็นเวลานานหลายชั่วโมงเลยทีเดียว

สำหรับเรื่องของผลกระทบจากการกินคูกี้ก็คือนั้น ผลการประเมินออกมาหลากหลายมาก เจอร์ลด์ เอ็น คัลลาฮาน ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบภูมิคุ้มกันจากมหาวิทยาลัยรัฐโคโลราโด ในสหรัฐซึ่งศึกษาเรื่องการกินดินเป็นอาหารกล่าวว่า ดินอาจมีปรสิตหรือสารพิษที่ทำให้ถึงตายได้ แต่ก็อาจทำให้ภูมิคุ้มกันโรคบางชนิดของทารกในครรภ์แข็งแรงขึ้นได้เช่นกัน ขณะที่แพทย์ชาวเฮติเองกล่าวว่าการกินคูกี้ก็ดินเป็นอาหารอาจเสี่ยงต่อการขาดสารอาหารได้

แต่ชาวเฮติก็ได้ว่า "ฉันหวังว่าสักวันหนึ่งจะมีอาหารพอกิน จะได้หยุดกินดินพวกนี้เสียที่ ฉันรู้หรอกน่าว่ามันไม่ดีต่อตัวเอง"

พูดง่าย ๆ ก็คือไม่มีใครอยากกินดินกันหรอก แต่พวกเขามีทางเลือกอื่นนอกจากนี้หรือ

อย่าลืมทานข้าวให้หมดจานนะคะ



แสดงความคิดเห็นหรือส่งสิ่งที่น่าสนใจมาได้ที่ tawanraisaeng@live.co.uk

'แม่วัยใส'

คลื่นโถมซัดคุณภาพสังคมไทย

ปรากฏการณ์ 'แม่วัยใส' ขยายตัวเป็นประเด็นโจษขานกันในโลกตะวันตกเมื่อสิบกว่าปีก่อน และข้อมูลล่าสุดชี้ว่า วันนี้ประเทศไทยก้าวเดินตามแล้ว !

หากเป็นครอบครัวไทยยุค 'แม่พลอย' สาวน้อยวันกระเตาะแค่ ๑๕-๑๖ ก็รับบทแม่ได้อย่างไม่มีเหตุตะขิดตะขวงใจ เพราะการออกเรือนตั้งแต่เริ่มเป็นสาวถือเป็นขั้นตอนปกติของชีวิตในยุคนั้น อีกทั้งโครงสร้างครอบครัวที่อยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่ มีผู้อาวุโสเป็นที่ปรึกษาและแวดล้อม ด้วยญาติมิตรคับคั่ง โอบเอื้อให้การรับบทแม่เป็นไปได้ตามครรลอง

แต่สำหรับครอบครัวยุคใหม่ที่มีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยว อีกทั้งโลกของสาวน้อยต่างยังอยู่ในโลกของการศึกษาเล่าเรียน การรับบทแม่ตั้งแต่วัยใสมักกลายเป็นปมปัญหาที่ก่อผลสะท้อนทั้งต่อชีวิตของตนเอง ลูก คนรอบข้าง และสังคมโดยรวม เพราะขาด 'ตัวช่วย' และความพร้อมให้ดำเนินบทบาทแม่ได้อย่างมีคุณภาพ

แม้มีรายงานสม่ำเสมอว่า ผู้หญิงไทยวัยเจริญพันธุ์ตัดสินใจมีลูกลดลงอย่างต่อเนื่อง



เนื่อง แต่ขณะเดียวกัน รายงานสถานการณ์ต่อไปนี้ ได้ชี้ให้เห็นถึงประเด็นอีกด้านหนึ่งที่น่าจับตาอย่างยิ่ง นั่นคือ แนวโน้ม ‘แม่วัยใส’ ซึ่งอยู่ในช่วงอายุที่ยังขาดวุฒิภาวะที่จะเป็นแม่ กำลังขยายจำนวนในสังคมไทย

อีกทั้งยังชี้บอกว่า สังคมของเราในวันนี้มีเด็กหญิงที่ยังไม่เคยล้มรสการเป็นวัยรุ่น แต่ต้องก้าวสู่ภาวะ ‘แม่’ เสียแล้วรวมอยู่ด้วย !!!

ถึงยุค ‘ขาขึ้น’ ของ ‘แม่วัยใส’

ข้อมูลแนวโน้มสถานการณ์การมีบุตรของเด็กหญิงในประเทศไทย ที่จัดทำโดย ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ทำการศึกษาการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรของหญิงในประเทศไทย ๒ กลุ่ม ระหว่างหญิงที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี และหญิงที่มีอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี เทียบกับจำนวนหญิงทั้งหมดที่ตั้งครรภ์และคลอดบุตร โดยการประมวลผลจากข้อมูลทะเบียนเกิดของสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง ระหว่างปี ๒๕๔๐-๒๕๕๑ พบว่า

- แนวโน้มการตั้งครรภ์และคลอดบุตรของหญิงอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีบริบูรณ์ ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๐-๒๕๕๑ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจาก ร้อยละ ๐.๑๓ ในปี ๒๕๔๐ เป็นร้อยละ ๐.๓๘ ในปี ๒๕๕๑

- สำหรับแนวโน้มการตั้งครรภ์และการคลอดบุตรของหญิงอายุต่ำกว่า ๒๐ ปีบริบูรณ์นั้น จะเห็นได้ว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นนับตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ เป็นต้นมา และแม้ว่าในบางปีจำนวนการตั้งครรภ์และการคลอดบุตรของหญิงอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี จะมีแนวโน้มลดลงจากเดิม แต่ก็เป็นการลดลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ข้อมูลเพิ่มเติมจากกองอนามัยเจริญพันธุ์ กรมอนามัย แสดงให้เห็นว่าเมื่ออัตราการตั้งครรภ์ของมารดาที่มีอายุน้อยกว่า ๒๐ ปี ตั้งแต่ปี ๒๕๔๒-๒๕๔๙ มีตัวเลขขึ้นๆลงๆอยู่บ้าง แต่หากมองในภาพรวมพบว่าแนวโน้มไปในลักษณะ ‘ขาขึ้น’

ข้อมูลจาก ‘ต้นคิด’ จดหมายข่าวรายเดือน

สำนักงานพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารสุขภาพ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๒





ครองสัดส่วนถึง หนึ่งในห้า ของแม่ ที่มากตลอดปีนี้

เฉพาะในปี ๒๕๕๒ นี้ ข้อมูลจากระบบรายงานเฉพาะกิจ โรงพยาบาลสายใยรักแห่งครอบครัว พบว่า อัตราแม่ที่มีอายุน้อยกว่า ๒๐ ปีที่คลอดบุตร ซึ่งมีแนวโน้มลดลงในช่วงปลายปี ๒๕๕๑ กลับสูงขึ้นอีกตั้งแต่ต้นปี ๒๕๕๒ จนถึงปัจจุบัน (เดือนสิงหาคม) อีกทั้งยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นสูงมากกว่าปีที่ผ่านมาด้วย

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ นำไปสู่คำถามมากมายว่าเกิดอะไรขึ้นกับสังคมของเรา ขณะเดียวกันก็ผลักดันให้เราต้องไปให้ไกลกว่าการจับด้วยคำถาม

เพราะสถานการณ์นี้เรียกร้องให้ เราต้องคิดและทำอะไรกันอีกมากมายทีเดียว



แม่ผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์ ตัดสินใจมีลูกทดลองอย่างต่อเนื่อง แต่ขณะเดียวกัน แนวโน้ม ‘แม่วัยใส’ ซึ่งอยู่ในช่วงอายุที่สังขาดวุฒิภาวะที่จะเป็นแม่ กำลังขยายจำนวนในสังคมไทย อีกทั้งยังมีเด็กหญิงที่ไม่เคยสัมผัสการเป็นวัยรุ่น แต่ก็ต้องก้าวเข้าสู่ภาวะ ‘แม่’ เสียแล้ว รวมอยู่ด้วย !

รับบท ‘แม่’ เมื่อยังไม่พร้อม ‘หลุมดำ’ ชีวิตที่หลีกเลี่ยงได้



สถานะ ‘แม่’ นั้นเกิดกลางคันไม่ได้ และจะนำความสุข ความภูมิใจ ต่อเมื่อในวัยที่พร้อมต่อไปนี้คือ ๑๐ ข้อแนะนำเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่ก้าวสู่การเป็นแม่แบบไม่พร้อม

๑. วัยรุ่นชายหญิงควรวางตัวต่อกันอย่างสุภาพ ให้เกียรติซึ่งกันและกัน และเรียนรู้ถึงความคิดต่างกันของหญิงชายในเรื่องเพศ ความตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างชายหญิง จะเป็นการป้องกันกรณีเพศสัมพันธ์ที่ไม่คาดคิด

- ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์ได้โดยไม่มีความรัก เพศสัมพันธ์เป็นการหาความสุขร่วมกันและไม่ต้องผูกพัน

- ผู้หญิงมีเพศสัมพันธ์เพราะความรัก ถ้ามีเพศสัมพันธ์กับชายใด จะต้องมีความผูกพันกับชายคนนั้น

๒. วัยรุ่นชายควรคิดเสมอว่าวัยรุ่นหญิงเป็นเพศเดียวกับแม่ พี่น้องควรช่วยเหลือและให้เกียรติ

๓. หลีกเลี่ยงการถูกเนื้อต้องตัวกัน เพราะอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่คาดคิดได้

๔. หลีกเลี่ยงการไปพักค้างคืนร่วมกันเป็นหมู่คณะ หรือตามลำพัง

๕. หลีกเลี่ยงการอยู่ด้วยกันตามลำพังในที่ลับตาคน

๖. หลีกเลี่ยงการไปในสถานที่เปลี่ยว โรงแรม และสถานเริงรมย์ทุกรูปแบบ

๗. หลีกเลี่ยงการนัดหมายกับเพศตรงกันข้ามในยามวิกาล โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิง

๘. ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด หรือสารเสพติดใดๆ เพราะอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ

๙. วัยรุ่นหญิงควรแต่งกายเรียบร้อย และมีจิต ไม่ควรแต่งกายในลักษณะที่ยั่วยุให้ผู้พบเห็นเกิดอารมณ์ทางเพศ

๑๐. หลีกเลี่ยงการคบเพื่อนที่ชวนออกไปเที่ยวข้างนอก โดยเฉพาะกับคนแปลกหน้า



โอม

ลารา ริโอส เขียน
รัศมี กฤษณมิมิ แปล
วิกกี ราโมส ภาพประกอบ

ต่อจากฉบับที่แล้ว

๑๒

วันนั้นอากาศร้อนและท้องฟ้าสดใสเริ่มหมอก ใบบนกิ่งไม้สั่นไหวจากแฉวงจากแสงอาทิตย์ตอนสิบโมง โอมเกิดความรู้สึกอยากไปเยี่ยมซานติอาโกและฆวนิตา แล้วเด็กสาวก็ได้พบเพื่อนทั้งสอง ขณะกำลังล่าเจ้าแพคคะ

“โพรงเริ่มต้นตรงนี้เห็นไหม ที่มีหลุมนี้แหละ” ซานติอาโกอธิบาย

“แต่ทางหนี อยู่เลยออกไปโน่น ที่ที่มีใบบนกิ่งไม้ก่องพะเนินนั่นแหละ” ฆวนิตาบอก

“แล้วทางหนีเอาไว้ทำอะไรกันล่ะ”

“มันก็เป็นทางออกอีกทางของโพรงซึ่งอำพรางไว้ด้วยใบบนกิ่งไม้ เจ้าแพคคะ เป็นสัตว์ที่ฉลาดมาก ถ้ามีศัตรูตามล่า มันจะวิ่งหนีเข้าโพรง จากนั้นสักพักมันก็จะหลบไปยังทางหนีขณะที่ผู้ล่ายังคงอยู่เป็นชั่วโมงๆ โดยคิดว่ามันจะออกมาจากโพรงซึ่งมันมุดเข้าไป แต่ที่ไหนได้ ไม่มีทางได้เห็นแม้แต่ปลายหางของมันหรอก”

ซานติอาโกพูดจบพร้อมรอยยิ้ม

“แล้วพวกเธอรู้ได้ไงล่ะ ว่ามันยังอยู่ในโพรงนั้น” โอมถาม

“ก็เพราะเราเห็นมันเข้าไป แล้วยังไม่ยอมออกมาทั้งจากโพรงและทางหนีเลย” ฆวนิตาตอบ

“วิธีที่ดีที่สุด คือเราต้องใช้ถุงกระสอบจับมัน นี่แน่ะ



เธอทั้งสองเปิดปากกระสอบไว้บนกองใบไม้ ถ้ามันพยายามไปยังทาง หนี ก็จะมุดเข้ากระสอบพอดี ขณะที่มันพยายามทำให้มันตกใจโดยการเหยยไม้เข้าไปในโพรง”
“ฉันทักมันกั๊ด”

“อย่าซึกกลับไปหน่อยเลย ฆวนิตา เรามาถือกระสอบด้วยกัน ฉันทจะช่วยจับจากมูมนี่” โมให้กำลังใจ

“อย่างนั้นแหละ เอาละนะ” ซานติอาโกร้องสองสามวินาทีต่อมา ฆวนิตาก็กระโดดโหยงด้วยความตกใจกลัวพลางร้องว่า

“มันเข้าไปในกระสอบแล้ว! มันเข้าไปแล้ว! เราจะทำยังไงต่อดี”

แต่โมซึ่งว่องไวและกล้าหาญ รีบรวบปากถุงด้วยมือทั้งสอง

“อยู่นี่แล้ว คราวนี้พวกเธอก็มีอาหารอร่อยๆ กินกัน แล้วละ”

ซานติอาโกเดินอ้อมเข้ามาใกล้ ผมเผ้ายุ่งเหยิง เส้นผมที่ๆของเขาปรกหน้าผากปิดดวงตาทั้งสอง โมยื่นสัตว์ที่จับได้ให้ แล้วเขาก็ชะโงกหน้าไปดมมัน

“ชนิดมีลาย อย่างดีเสียด้วย”

“ไหนดูซิ ของดูหน่อย” สองสาวพากันตะเบ็งเซ็งแซ่

“คล้ายแดงโมเลยนะ มีลายพริ้วไปหมด”

“อร่อยมากเลยละ” ซานติอาโกบอก

“เป็นเนื้อซึ่งฉันทชอบที่สุดเลย”

พวกเขามัดปากถุงแล้วทิ้งมันไว้ในห้องครัวข้างกระท่อม จากนั้นจึงออกไปนั่งคุยกันที่ใต้ต้นมะม่วง

โมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น และกังวลว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับบรรดาพี่ชายของเธอ แต่เก็บเรื่องหินและความปรารถนาที่จะเป็นชู้เกี้ยวไว้เป็นความลับ

“ไอ้ที่มองเห็นหน้าในน้ำนั้นมันเป็นยังไง”
ฉวนนิดาถามด้วยความกลัว

“ตาบอกว่ามันเป็นพลังอำนาจ และฉันก็ต้องใช้ประโยชน์จากมัน”

ฉวนนิดาไม่ชอบพูดคุยเรื่องแบบนี้ มันทำให้เธอกลัวและรู้สึกไม่ปลอดภัย เดี่ยวๆ ก็ต้องคอยหันไปดูข้างหลัง ราวกับว่ามีใครกำลังจู่กรรโชกอยู่ ดังนั้นเธอจึงรีบลุกขึ้นพลางพูดว่า

“ฉันจะกลับละ ฉันเพิ่งทำกระเป๋าเสร็จ แล้วก็อยากจะอวดเธอด้วยนะ”

“เอาลูกศรมาด้วย” พี่ชายตะโกนฉวนนิดาจึงกลับมาพร้อมทั้งของทั้งสองอย่าง

“เยอะจังเลย” โมแปลลใจ

“ในกระท่อมยังมีอีกนะ แล้วก็คันธนูด้วย”

“มันแข็งแรงและสวยงามมาก”

“ไอ้ เพราะฉันใช้ไม้ เปฌิมาเย*ทำ มันเหมาะมากสำหรับใช้ล่ากวางและเสือด่า จับดูปลายลูกศรนี้สิ แล้วเธอจะรู้ว่ามันแหลมแค่ไหน”

“จริงด้วย ถ้าใครโดนลูกศรพวกนี้เข้าละก็ต้องตายแน่ เอาละตอนนี้ฉันอยากจะดูกระเป๋า

เธอแล้วนะ ฉวนนิดา”

เด็กสาวอวดกระเป๋าเพื่อนด้วยความภาคภูมิใจ มันเป็นผ้าทอที่เธอและแม่ช่วยกันทำ เพื่อขายให้พ่อค้าผิวขาวซึ่งจะมารับซื้อของทุกเดือนในราคาที่ถูกลงแสนถูก

“สวยจริงเลย ฉวนนิดา เธอหาสีทั้งสามมาทำเชิงผ้าได้จากไหน”

“สีแดงมาจากเปลือกไม้และใบไม้ สีเหลืองมาจากรากไม้ และสีน้ำเงินมาจากไม้พุ่ม เราเรียกไม้พุ่มที่ให้สีน้ำเงินว่า ‘ต้นดิ่งหมึก’ กระเป๋าที่ฉันทำกับแม่จะมีเพียงเชิงเดียว และมันจะเป็นสีกาแฟ เราได้สีมาจากต้นโคโคโลเต”

“ฉันรู้จักต้นนี้ดี ชานติอาโกบอเก้ มันคล้ายต้นฝ้าย”

“สีที่ฉันชอบมากที่สุดคือสีม่วง” โมว่า “แต่หายากมาก”

“ไอ้” ฉวนนิดาเห็นด้วย “ต้องเอามาจากหอยสังข์พันธุ์มูริเซแถมยังต้องไปหาไกลถึงทะเลโน้นนั่นะ”

“พวกเธอรู้จักทะเลด้วยหรือ”

“ไอ้ มันสวยจริง ๆ เลย ฉวนนิดา เหลือกตาขึ้นจนมองไม่เห็นตาดำแสดงอาการว่าชอบมาก ฉันทันไปทะเลเมื่อปีที่แล้ว มันช่างมีน้ำมากมาเสียจริงๆ”

“ว่ากันว่าใครที่จะได้เห็นทะเลเป็นครั้งแรก ต้องไปกับคนซึ่งเคยเห็นมันมาก่อน หากต้องการเปลือกหอยสีต่างๆ ต้องหันหลังให้ทะเล แล้ว

ขว้างเมล็ดข้าวโพดสีขาวลงน้ำ วันต่อมาเปลือก
หอยที่สวยงามที่สุดในโลกจะปรากฏขึ้น ไข่ที่ฉันทิ้ง
อยู่กับสร้อยนี้ก็ได้มาจากตาซึ่งเคยไปทะเลมาครั้ง
หนึ่ง”

“ฉันชอบสร้อยเส้นนี้ของเธอแต่ไหนแต่
ไรมา โม ถ้าเธอเกิดชอบอะไรของฉัน เราค่อยมา
แลกกันนะ”

“ก็ได้ ถือเป็นสัญญาแล้วกัน” โมว่า
พลางยิ้มอย่างมีเลศนัย “ฉันต้องกลับบ้านแล้ว
ล่ะเพราะใกล้เที่ยงเต็มที แล้วฉันก็หิวด้วย”

เด็กทั้งสามบอกลากัน

อากาศร้อนและผืนดินที่โมเดินผ่านก็แห้ง
แล้งแตกกระแหง

“ว่ากันว่าภูตผีปีศาจจะอยู่ตามขุนเขาและใน
หุบลึก” เด็กสาวคิด ‘แต่ที่พื้นดินข้างล่างนี้มีแต่
วิญญาณดีๆ เพียง! ขอให้วิญญาณที่ดีสักสองสาม
ตนออกมาจากรอยแยกเพื่อช่วยเราด้วยเถิด
เพราะเราต้องการความช่วยเหลืออย่างยิ่ง ฉันไม่รู้
ว่าทำไมเราต้องเผชิญกับความยากลำบากนัก
กว่าจะได้อะไรมาสักอย่าง เราอยากจนซ้ำร้ายยัง
มีคนมาขโมยของจากเราอีก รวมทั้งยึดที่ดินทำ
กินด้วย เราถูกข่มเหงเอาเปรียบสารพัด พวก
พ่อค้าคนครากกระบี่ ที่เราทำขาย งานซึ่งต้องใช้
ทั้งฝีมือและเวลาเพื่อแลกกับเงินเพียงน้อยนิด
ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงอยากเรียนหนังสือและเรียนรู้
สิ่งต่างๆ เพื่อว่าจะได้ไม่ถูกหลอกอีกต่อไป’

๘

เช้าตรู่วันจันทร์ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น โม่เช็ก
เข้าไปยังห้องเล็กๆ ที่ใช้ใบกล้วยมุงหลังคา และ
กันเป็นผนัง ในห้องนั้นมีเตียงซึ่งทำจากไม้ท่อน
เล็กๆ เก้าอี้ยาว เพล และมาราคัส* ภาชนะ
ใส่กาแฟดำผสมน้ำเพื่อไม่ให้ขมเกินไป

โม่เชดั้นตื่นกระวนกระวายมาก แต่มี
ความปรารถนาเต็มเปี่ยม ที่จะเริ่มต้นการเรียนรู้
เด็กหนุ่มอยากเป็นซูเกียที่ดี จะได้นำความรู้ไป
ผนวกกับการศึกษาแพทยศาสตร์ซึ่งเขาจะได้
ร่ำเรียนในมหาวิทยาลัยเพื่อรักษาผู้ป่วย โดย
เฉพาะอย่างยิ่งชนเผ่าของเขา คนชายขอบที่ต้อง
ทนทุกข์ทรมานและไม่ได้รับการเหลียวแล

เขานั่งคอยผู้เฒ่าอยู่บนเตียง นึกถึงสี่คืนที่
ผ่านไปพร้อมกับการสวดขอก่อนหินวิเศษจากชิโบ
แล้วจากนั้นก็นึกถึงเย็นวันที่ไปโยนข้าวโพดขาว
ลงน้ำกับตาของโมและหลังจากอดอาหาร
เขาก็ไปเก็บหิน

“เดี๋ยวท่านผู้เฒ่าก็คงกลับมาพร้อมกับหิน
ของฉัน”

จริงดังคาด หนึ่งนาทีก่อนให้หลัง ซูเกียก็ปรากฏกายขึ้น
เขาก้าวช้าๆ เข้ามาในห้อง มือข้างหนึ่งถือเทียน
และอีกข้างถือถุงถักสำหรับใส่ก้อนหินวิเศษ

“เอาล่ะ ข้ามาถึงแล้ว เจ้าพร้อมรึยัง”

“พร้อมแล้วครับ”



“ดีมาก เรานั่งกันที่พื้นนี้แหละ ข้ามีเรื่อง
ต้องอธิบายเจ้าหลายเรื่องด้วยกัน”

ว่าแล้วก็เทหินแบนๆ ก้อนเล็กๆ กล้าย
เหรียญห้าก้อนลงบนพื้น ผู้เฒ่าหยิบหินก้อนแรก
ที่เป็นสีแดงขึ้นมาด้วยมืออันมั่นคง

“เราเรียกมันว่า ‘เซี่ย’” ผู้เฒ่าบอกพลางชี้
ไปที่ก้อนหินทั้งหลาย

“สีแดง เอาไว้ทำนายว่าจะพบศัตรูตามเส้น
ทางที่เราไปหรือไม่ ถึงแม้ว่าชูเกียบางคนจะใช้
หินไปในทางที่มีลูกต้อง แต่เจ้าจงอย่าทำเช่นนั้น
เป็นอันขาด” เขาพูดขณะชี้หน้าโฆเซ “ส่วน
ก้อนสีนวลดูหินอ่อนนี้ ก็เพื่อดูว่าจะประสบ
ความสำเร็จหรือไม่และรักษาโรคไขข้ออักเสบด้วย”

จากนั้นก็ใช้นิ้วหยิบหินก้อนสีขาวมีแต้มเล็กๆ
และอธิบายเพิ่มว่า

“ก่อนนี้ใช้รักษาอาการตัวร้อน เป็นไข้ ข้า
ไม่รู้ว่า ชิโบให้หินเจ้าจากแม่น้ำที่เราไปหยิบมัน
ขึ้นมาได้อย่างไร เพราะปกติแล้วมันต้องไป
ปรากฏอยู่ในที่ที่ไม่ใช่ของคนพื้นเมือง และหิน
พวกนี้ใช้รักษาโรคภัยไข้เจ็บอื่นๆ ด้วยเช่น
อาการปวดต่างๆ ปัญหาเรื่องท้องไส้ หรือ
คลื่นเหียนอาเจียน”

“แล้วก้อนที่มีลายริ้วๆ นี้ล่ะครับ”

“ช่วยให้ผู้หญิงหลังคลอดบริสุทธิ์ สะอาด
ขึ้น”

“เราเหลืออีกก้อนเดียวครับ”

“ใช่ ก่อนสุดท้าย คล้ายๆ หินน้ำโขกในการตกปลาล่าสัตว์ ชาวเวียงใต้คุณธรรมก็จะก่อเรื่องร้ายๆ กับคนที่เขาไม่ชอบด้วยหินเหล่านี้ อาจฆ่าแวงหรือทำให้พิถลพิการ บางครั้งก็ให้เกิดอุบัติเหตุ ถึงขนาดให้ถูกงูกัดก็ยังทำได้ แต่เฉพาะชูเกียเท่านั้นถึงจะทำเรื่องพวกนี้ได้ ก็อย่างที่เจ้าเห็น โรคแต่ละอย่างต้องใช้หินซึ่งต่างกันไป วันข้างหน้าเจ้าต้องมีหน้าที่หาหินสีอื่นๆ อีก”

“แล้วผมจะหาได้จากไหนกันล่ะครับ ณ จุดเดิมที่เราได้พวกนี้มาหรือเปล่าครับ”

“ไม่ใช่ว่า เจ้าต้องไปหาจากแม่น้ำที่ตาลามังกา บริเวณนั้นจะมีหินที่ดีที่สุด และหินจำพวกนี้อยู่ในตัวสัตว์ก็มี หมอเรียกว่า นิว กตผิวหนังก็รู้สึกได้ ชูเกียจะฆ่าสัตว์ เช่นหมูป่าหรือแพะแล้วเอาหินเล็กๆ ออกมา มันมักจะมียี่เสือก ใช้สำหรับนำโขกเวลาล่าสัตว์ หินยังทำนายโรคต่างๆ เมื่อมีอาการปวดท้องได้ด้วย”

“แล้วมันทำงานยังไงครับ”

“มันทำหน้าที่เหมือนสะพานเชื่อมเรากับอีกโลก เมื่อมีคนถาม พวกเขาก็จะตอบเราผ่านทางหินสีต่างๆ เพียงแต่พวกมันไม่พูด แต่เคลื่อนไหวและส่งเสียงเท่านั้น”

“ชูเกียทุกคนต้องใช้มันใช่ไหมครับ”

“ใช่ เรามีหินมากมายหลากสีทีเดียว คนที่คิดจะรักษาผู้ป่วยให้ใช้สีขาว มันจะช่วยบอกว่าผู้ป่วยรู้สึกอย่างไร และเป็นโรคอะไร ชูเกียจะจับเขาและเริ่มสวดบทที่เจ้าจะเรียนในอีกประเดี๋ยวนี้

แหละ จากนั้นก็เอาหินใส่อุ้งมือขวา แล้วเอ่ยชื่อโรคต่างๆ ที่รู้จัก เช่น ถ้ามาว่าพูดว่า ‘โรคไขข้ออักเสบ’ แล้วหินกระดอนขึ้นหรือส่งเสียงก็หมายความว่า นั่นคือโรคของผู้ป่วย”

ครั้นอธิบายนแล้ว ชูเกียก็บอกโมเซว่า จะออกไปข้างนอกสักครู่ ให้เด็กหนุ่มทบทวนสิ่งที่ได้ฟัง แล้วเขาจะกลับมาสอนบทสวดต่อไป

เมื่อผู้เฒ่าอิกนาซิโอบออกไป โมเซจึงใช้โอกาสนี้ดื่มกาแฟเล็กน้อย แต่ขณะที่กำลังเสิร์ฟกาแฟให้ตนเองอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงลมเป่าเบาๆ แล้วเทียนก็ดับ

ความมืดเข้าดับดวงตาทั้งสอง เขารู้สึกโดดเดี่ยวโหวงเหวง หัวใจก็เต้นรัว โมเซมิได้หวาดกลัวความมืดมิดหรือการปราศจากแสงสว่าง ทว่ากลับบางอย่างซึ่งหมิ่นยิ่งกว่าราตรีกาล และเขาสังหรณ์ใจว่าอยู่ข้างกาย ณ ขณะนี้ โฆเซไม่ขยับเขยื้อนตรวจกระทั่งแสงแห่งอรุณรุ่งค่อยๆ แยมออกมาอย่างเอียงอ้าย ลอดผ่านใบกล้วยรำไรๆ ผู้เฒ่ากลับเข้ามาสองสามชั่วโมงให้หลัง และเห็นโมเซนอนลึ้มตาอยู่บนเตียง

“มีอะไรอย่างนี้ แล้วเกิดอะไรขึ้นกับเทียนล่ะ” ผู้เฒ่าถาม

“ผมได้ยินเสียงเหมือนมีใครมาเป่าลมข้างๆ ตัว แล้วทันใดนั้นเทียนก็ดับ”

“นี่เป็นกลางดี แสดงว่ามีวิญญาณอยู่ใกล้ๆ”

โมเซไม่ไข่คนไข่ตลาด แต่รู้สึกเย็นหลังวบราวกับว่าใครเอากบมาขยัดลงไปใในเสื้อ แม้กระนั้น

เขาก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงถามว่า

“การรักษาผู้ป่วยต้องใช้เวลานานเท่าไรครับ”

“ก็แล้วแต่ ยาของชนเผ่าไม่รวดเร็วเหมือนยาฉีด เราค่อยๆ รักษาให้ความปวดทุเลาลง และต้องใช้เวลาราวหนึ่งเดือนถึงจะหาย เมื่อหินต่างๆ บอกว่าผู้ป่วยเป็นอะไร เราก็ต้องดมยาสมุนไพรซึ่งอาจใช้เปลือก หน่อ ต้นอ่อนหรือราก นอกจากนี้เรายังสวดเจริญชโยเพื่อช่วยให้ช่วยรักษาลำพังหินเพียงอย่างเดียวใช้งานไม่ได้หรอก มันต้องทำงานด้วยกันเยอะทีเดียวนะ ข้าเองสอนชูเกียมากี่มาก บางคนใช้เวลาหลายปีเลยล่ะกว่าจะเรียนรู้ เพราะมีความรู้หลากหลายสำหรับการรักษา การประกอบพิธีกรรมให้ผู้ป่วย หรือการทำ

ความสะอาดแม่หลังคลอด หรือเมื่อเด็กเข้าสู่วัยหนุ่มสาว ข้าจะสอนเวทมนตร์คาถาบางอย่าง และวิธีการล่าสัตว์อย่างง่ายดายให้เจ้าด้วย”

“ผมจะออกจากที่นี่ได้เมื่อไหร่ครับ”

“ต้องรองจนกว่าพระอาทิตย์ตก เจ้าออกไปได้ประเดี๋ยวหนึ่งเพื่อกินไก่ชิ้นเล็ก ๆ กับกล้วยดิบเย็นไม้ใส่เกลือ โมจะเตรียมให้เจ้า จากนั้นเราก็เริ่มสวดกัน”

“จะสวดนานเท่าไรครับ”

“ตลอดคืนจนรุ่งสางเลยละพ่อหนุ่ม! และระวังอย่าเผลอหลับเชียวนะ ไม่งั้นข้าจะเป่าหอยสังข์ใส่หูเจ้า จะบอกให้!”

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)



WORD OF THE BUDDHA

คนที่ยังเยาว์ มีกำลัง แต่กลับบสรุจความเฉื่อยชา
ไม่อดุสทาหะพยายามในกาลอันควรอดุสทาหะ
ในจิตคิดใฝ่ต่ำ เป็นคนเกียจคร้านเฉื่อยชา
ไม่มีประสบพบทางปัญญาญาณ



ส.ร้อยดาว

เรียบเรียงจากธรรมบท

กรรมการเกษตร
สมณะเสียบทิล

ตบข้าว

“ทำนาปีเหลือแต่หนี้กับซังทำนาปลังเหลือแต่ซังกับหนี้”

เราได้ยินคำกล่าวที่น่าสลดหดหู่ใจนี้มานานแล้ว แต่ต่อไปคงต้องเปลี่ยนใหม่เป็น “ทำนาปีมีแต่ได้สตังค์ ทำนาปลังมีแต่ได้สตังค์ใช้หนี้” เพราะการทำนาที่เคยมีแต่ความยากลำบากและลงทุนมาก ทั้งค่าเมล็ดพันธุ์ ค่าปุ๋ยเคมี ค่าน้ำมันที่ใช้กับเครื่องจักรเครื่องยนต์ต่างๆ เช่นรถไถ เครื่องสูบน้ำ รวมทั้งค่าแรงงาน แลมหาชนวนส่วนใหญ่ต้องเช่าเขาทำ เพราะไรรู้ว่าได้หลุดไปจากมือของชาวนานานแล้ว เพราะความยากจน ยิ่งทำยิ่งจน ถ้าชาวนายังต้องลงทุนมากและได้ผลตอบแทนน้อย อีกหน่อยคงไม่มีใครอยากทำนา ปัญหาขาดแคลนอาหารก็จะเกิดขึ้น อาชีพชาวนาก็จะเปลี่ยนไป อยู่ในมือของนายทุน ของต่างชาติ เมื่อนั้นแล้วข้าวก็จะแพงลิบลิ่ว คนจนที่อดอยากอยู่แล้วก็จะไม่มีข้าวกิน ความเดือดร้อนอื่นๆ ก็จะตามมา อาชญากร อาชญากรรมก็จะมากขึ้น เกิดการแย่ง

จึงอาหารกันวุ่นวาย

เราหาทางออกทางรอดที่จะช่วยชาวนาให้ลดต้นทุน เพิ่มผลผลิตพืชความยากจนได้ ถ้าชาวนาหันมาทำนาแบบโยนข้าวกล้า แบบอาจารย์เชาว์วัช หนูทอง อ.ท่าม่วง จ.ลพบุรี ซึ่งผู้เขียนได้ติดตามมานาน และไปดูวิธีการทำนาโยนข้าวกล้ามาแล้ว ได้ถ่ายทำเป็น VCD ไว้อย่างละเอียดทุกขั้นตอน นอกจากนี้ อ.เชาว์วัช ยังได้เขียนเป็นหนังสือ ‘เทคนิคเกษตรอินทรีย์ประยุกต์การทำนาโยนกล้า เคล็ดลับการผลิตปุ๋ยอินทรีย์ ปั้นเม็ด ชีวอินทรีย์ ป้องกันกำจัดโรคพืช’ ซึ่งมีรายละเอียดที่น่าสนใจไว้อย่างดี

ทำไมต้องทำนาแบบโยนข้าวกล้า ?

ปกติสามารถทำนาได้หลายแบบ เช่น ทำนาดำ ทำนาหว่านน้ำตม ทำนาล้มตอซัง ฯลฯ ซึ่งก็มีข้อดี ข้อด้อยต่างกันไป ถ้าทำนาดำ ต้องหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินจริงๆ ต้องก้มๆ เงยๆ ปวดหลัง ปวดเอว แต่ก็ไม่สามารถกำจัดวัชพืชได้ หญ้าก็ขึ้นมาพร้อมๆ กับข้าว ทำนาหว่านน้ำตมก็เหมือนกัน เปลืองข้าวปลูก และคุมหญ้าไม่ได้ หอยก็กิน ปัญหาเยอะ

ข้อดีของการดำนาด้วยวิธีโยนข้าวกล้า

๑) เป็นการดำนาวิธีใหม่ ที่ง่ายสบายกว่าทุกวิธี ไม่ต้องไปหลังขดหลังแข็ง ก้มๆ เงยๆ ดำนาแบบเก่า และยังป้องกันการเกิดของข้าววัชพืช (ข้าวตืด ข้าวลึบ) และวัชพืชทั่วไป ได้ผลดี เพราะเราโยนกล้าในนาขณะที่มีน้ำขัง น้ำจะช่วยคุมหญ้า แกรมเราโยนແหนແดงผสมไปด้วย แหนແดงจะช่วยป้องกันแสงแดด เมื่อแสงสว่างส่องไม่ถึงพื้นดินหญ้าก็จะไม่เกิด และต่อไปແหนແดงก็จะกลายเป็นปุ๋ยอย่างดี

๒) ประหยัดเมล็ดพันธุ์ลงได้ ๓๕-๔๕% โดยใช้เมล็ดพันธุ์เพียง ๓-๔ กิโลกรัม/ไร่ ปกติถ้าทำนาหว่านน้ำตม จะใช้เมล็ดพันธุ์ข้าว ๓๐-๓๕ กิโลกรัม/ไร่

๓) ไม่ต้องถอนต้นกล้าไปปักดำ เหมือนนาปักดำด้วยคน ต้นข้าวจะช้ำ รากก็จะงอเป็นตัว U การเจริญเติบโตไม่ดี แม้เดี๋ยวนี้จะใช้รถดำนาแล้วก็ตาม ค่าจ้างรถดำนาก็แพง ข้าวกล้าที่รถดำนาเข้าไปปักดำก็จะช้ำ และชะงักการเจริญเติบโตไป ๑๐-๑๕ วัน และหากทำนาด้วยเครื่องดำนาในวินที่มีอากาศร้อนจัด ดินในนาที่ถูกปล่อยน้ำออกจะร้อน และเกิดสภาพข้าวตายนิ่ง ข้าวเปลือกจะไหม

๔) ต้นกล้าที่โยนจะตั้งตัวได้ทันที (ไม่หยุดชะงักหรือต้นกล้าเหลือง เหมือนนาปักดำด้วยคน

หรือเครื่อง) เจริญเติบโตเร็วและแข็งแรง

๕) การแตกกอดีมาก และเร็วกว่าวิธีการอื่นๆ จำนวนต้น/กอ มีมากกว่านาปักดำ

๖) การจัดการด้านโรค - แมลง ง่ายและได้ผล ดีกว่าการหว่านน้ำตม นาโยนกล้าไม่ใช้สารเคมี กำจัดวัชพืชและโรคแมลง แต่จะมีแมลงที่เป็น เพื่อน ช่วยปราบช่วยกินเต็มทุ่งเต็มนา เช่น แมงมุม แมลงปอ ตัวน้ำ ตัวเบียน แต่การทำ นาด้วยวิธีอื่นต้องใช้สารเคมีกำจัดหญ้ากำจัดแมลง แมลงที่เป็นเพื่อนก็ตายหมด ไม่มีตัวช่วย

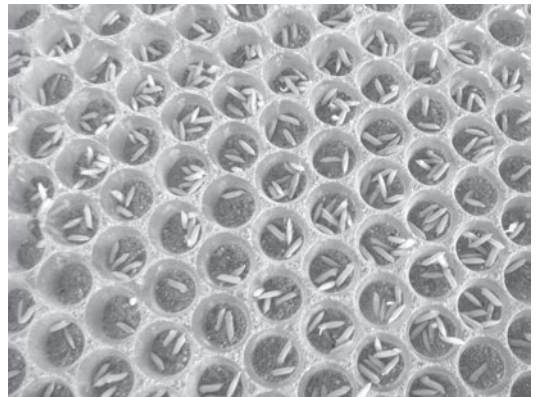
๗) ใช้ต้นทุนและแรงงานน้อยกว่าวิธีอื่นๆ ทำนาสนุกกว่า เด็กเล็กๆ ก็ทำได้ สนุกสนานด้วย ๘) ได้ผลผลิตสูง และผลผลิตมีคุณภาพมาตรฐาน

เพราะไม่ใช้สารเคมีกำจัดวัชพืชและแมลงศัตรูพืช

๙) เหมาะสำหรับการทำนาเพื่อผลิตเมล็ดพันธุ์ หรือการทำนาข้าวอินทรีย์ หรือการทำนาแบบ เกษตรพอเพียง หรือเกษตรผสมผสาน เกษตร ทฤษฎีใหม่

วิธีการทำนาแบบโยนข้าวกล้า

เตรียมเมล็ดพันธุ์แช่น้ำ ๑ คืน และบ่มใน กระสอบอีก ๑ คืน ให้พอเกิดตุ่มตางอก จากนั้นก็นำไปเพาะในถาดหลุม ซึ่งเป็นถาดเพาะ กล้าพลาสติก PVC ขนาดกว้างยาว ๓๓x๖๐ ซม. มีหลุมประมาณ ๕๖๑ หลุม ในถาดหลุมจะโรย ดินละเอียดไว้ครึ่งหลุม จากนั้นก็โรยเมล็ดข้าวที่



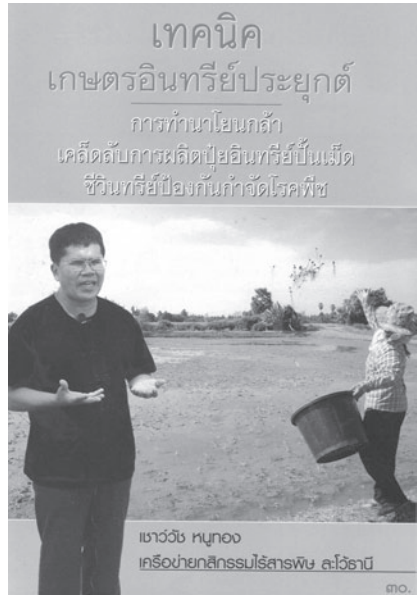


เตรียมไว้หลุมละประมาณ ๔-๕ เมล็ด จากนั้นก็โรยดินละเอียดกลบเมล็ดข้าวอีกที ถ้าทำนานไม่มาก ๕-๑๐ ไร่ ก็ใช้มือคนทำได้ แต่ถ้าเป็นร้อยไร่ คงต้องใช้เครื่องช่วย โรยดิน โรยข้าวกล้า ซึ่งมีรายละเอียดใน VCD 'วิธีการทำแบบโยนตัวกล้าที่นาอ.เขาวัวฯ หนอง ลพบุรี (อย่างละเอียดทุกขั้นตอน)' ของชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน โทร ๐๓๔-๓๐๖๒๒๔ หรือโทร ๐๘๕-๖๖๗๒๔๕

หลังจากหยอดดินและเมล็ดพันธุ์ ลงในถาดหลุมเรียบร้อยแล้ว ก็นำไปวางในโรงเพาะกล้า กลุมด้วยกระสอบป่านจะช่วยให้ น้ำที่รดไม่กระแทกดินและเมล็ดข้าว ให้กระเด็นหลุดออกจากถาด จากนั้นให้รดน้ำประมาณวันละ ๑ ครั้ง เมื่อผ่านไป ๓-๔ วัน ต้นข้าวจะแทงทะลุกระสอบขึ้นมา ให้เอากระสอบออกได้ จากนั้นให้รดน้ำแบบฝอยละเอียดต่อไป จนอายุข้าวประมาณ ๑๕ วัน

การถอนกล้าและเคลื่อนย้าย

เมื่อกกล้าอายุได้ ๑๕ วัน ก็นำถาดข้าวกล้าม้วนซ้อนๆ กันทับได้หลายชั้น เอาขึ้นรถกระบะไปถอนกล้าออกแล้วโยน หรือจะถอนข้าวกล้าออกจากถาดใส่กะละมังใหญ่ๆ ใส่รถกระบะไปโยนในนา ถาดที่ใช้



เพาะข้าวกล้านำมาใช้ได้อีกถึง ๑๐ ครั้ง

การเตรียมนาก่อนโยนกล้าและวิธีโยนกล้า

ควรเตรียมทำเทือกไว้ก่อนวันโยน ๑ วัน ทำเทือกให้เหมือนนาหว่านน้ำตม ซึ่งมีขบวนการหมักฟาง และกระบวนการทำเทือกเหมือนทำนาหว่านน้ำตมเลย จากนั้นก็นำข้าวกล้าที่ถอนออกจากถาดหลุมแล้ว ที่รากของต้นข้าวจะเป็นลูกตุ้มเล็กๆ ให้จับต้นข้าวกำมือละ ๑๐-๑๕ ต้น แล้วตวัดมือขึ้น ต้นข้าวก็จะกระจายตัวกลางอากาศ แล้วลงสู่พื้นนา จะล้ม จะเอน จะตั้ง ก็ไม่เป็นไรอีก ๔-๕ วันต้นจะตั้งตรงหมด พยายามโยนอย่าให้แน่นหรือห่างเกินไป จะโยนข้างนาหรือในแปลงนา แล้วค่อยๆ เดินถอยหลังก็ได้ เมื่อโยนข้าวกล้าเต็มแปลงนาแล้ว พอวันที่ ๓ ก็ไถน้ำเข้านาเพิ่มเติมได้ น้ำจะช่วยคุมการเจริญเติบโตของวัชพืช ยิ่งเติมແນແດงเข้าไปด้วยนอกจากจะช่วยเติมปุ๋ยธรรมชาติแล้ว ยังกันแสงแดดส่องถึงพื้นดิน วัชพืชก็ไม่ขึ้น แถมต้นข้าวก็โตเร็วคลุมหญ้าอีกที่ สนใจรายละเอียด อุปกรณ์ต่างๆ ก็ติดต่อได้ที่ อ.เชาว์วิช หนูทอง โทร ๐๓๖-๖๒๒-๓๑๐, ๐๘๕-๘๐๑-๑๓๕๔ ชาวนาก็จะสบายหายจากความยากจน ลูกหลานก็อยากทำนา เพราะไม่ยากลำบากเหมือนแต่ก่อน



ความขาวที่มาพร้อมสารพิษ

เราต้องการทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นสีขาว ข้าวขาว
ขนมปังขาว น้ำตาลขาว...เรายังต้องการผิวที่ขาวขึ้น
กระดาษที่ขาวขึ้น เสื้อเชิ้ตที่ขาวขึ้น...

มาดูกันว่า ทำอย่างไรถึง “ขาว” และสิ่งที่มา
พร้อมกับความ “ขาว” นั้นน่ากลัวแค่ไหน ???

เราใช้สารเคมีฟอกขาวสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น
อาหารของเรา พืชของเรา หรือผิวของเรา และเราใช้
สารเคมีฟอกขาวที่เป็นอันตรายยิ่งขึ้นในการฟอก
กระดาษให้ขาว ฟอกเสื้อ แพนมเพอร์ส และ
ผลิตภัณฑ์สุขอนามัยต่าง ๆ เพื่อให้สิ่งเหล่านั้นออกมา
แลดูสวยงาม

ตัวอย่างของการฟอกกระดาษขาว โรงงานจะใช้คลอรีนในการฟอกขาว ซึ่งโรงงานจะปล่อยสาร
เคมีจำนวนมากสู่สิ่งแวดล้อม และสารเคมีที่เป็นอันตรายมากที่สุดตัวหนึ่งก็คือ dioxin

สาร Dioxin เกิดจากกระบวนการเผาไหม้ธาตุคาร์บอน ออกซิเจน ไฮโดรเจน คลอรีน โดย
เฉพาะในกระบวนการเผาขยะ เต้าหลอมโลหะ กระบวนการฟอกขาวกระดาษ และการเผาไหม้ไม่
สมบูรณ์ของสารประกอบที่มีส่วนผสมของคลอรีน เป็นต้น

Dioxin เป็นสาเหตุหนึ่งของการก่อเกิดโรคมะเร็ง ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา มีผู้เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งในแต่ละวัน จำนวนมากถึง ๑๐๐ - ๑,๕๐๐ ราย และพบว่ามีความเกี่ยวเนื่องกับการได้รับสาร dioxin

ในแต่ละวันมีการผลิตกระดาษ และผลิตภัณฑ์สุขอนามัยต่าง ๆ จำนวนหลายตัน กระบวนการผลิตต้องผ่านการฟอกขาวโดยใช้สารคลอรีนที่มีสารไดออกซินอยู่ dioxin จะถูกปล่อยทิ้งจากกระบวนการผลิต สู่ทะเล ดิน น้ำ

ผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการฟอกขาวต่าง ๆ เช่น กระดาษทิชชู ผ้าอ้อม(แพมเพอร์ส) และผลิตภัณฑ์สุขอนามัยอื่น ๆ เมื่อกลายเป็นขยะ บางส่วนถูกเผา บางส่วนฝังกลบ โมเลกุลของ dioxin แยกตัวจากนั้นหมายถึงว่า สาร dioxin จะปนเปื้อนอยู่ในสิ่งแวดล้อมได้นาน

สาร dioxin จะเข้าไปปนเปื้อนในดิน น้ำ หรือแม้กระทั่งเข้าไปอยู่ในวงจรชีวิตของอาหาร เช่น ปลา และสัตว์อื่น ๆ และท้ายสุดจะเข้าไปอยู่ในร่างกายของมนุษย์

๙๖ % ของการได้รับสาร dioxin มาจากการรับประทานเนื้อสัตว์ ผลิตภัณฑ์ นม เนย ไข่ และปลา

อันตรายของสาร dioxin

- มีผลต่อการสืบพันธุ์
- การเจริญเติบโตที่ผิดปกติ เช่นรูปร่างพิกลพิการ
- ทำให้อัตราการตั้งครรภ์ลดลง
- ทำให้จำนวนสเปิร์มลดลง
- ทำลายระบบภูมิคุ้มกันในร่างกาย
- มีผลร้ายต่อระบบฮอร์โมน

ช่วยกันลดสาร dioxin โดยปฏิเสธกระบวนการฟอกขาว สิ่งง่าย ๆที่เราสามารถลงมือทำได้ทันที

- หยุดใช้กระดาษทิชชู (say “NO” to tissue paper) กระดาษทิชชูต่างจากกระดาษทั่วไปตรงที่ไม่สามารถนำมา recycle ได้ ใช้ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น กระบวนการผลิตกระดาษทิชชูนอกจากต้องใช้สารฟอกขาวแล้ว ยังต้องใส่สารแต่งกลิ่นเข้าไปด้วย

- หันมาใช้ผ้าเช็ดหน้า ผ้าฝ้าย มีอายุการใช้งานยาวนาน เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- ใส่เสื้อผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ ฯลฯ

คุกกี้เนยที่ไม่มีเนย ลูกอมแบล็กเบอร์รี่ที่ไม่มีแบล็กเบอร์รี่ ซอสหอยนางรมที่ไม่มีหอยนางรม ฯลฯ เรากำลังกินอะไรกันอยู่ ?

คุกกี้เนยที่ไม่มีเนย ลูกอมแบล็กเบอร์รี่ที่ไม่มีแบล็กเบอร์รี่ ซอสหอยนางรมที่ไม่มีหอยนางรม
เรากำลังกินอะไรกันอยู่

หลายคนอาจไม่ตระหนักว่าเรากำลังอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยสารปรุงแต่งสังเคราะห์ และเราอาจ
เป็นคนหนึ่งที่ไม่คาดคิดโดยไม่รู้ตัว

ผู้บริโภคมักจะพึงพอใจในสิ่งของราคาถูก ยิ่งถูกก็ยิ่งพอใจ แต่เราไม่เคยรับรู้เลยว่า สิ่งที่เราต้อง
สูญเสียไปพร้อมกับการได้มาซึ่งของราคาถูกนั้นคืออะไร ?

เพื่อที่จะลดต้นทุนการผลิตแยมสตอเบอร์รี่ ผู้ผลิตต้องผสมแป้งเข้าไป ซึ่งแป้งจะมีผลทำให้ ความ
หวาน รส สี ของสตอเบอร์รี่ลดลง ดังนั้นผู้ผลิตจึงต้องเติมสารปรุงแต่งสังเคราะห์ เพื่อเพิ่ม กลิ่น สี รส
และเพื่อลดการสูญเสีย ก็ต้องเติมวัตถุกันเสีย ลงไปเพื่อยืดอายุของแยม การปรุงกลิ่นและรสสตอเบอร์รี่
สังเคราะห์ ต้องใช้สารเคมีมากถึง ๔๐ ชนิดด้วยกัน การปรุงกลิ่นและรสใด ๆ ก็ทำได้โดยวิธีเดียวกัน
กลิ่นและรสที่สังเคราะห์ออกมาจะเหมือนกับธรรมชาติจริง ๆ

ผู้บริโภคไม่สามารถที่จะแยกได้ว่าเป็นกลิ่น รส จริงหรือ ปลอมกันแน่

ดังนั้นสิ่งที่เราเรียกกันว่าแยมสตอเบอร์รี่ (ราคาถูก) ที่
เราหยิบซื้ออย่างพึงพอใจ นอกจากจะไม่มีคุณค่าทางโภชนาการ
แล้วกลับยังเป็นอันตรายต่อสุขภาพอีกด้วย เพราะเต็มไปด้วย
สารเคมีหลากหลายชนิดที่ปรุงแต่งเพื่อความถูกรสถูกใจผู้บริโภค

อาหารสำเร็จรูป ที่มีจำหน่ายอยู่ในซูเปอร์มาร์เก็ตทั่วไป
มีอยู่ประมาณ ๑๘,๐๐๐ - ๓๐,๐๐๐ ชนิด พบว่าแทบจะไม่มีอาหาร
ที่ปราศจากสารปรุงแต่งสังเคราะห์อยู่เลย อีกทั้งยังมีอาหารบางชนิด
ที่เป็นส่วนประกอบของสารปรุงแต่งสังเคราะห์ ๑๐๐ % เช่น
หมากฝรั่ง น้ำตาลเทียม ฯลฯ



สารปรุงแต่งสังเคราะห์ แต่งกลิ่น รส สี เป็นสาเหตุของโรคต่าง ๆ มากมาย เช่น โรคมะเร็ง โรคทางประสาทต่าง ๆ

สารปรุงแต่งฯที่ได้รับการอนุญาตให้ใช้ได้โดยกฎหมายนั้นมีมากถึงกว่า ๓,๒๐๐ ชนิด โดยทั่วไปแล้วจะพบว่าอาหารแปรรูป



แต่ละชนิดจะมีสารปรุงแต่งฯ ๔-๕ ชนิด ดังนั้นในแต่ละวันเราอาจได้รับสารปรุงแต่งฯผ่านอาหารที่เรารับประทานเป็นจำนวนนับสิบ นับร้อยชนิดก็เป็นได้ ใครจะรู้บ้างว่า สารเหล่านี้มีผลข้างเคียงและก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของเราเพียงใด ?

สารปรุงแต่งสังเคราะห์เหล่านี้ก็เหมือนกับสารเคมีทั่วไป นอกจากเป็นอันตรายต่อสุขภาพแล้ว ยังก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย อีกทั้งยังมีสัตว์อีกมากมายหลายชนิดที่ต้องถูกสังเวชชีวิตร เพื่อเป็นการทดสอบสารปรุงแต่งฯเหล่านี้ ดังนั้นในแต่ละครั้งที่เราเลือกที่จะไม่ซื้อสินค้าที่มีสารปรุงแต่งสังเคราะห์และหันมาเลือกซื้อสินค้าอินทรีย์แทน เราก็เป็นผู้หนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

เมื่อเร็ว ๆ นี้ มีผลการวิจัยจากประเทศนิวซีแลนด์ พบว่าโดยเฉลี่ยในแต่ละวันเด็กบริโภคอาหารที่มีส่วนประกอบของสารปรุงแต่งฯมากถึง ๑๕๐ ชนิด คิดเป็น ๔๐,๐๐๐ ชนิด ต่อปี และไม่มีใครรู้อีกเช่นกันว่าสารปรุงแต่งฯเหล่านี้มีผลต่อสุขภาพของเด็กอย่างไร

ยังไม่มีหน่วยงานอาหารใด ๆ รับรองว่าการใช้สารปรุงแต่งฯในระยะยาวจะปลอดภัยต่อสุขภาพ และไม่มีใครรู้อีกเช่นกันว่าสารปรุงแต่งฯแต่ละชนิดเมื่อทำปฏิกิริยากันแล้วจะเกิดผลอย่างไร เรารู้เพียงแต่ว่ามันจะใช้เวลานานานถึง ๒๐ ปีในการก่อตัวของโรคมะเร็งในมนุษย์เรา

น่าจะถึงเวลาแล้วไม่ใช่หรือที่เราจะใส่ใจกันอย่างจริงจัง ในการเลือกบริโภคผลิตภัณฑ์ ซึ่งเป็นมิตรทั้งต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม

จาก life stories เป็นนิตยสารของ ร้าน justlife (Malay sia) ฉบับ Mar-Apr 2008

พิจิตรา จันทร์ประภาพร แปล



ขยะขยวยะ

ทศพล เปี่ยมลมมอรณ

สถาบันพระเวทยาภวยภวโจ (สพจ.)

โทร.๐๘๙-๗๙๙-๐๒๐๒



เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ได้มีโอกาสไปพูดที่โครงการบ้านเอื้ออาทรขนาดเกือบ ๔,๐๐๐ ยูนิตแห่งหนึ่ง ก่อนไปก็ได้ไปหาข้อมูลว่าที่โครงการนี้มีการจัดการขยะเป็นอย่างไรบ้าง ด้านหน้าโครงการมีป้ายโฆษณาเชิญชวนให้มารับการอบรมเพื่อหารายได้จากขยะเป็นกอบเป็นกำ ด้านในพบว่า เป็นโครงการใหม่ (ต้นไม้ยังไม่โต) จึงค่อนข้างเรียบร้อย แต่เมื่อไปพิจารณาตามถังขยะเหลือง,เขียวที่กทม.จัดไว้ให้ก็พบว่าถังขยะทั้งสองสีนั้นมีการทิ้งขยะปนเป่าไม่แตกต่างกัน ซึ่งก็เหมือนกับที่เราเห็นกันจนเจตาทั่ว ๆ ไป ทำให้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าได้ว่า ถ้าที่นี่ไม่ทำอะไรสักอย่าง วันข้างหน้าคนเป็นหมื่นที่นี้จะเป่าหน่วยผลิตขยะจำนวนมากมายให้เป่าเป็นภาระของกทม.และแผ่นดินไทย

เมื่อถึงวันนัดปรากฏว่าผู้จัด (ชาวชุมชน + หน่วยงานพัฒนาชุมชน) เตรียมทั้งแจกทั้งแถมให้กับผู้เข้าร่วมอบรม เมื่อถึงเวลานัด

หมาย ๕ น.ปรากฏชาวชุมชนหลายพันคน มีคนมานั่งฟังอยู่ประมาณ ๒-๓ คนทั้งที่ติดประกาศล่วงหน้า และประกาศเชิญชวนในวันอบรมมาไม่น้อยกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว (ซึ่งแสดงถึงความตื่นตัวด้านการจัดการขยะหรือวินัยของชาวชุมชนอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่าง ต้องคิดต่อว่าชุมชนลักษณะนี้ มีอยู่อีกเท่าไร?) ผมจึงขออนุญาตผู้จัดเริ่มบรรยายเลย

ผมเปิดประเด็นว่าจุดมุ่งหมายของการจัดการขยะต้องไม่ใช่เรื่องรายได้เป็นหลัก หากแต่เป็นเรื่องการสร้างวัฒนธรรมการรักษาความสะอาดที่อยู่อาศัยของชาวชุมชนให้สมกับเป่าที่อยู่ของทุกคนที่ทุกคนภาคภูมิใจพร้อมจะรับแขกที่มาเยือนได้อย่างเต็มภาคภูมิเป่าที่วางใจที่ลูกหลานจะเจริญเติบโตโดยปราศจากมลพิษ และเชื้อโรค เป่าที่สบายใจที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายจะอาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไปตลอดชีวิต ผมเคยเห็นชุมชนที่ใช้เงิน

เป็นตัวล่อ ซึ่งขยะรีไซเคิลถูกเก็บไปหมดจริง ถึงขั้นขุดขวดที่ฝังดินไปขายด้วย แต่ขยะที่รีไซเคิลไม่ได้ก็ไม่น้อย ถูกทิ้งอย่างปล่อยปละเลเลอยู่ตามบริเวณบ้าน ทางเดิน จนแม้แหล่งน้ำ ชุมชนเช่นนั้นจะเป็นชุมชนน่าอยู่ได้หรือ?

ผมได้นำข้อมูลของกรมควบคุมมลพิษ



ล่าสุดเท่าที่ค้นได้ว่า เมื่อปี ๒๕๔๕ กทม.แห่งเดียวทิ้งขยะเฉลี่ยวันละ 40,082,000 กก. (สี่สิบล้านกิโลกรัม) และเสียค่าใช้จ่ายในการจัดการมากกว่าปีละ 2,000 ล้านบาท ประเทศไทยใช้พื้นที่ 15,200 ไร่ ฝังกลบขยะทุกๆ 10 ปี เราจะช่วยบ้านเกิดเมืองนอนของเราได้อย่างไร?

แน่นอนคำตอบที่ง่ายที่สุดแต่ยังทำกันน้อยมากคือ การลดการทำให้เกิดขยะ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งโฟมและถุงพลาสติก) และการแยกขยะ ผมได้เล่าถึงข้อมูลจากอินเตอร์เน็ตว่า เทศบาลเมืองกวมิกาสีโนญี่ปุ่นถึงกับไม่ตั้งถังขยะและไม่จัดเก็บขยะ ชาวเทศบาลต้องนำของเหลือทิ้งไปแยกออกเป็น ๓๔ ประเภทที่โรงคัดแยกขยะของเทศบาลเอง ส่วนที่อังกฤษมีจุดให้แยกขยะ และติดป้ายไว้ด้วยว่าใครนำขยะมาเทกองโดยไม่แยกอาจต้องถูกปรับถึง ๒๐,๐๐๐ ปอนด์ (ประมาณหนึ่งล้านสี่แสนบาท) เมืองไทยเรายังนำขยะกลับเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลได้เพียง 19% เมื่อเทียบกับเกาหลีใต้ที่ทำได้ 45% ก็เพราะยังอ่อนเรื่องการแยกขยะ

ขยะล้นโลกอยู่ทุกวันนี้ เหตุที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ วิธีคิดของบรรดานักเศรษฐศาสตร์ทั้งหลายที่พาให้บรรดาผู้นำประเทศทั้งหลายมองค่าความเจริญของประเทศด้วยปริมาณการบริโภควัตถุและบริการ ทั้งปล่อยให้มีการมอมเมาประชาชน (ทั้งโดยตนเองรู้ตัวและไม่รู้ตัว) ด้วยลัทธิบริโภคนิยมทั้งภาคเอกชนเอง และที่ผ่านทางพื้นที่สื่อของรัฐก็มากมายเกินกว่าสื่อสาธารณะอย่างเทียบกันไม่ได้

วันหนึ่ง อ.รัศมี กฤษณนิศ ได้เล่าให้ผม

ฟังว่า อ.เกียรติวรรณ อมาตยกุล ได้แนะนำ
ให้ อ.รัศมี ไปสัมภาษณ์ ดร.ไสว บุญมา (อดีต
เศรษฐกรอาวุโสของธนาคารโลก และจบ
ปริญญาเอกมาทางด้านเศรษฐศาสตร์การพัฒนา
จากบัณฑิตวิทยาลัยแคลร์มอนต์ ประเทศ
สหรัฐอเมริกา) ออกทางโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ
อ.รัศมีถามผมว่า ผมสนใจจะสัมภาษณ์ ดร.
ไสวหรือไม่? ผมไม่เคยรู้จัก ดร.ไสว มาก่อน
แต่เคยอ่านหนังสือ ของท่านเล่มหนึ่งที่ชื่อว่า
“อเมริกาที่ยังใช้ฆ่าเทียมโล” ซึ่งเล่าถึงเรื่องที่
ท่านไปเรียนรู้วิถีชีวิตชาวอะมิช* และนำมา
เล่าด้วยความชื่นชม ผมแน่ใจว่าท่านผู้นี้ต้อง
มีแนวคิดดี ๆ ที่สมควรจะเผยแพร่สู่
สาธารณชนแน่นอน จึงเรียน อ.รัศมีไปว่า
ด้วยความยินดี ทั้งที่ผมก็ไม่ประสีประสาอะไร
กับการเป็นผู้ดำเนินรายการ

ในรายการผมให้ท่านกรุณาขยายความใน
ประเด็นต่าง ๆ เช่น

-เศรษฐ มีรากมาจาก เสฐฐ แปลว่า ดีที่สุด
หัวใจของวิชาเศรษฐศาสตร์ตั้งอยู่บนฐานความ
จริงที่ว่า ทรัพยากรมีจำกัดจึงต้องนำทรัพยากร
มาใช้ให้ดีที่สุด คือเกิดประสิทธิภาพและเป็น
ธรรมที่สุดเพื่อสนองความจำเป็นของมนุษย์

-การใช้ทรัพยากรมากเกินไป เกิดขึ้น
เพราะความผิดพลาดในการตั้งราคาไม่ตรงกับ



ไสว บุญมา

ต้นทุนที่แท้จริง เช่น ทุ่งพลาสติกมีราคาถูก
เพราะไม่ได้คิดต้นทุนในการจัดการเมื่อมัน
กลายเป็นขยะเข้าไปด้วย

-อะดัม สมิทซึ่งถือว่าเป็นปรมาจารย์ทาง
ด้านตลาดเสรี ประณามการบริโภครเพื่อสนอง
ความอยากที่ไม่มีทางสิ้นสุด ซึ่งต่างจากยุค
ปัจจุบันที่กระตุ้นการบริโภค โดยไม่ต้องตั้งค้
ถามเลยว่า บริโภคอะไร ไปเพื่ออะไร และ

เกิดประโยชน์อะไร

-ฐานอันสำคัญยิ่งฐานหนึ่งของเศรษฐกิจพอเพียง ได้แก่ การมีคุณธรรม ไม่ใช่เพียงแค่การใช้เงินไม่เกินตัว อย่างที่ผู้ใหญในบ้านเมืองบางคนเข้าใจ

-การบริโภคเกินพอดี นำไปสู่ความขัดแย้งสองด้านคือ ความขัดแย้งกับธรรมชาติ และความขัดแย้งกับเพื่อนมนุษย์ ซึ่งมีตัวอย่างให้เห็นชัดเจนมากมายในปัจจุบัน

-การขยายตัวของเศรษฐกิจที่มาจากการผลิตและบริโภคเหล่า บุหรี่ อาหารไม่มีประโยชน์ การแก๊งค์กำไรอสังหาริมทรัพย์ตลาดหุ้น ฯลฯ เป็นการขยายตัวจอมปลอม คือไม่ได้มีคุณค่าที่แท้จริงให้กับมนุษย์เลย ได้แต่ตัวเลขสวย ๆ ทางเศรษฐกิจไว้โชว์เท่านั้น

-วิชาเศรษฐศาสตร์วัดค่าของสิ่งต่าง ๆ ตามราคาในตลาดโดยไม่คำนึงว่าสิ่งเหล่านั้นมีค่าหรือโทษมหันต์ในตัวของมันเองในปัจจุบัน และในอนาคตอย่างไรหรือไม่ เช่นคนซื้อเหล้า จี.ดี.พี.ก็เพิ่ม มาซื้อเมียส่งโรงพยาบาล จี.ดี.

.พี.ก็เพิ่ม มาซื้อรถชนกัน นำคนเจ็บส่งโรงพยาบาล จี.ดี.พี.ก็เพิ่ม ซื่อโกงศพ จี.ดี.พี.ก็เพิ่ม นำรถไปซ่อม จี.ดี.พี.ก็เพิ่ม ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้สร้างคุณค่าอะไรขึ้นมาสักอย่าง มีแต่ตัวเลขทำลายทั้งสิ้น

-สิ่งที่อาจารย์ฝากทิ้งท้ายไว้คือ อยากให้คนไทยละความโลภ หมั่นศึกษาหาความรู้เพื่อขจัดอวิชา เลิกยึดถือวัตถุเป็นสรณะ.

* อามิช สมาชิกกลุ่มชาวคริสต์อนุรักษ์นิยมในอเมริกาเหนือ ถือกำเนิดใน ค.ศ. ๑๖๕๓-๑๖๕๗ ในสวีตเซอร์แลนด์ อัลซาซและเยอรมนี ถูกสอนไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคริสตจักรของรัฐ ให้สวมเสื้อผ้าที่เป็นแบบแผนเดียวกัน ฯลฯอพยพไปสู่อเมริกาเหนือในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ปฏิเสชเทคโนโลยีสมัยใหม่ รวมทั้งรถยนต์และโทรศัพท์ (BRITANICA CONCISE ENCYCLOPEDIA)



เปรียบจะเป็นนุญ ลนึบสนุนโอรหคคณึเมือมนุเชษชชาติ

แนะนำ-วิจารณ์คอลัมน์ โกร ๐๘๙๔-๙๔๙๕-๑๒๑๑๒

๑๐๒๓ ๙๕



ของขวัญจากเวลา

เพลงประชาธิปไตย

คำร้อง ท่านอง คิลปินโฟล์คเหนือ

ประชาธิปไตยไม่ได้อยู่ในตู้
โคร ๆ ก็รู้ ว่าในตู้มีตั้งค์
แล้วไปไปก็ตู้เอทีเอ็มซะพั้ง
นั่นตู้กดตั้งค์ ไม่ใช่ประชาธิปไตย
ประชาธิปไตย ไม่ได้อยู่ในห้าง
ไปทุบ ไปขว้าง ไปเผาห้างท่าไม
แบรนต์เนมของแพง แย่งโยย ซโมยหนีไป
สร้อยแหวนกำไล ประชาธิปไตยหรือคุณ

ประชาธิปไตยทำไมทำได้อย่างนี้
บ้านเมืองปั่นป่วน กระทบท้ายี่ วายวุ่น
ประชาธิปไตยหรือว่าประชาธิปไตย
ตกใจแล้วคุณ ก็ทำทารุณเมืองไทย

ประชาธิปไตย ใช้เผายางรถยนต์
กระสุนปืนปน ระเบิด ถึงแก๊ส บั้งไฟ
ยิงเอ็มเจ็คเก้า ย้ายู จุกพลูทะไล
ประชาธิปไตย ตกใจวิ่งไปร้านทอง

(ประชาธิปไตย ตกใจวิ่งใกล้ของแพง)

(ประชาธิปไตย ตกใจแปลงกายเป็นโจร)

ประชาธิปไตย สมมุขของมหาโจร

คลิกไปฟังได้ทรงนี้.

<http://www.oknation.net/blog/folkner/>

ลองจินตนาการว่ามีธนาคารแห่งหนึ่งเข้าบัญชีให้คุณ ทุกใช้เป็นเงิน
ตัว,๕๐๐ บาท ไม่มีการยกยอดคงเหลือไปวันรุ่งขึ้น ทุกตอนเย็นจะ
ลบยอดคงเหลือทั้งหมดที่คุณ ไม่ได้ใช้ระหว่างวัน คุณจะทำอย่างไร?

แน่นอนที่สุดคุณต้องถอนมาใช้ทุกบาททุกสตางค์ให้ใหม่!!! เราทุกคน
มีธนาคารอย่างนั้นเหมือนกัน ธนาคารแห่งนี้ชื่อว่า 'เวลา' มันเข้า
บัญชีให้คุณ ๕๖,๕๐๐ วินาที

ทุกคืนมันจะถูกล้างบัญชีถือว่าขาดทุนตามจำนวนที่คุณพลาดโอกาส
ที่จะลงทุนในสิ่งดี มันไม่สะสมยอดคงเหลือ ไม่ให้เบิกเกินบัญชี

ในแต่ละวันจะเปิดบัญชีใหม่ให้คุณ ทุกค่าคืนจะลบยอดคงเหลือของ
ทั้งวันออกหมด ถ้าคุณเสียโอกาสที่จะใช้ประโยชน์ในระหว่างวัน ผด
ขาดทุนเป็นของคุณ ไม่สามารถถอยหลังกลับไปได้ ไม่มีการถอนของ
'วันพรุ่งนี้' มาใช้ได้

คุณต้องมีชีวิตอยู่กับปัจจุบัน ด้วยยอดเงินฝากของวันนี้ ให้ลงทุน
จากเงินฝากเหล่านี้เพื่อได้ผลตอบแทนที่สูงสุด ไม่ว่าจะ เป็นเพื่อสุขภาพ
ความสุข และความดีใจ!

นาฬิกากำลังเดิน ทำวันนี้ให้ดีที่สุด!!! จะรู้ถึงคุณค่าของเวลาหนึ่งปี
ให้ไปถามนักเรียนที่สอบตกต้องซ้ำชั้น จะรู้ถึงคุณค่าของเวลาหนึ่งเดือน
ให้ไปถามคุณแม่ที่คลอดลูกก่อนกำหนด จะรู้ถึงคุณค่าของเวลาหนึ่ง
สัปดาห์ ให้ไปถามนักเขียนหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ จะรู้ถึงคุณค่าของ
เวลาหนึ่งชั่วโมง ให้ไปถามคนรักที่กำลังรอคอยตามนัดหมาย จะรู้ถึง
คุณค่าของเวลาหนึ่งนาที ให้ไปถามคนที่เพิ่งพลาดขบวนรถไฟ จะรู้ถึง
คุณค่าของเวลาหนึ่งวินาที ให้ไปถามคนที่เพิ่งรอดหวุดหวิดจากอุบัติเหตุ
จะรู้ถึงคุณค่าของเวลาเสี้ยววินาที ให้ไปถามคนที่เพิ่งชนะได้รางวัล
เหรียญทองโอลิมปิก !!!

ทำทุกขณะที่คุณมีให้มีคุณค่า!!!

(ขอขอบคุณ 'ดินถิ่น')